

Tartu Ülikool
Filosoofiateaduskond
Ajaloo ja arheoloogia instituut
Üldajaloo osakond

**Orjanduslik radikalism Lõunaosariikides: debatt Aafrika
orjakaubanduse taasavamise üle setsessiooni eelõhtul**

Magistritöö

Autor: Andre Kruusmaa
Juhendaja: Marten Seppel (Phd)

Tartu
2015

Sisukord

Sissejuhatus.....	3
Historiograafia.....	5
Probleemiasetus.....	7
Allikad.....	10
1. Üldised taotlused ja eesmärgid.....	12
1.1. Aafrika orjakaubanduse taasavamise võimalik mõju Lõunaosariikide majandusele.....	12
1.2. Nullifitseerimiskavade ja setsessiooni kriitika.....	21
1.3. Lõunaosariikide mitte-orjaomanikud.....	27
1.4. Põhjaosariigid illusoorse vaenlasena.....	32
1.5. Orjade mässude oht.....	38
1.6. Aafrika orjakaubanduse küsimus Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel.....	42
1.7. Ekspansionism ja vastuolulise loomuga propaganda.....	46
2. Lõunaosariikide sisene sektsionalism ja regionaalsete huvide vastandumine.....	52
2.1. Plaanid importida orje tähtajalise lepingu alusel.....	52
2.2. Texas vajab rohkem orje.....	57
2.3. Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus Lõuna-Carolinas.....	61
2.4. Lõunaosariikide vastandlikud huvid ning sisene sektsionalism Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimuses.....	67
3. Illegaalne Aafrika orjakaubandus.....	73
3.1. Illegaalse Aafrika orjakaubanduse ulatus.....	73
3.2. Vastatus illegaalsele Aafrika orjakaubandusele.....	80
Kokkuvõte.....	83
Summary.....	89
Kasutatud kirjandus.....	96

Sissejuhatus

Lõunaosariigid olid 1850. aastatel maailma suurim puuvillatootja ja eksportija, tootes kümnendi lõpuks 60% maailma puuvillast ning hoides seega enda käes ligi 2/3 turust.¹ Tootmismahud näitasid seejuures tõusutrendi, jõudes 1852. aasta 3 miljonilt kaubapallilt 1860. aastaks 5 miljoni kaubapallini aastas.² Taoline kiire tootmismahude kasv ja suur nõudlus tekitas Lõunas 1850. aastatel tööjõupuuduse, mis omakorda tõstis orjade kui peamise tööjõu hinna (eriti just Edelaosariikides) seninägematule tasemele.³ Sellele protsessile aitas oluliselt kaasa väljaränne vanadest orjanduslikest osariikidest uutesse Edelaosariikidesse, kus uute istanduste rajamine tekitas orjade järele järjest kasvava nõudluse, mida Lõunaosariikide enda seaduslikud turud – eeskätt orjade müügi monopoli hoidva Virginiaga – siseriikliku orjakaubanduse raames ei olnud suutelised täitma.⁴ Sellest tööjõupuudusest sai üks välise orjakaubanduse taasavamist pooldavate ringkondade peamised argumente. Orjade sissevedu USA-sse oli keelatud alates 1808. aastast.

Tööjõupuudus tekitas olukorra, kus orjade hinnad jõudsid seninägematule tasemele, mida iseloomustab hästi orjade keskmise hinna tõus Tennessee osariigis 413,72 dollarilt 1846. aastal 854,65 dollarini 1859. aastal ehk veidi üle poole.⁵ Samas tõusid esmaklassiliste ehk heas füüsilises vormis olevate orjade hinnad vahemikku 1200-1500 dollarit, olles veelgi kõrgemad oskustöölised orjade nagu nt. seppade puhul.⁶ Texas, kus tööjõupuudus oli aga üks suurimaid maksis töövõimeline meessoost ori 1500 dollarit, mille tõttu kõigele lisaks levis osariigis vabade mustanahaliste röövimine ning orjastamine.⁷ Sarnast kõrgete hindade tendentsi võib laiemalt täheldada ka orjade

¹ Schoen. *The Fragile Fabric of Union*, 2; Kachur. *Slavery in the Americas*, 88; Beckert. *Emancipation and Empire*, 1408–1409.

² Du Bois. *The Suppression*, 153–154.

³ Deyle. *Carry Me Back: The Domestic Slave Trade*, 5–6; 69–72.

⁴ Deyle. *Carry Me Back: The Domestic Slave Trade*, 5–6; 40–41; 67; 69–71; Du Bois. *The Suppression*, 154.

⁵ Stamp. *The Peculiar Institution*, 415.

⁶ Samas, 415–416; Conrad. *In the Hands*, 450; 458; Deloney. *South Demands More Negro Labor*, 493–494.

⁷ Fornell. *The Galveston Era*, 230–231.

tähtajalise palkamise või väljaüürimise hindade puhul. Selle kõige juures tuleb aga silmas pidada, et isegi tollaste kõrgete hindade juures teenis nii ostetud kui väljaüüritud ori enda hinna ära ehk ori teenis temasse investeeritud kapitali enamasti aastatega tasa.⁸ Seega polnud orjandus Lõunaosariikides 1850. aastatel kahjumit teeniv ja väljasuremisel olev, vaid agressiivne ning ekspansioonivõimeline institutsioon.⁹ Eriti teeniti kasumeid Edelaosariikides, Mississipi deltas, Louisiana märgaladel, Arkansase jõeorgudes ja Texases ning kui Georgias, Lõuna-Carolinas ja Ülem-Lõunas teeniti isegi hästikorraldatud istandustes pigem keskpäraseid kasumeid, oli orjandus endiselt tasuv.¹⁰

Orjanduse tasuvuse tõttu kerkisid esile Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavad radikaalsed ekspansionistlikud ideed, mis omakorda suurendasid vastandumist Põhjaosariikidega ning suunasid Lõunaosariike üha kindlamalt setsessiooni ning Kodusõja poole, mis 1861. aastal sai Fort Sumterist praktilise ja sümboolse alguse. Kodusõjale eelnes aga 1850. aastatel Lõunaosariikides pikaajaline setsessiooni suunaline orjanduse ja Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate poliitiline agitatsioon, mida tinglikult võib kutsuda ka propagandasõjaks. Kodusõjani viinud küsimusi on ajaloolased väga põhjalikult ning süstemaatiliselt uurinud. Lõunaosariikide sisese orjandusliku institutsiooni kaitsmisele orienteeritud radikalismi esilekerkimise põhjustena on ajaloolased tavaliselt näinud 1850. aasta kompromissi, Lõunaosariikide poliitilise ülemvõimu kaotamist USA senatis, abolitsionismi märkmimisväärsel üha radikaalsemat esilekerkimist Põhjaosariikides ning USA sisese sektsionalismi tugevnemist ühes Kansase küsimusega.¹¹ Mõned ajaloolased nagu Brian D. Schoen on aga rõhutanud lõunaosariiklaste liigset enesekindlust ning usku Lõuna domineerimisse maailma puuvilla toodangu osas kui ühte olulisemat setsessiooni liikumise alust.¹² Ühtlasi on antud kausaalsusahelas välja toodud Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni suunas vaenulikult meelestatud Vabariikliku partei edu, radikaali John Browni rünnakut Harper's Ferry'le ning üleüldist kujuteldavat Põhjaosariikide ning Euroopa riikide poolset orjandusliku institutsiooni selget hukkamõistu, mis kõik viis Lõunaosariike ühe selgema

⁸ Stampp. *The Peculiar Institution*, 417.

⁹ Guelzo. *Fateful Lightning: A New History of the Civil War*, 40.

¹⁰ Stampp. *The Peculiar Institution*, 408–411

¹¹ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 9–10.

¹² Schoen. *The Fragile Fabric of Union*, 200–213; 225–226; 242.

seisukohani, et peaaegu kogu maailm on institutsiooni vastu vaenulikult meelestatud ning tekitas Lõuna jaoks nurkasurutuse efekti.¹³ Kuid on üks küsimus, millele on pööratud vähem tähelepanu. Nimelt 1850. aastatel märkmisväärselt esilekerkinud Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitatsiooni mõju Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni apologetilise liikumise tõusule.

Historiograafia

1950–1960. aastatel ilmunud põhjalikes Lõunaosariikide orjanduslikku institutsiooni käsitlevates monograafiates Kenneth M. Stampi¹⁴ ja Eugene D. Genovese¹⁵ poolt ei ole Aafrika orjakaubanduse taasavamise temaatikat lähemalt käsitletud. Küll aga 1970. aastatel ilmus seni põhjalikum Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist agitatsiooni käsitlev monograafia "*A Pro-Slavery Crusade: The Agitation to Reopen the African Slave Trade*" Berkeley ülikooli professori Ronald T. Takaki poolt.¹⁶ Peale Ronald T. Takaki põhjalikku monograafiat on orjakaubanduse taasavamise küsimust valdavalt käsitletud põgusamalt Lõunaosariikide orjanduse ning setsessiooni temaatikale keskenduvates uurimustes.¹⁷

Viimastel aastatel on aga antud küsimuse eiramist esile toonud Manisha Sinha, kes on 2000. aastal avaldanud monograafia "*The Counterrevolution of Slavery: Politics and Ideology in Antebellum South Carolina*", mis osaliselt käsitleb ka Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist agitatsiooni.¹⁸ Sinha vaatleb Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimust ühe olulise orjandusliku poliitilise ideoloogia,

¹³ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 9–10.

¹⁴ Stamp, *The Peculiar Institution*.

¹⁵ Genovese, *The Political Economy of Slavery*.

¹⁶ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*.

¹⁷ Ashworth. *Slavery, Capitalism, and Politics*; Johnson, *River of Dark Dreams*; Ford. *Deliver Us from Evil*; Ford. *Origins of Southern Radicalism*; Fehrenbacher, McAfee. *The Slaveholding Republic*; Dew. *Apostles of Disunion*; Horne. *The Deepest South*; Davis. *Slavery and Human Progress*; Davis. *Inhuman Bondage*; Fox-Genovese; Genovese. *The Mind of the Master Class*; Schoen. *The Fragile Fabric of Union*.

¹⁸ Sinha. *Counterrevolution of Slavery*.

poliitilise separatismi, ekspansionismi ning orjandusliku filosoofia osana.¹⁹ Samuti on Sinha tõdenud, et kui välja arvata Takaki, siis on ajaloolased käsitlenud Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist agitatsiooni kui "häälbivat fenomeni, ilma erilise tähtsusega USA või afro-ameeriklaste ajaloole."²⁰ Ta toob välja, et ajaloolased on näinud Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalises agitatsioonis ning propagandas marginaalset nähtust, mis suutis võita ainult vähemuse poolehoidu.²¹ Nõnda tõi Sinha (nagu ka Takaki), välja, et kuigi Aafrika orjakaubanduse pooldajad kaotasid palju poliitilisi lahinguid, siis mängisid nad oma agitatsiooniga Lõunaosariikide radikaliseerimises üsnagi märkimisväärset rolli.²²

Kuigi Manisha Sinha, Ronald T. Takaki ning ka osa teisi kindlale osariigile või laiemale skaalale keskenduvaid uurimusi²³ rõhutavad, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine omas muude faktorite kontekstis märkimisväärset mõju kogu Lõuna ühiskonnale ning orjandusliku institutsiooni käekäigule, siis on nende kõigi uurimuste vaatepunktiks võetud Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetavate radikaalide perspektiiv, sidumata seejuures radikaalide propaganda ning sellele järgnenud debati mõju Lõunaosariikide suunamisega täielikult eemale igasugusest võimalikust orjanduse hukkamõistust. Niiviisi juhiti Lõunaosariikide sisene debatt hoopiski orjanduse laiendamise ning orjandusliku institutsiooni ekspansiooni suunale. Eelnevaga satuti totaalsesse vastuollu tendentsidega Briti ja Prantsuse kolooniates ning kogu valgustatud maailma tõekspidamistega, mis oli ülesehitatud orjanduse järk-järgulisele kaotamisele. Sarnaselt eelpoolmainitud ajaloolastele ei keskendunud siinkirjutaja oma 2010. aastal kaitstud bakalaureusetöös Aafrika orjakaubanduse taasvamise suunalise agitatsiooni märkimisväärsele mõjule orjanduse kui institutsiooni sisemises konsolideerimises. Pigem oli pandud suurem rõhk illegaalse orjakaubanduse mahtudele ja Põhjaosariikide Idaranniku linnade laevade osalusele illegaalses Aafrika orjakaubanduses.²⁴

¹⁹ Sinha. *Judicial Nullification*, 127–128; 132; Sinha. *Counterrevolution of Slavery*, 153.

²⁰ Sinha. *Judicial Nullification*, 127.

²¹ Samas, 127.

²² Sinha. *Counterrevolution of Slavery*, 153; Sinha. *Judicial Nullification*, 132.

²³ Hendrix. *The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana*; Taylor. *The Foreign Slave Trade in Louisiana*; Fornell. *Agitation in Texas*; Sellers. *Slavery in Alabama*; Diouf. *Dreams of Africa in Alabama*; Bernstein. *Southern Politics*; Campbell. *An Empire for Slavery*; Kiple. *The Case Against a Nineteenth-Century Cuba-Florida Slave Trade*.

²⁴ Kruusmaa. *Illegaalne orjakaubandus*.

Probleemiasetus

Käesolevas uurimuses on analüüsitud Aafrika orjakaubanduse pooldajate ning nende vastaste vahelist debatti, mis tõi ühel ja samal ajal välja nii Lõunaosariikide sisemised erimeelsused ja seksionalismi kui ka tõstis Lõunaosariikide orjanduse kaitsmise uuele tasemele.²⁵ Mõistmaks täielikumalt Lõunaosariikide orjanduse apologetilist liikumist, on pandud paralleelselt radikaalide propaganda analüüsimisele suuremat rõhku orjandusliku institutsiooni konservatiivsematele ringkondadele, kes läbi Kodusõjale eelnenud aastate olid Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalidega opositsioonis. Siinkirjutaja arvamusel ei ole varasemates uurimustes kuigivõrd süvitsi uuritud Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastast kontrristisõda ning just orjanduslikku institutsiooni toetavate ringkondade orjakaubanduse taasavamise suunalist kriitikat, mille eesmärgiks oli samuti orjanduse kaitsmine. Seetõttu on analüüsitud Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastaseid, kelle eesmärk oli sarnaselt radikaalidele orjanduse kui institutsiooni majanduslike ning poliitiliste huvide ja jätkusuutlikuse eest seismine. Nii Ronald T. Takaki kui Manisha Sinha on käsitlenud neid isikuid Lõunaosariikide konservatiividena ning Uniooni ja niiõelda vana korra pooldajatena.²⁶ Radikaalide eesmärkides nägid Lõunaosariikide mõõdukamad ringkonnad ohtu kogu institutsiooni püsijäämisele ja viimase majanduslikule heaolule.

Siiski üritab antud uurimus tuua välja, et nad ei olnud lihtsalt Lõunaosariikide konservatiivid ja unionistid, kes olid veendunud orjanduse kui institutsiooni nõrkuses. Pigem omasid Aafrika orjakaubanduse vastased oluliselt teistsugust nägemust nii Lõunaosariikide majanduse toimimisest kui ka julgeolekust. Orjandusliku institutsiooni tulevik oli nende jaoks seejuures niisama oluline, kui Aafrika orjakaubandust toetavatele radikaalidele ning kuigi olemuselt konservatiivsem, siis oli nende tegevus sarnaselt

²⁵ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 2–4.

²⁶ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 103–106; Takaki. The Movement to Reopen the African Slave Trade; 47–49; Sinha. Judicial Nullification, 131.

radikaalidele Lõunaosariikide orjanduse apologetilise diskursuse osa. Nimelt, nagu Takaki on ühtlasi väitnud, olid mõlemad sektsioonid "aktiivsed orjanduse kaitsjad".²⁷ Lõunaosariikidele 1850. aastatel omast Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist debatti on seega vaadeldud olulise osana radikaalsest vastandumisest kogu ülejäänud valgustatud maailma tõekspidamistele, mis suunas kogu Lõunaosariikide sisese debati täielikult eemale orjanduse kui institutsiooni kritiseerimisest. Selle asemel oli Lõunaosariikide konservatiivsemate ringkondade kriitika suunatud ekspansiivset poliitikat taotlevate radikaalide vastu, muutes samas Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni püsimise vankumatuks iseenesest võetavaks tõsiasi. Peamiseks küsimuseks 1850. aastatel oli seetõttu Aafrika orjakaubanduse taasavamise majanduslik kasulikkus või kahjulikkus, mitte Lõunaosariikide kui orjandusliku institutsiooni tasuvus või mitte-tasuvus ning ammugi mitte orjandusliku korra hukkamõist eetilisel või moraalsetel kaalutlustel.

Antud uurimus vaatleb seega Lõunaosariikide Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastaste laveerimist institutsiooni kaitsmise, radikalismi hukkamõistu ning kriitika poliitiliselt ja ideoloogiliselt lubatud piiride vahel. Kuidas Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunaline propaganda ning selle kriitika sisu ning osakaal osariigiti erines ning kuidas Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise agitatsiooni suurenevas mõjus mängis rolli Lõunaosariikide sisene sektsionalism ehk sektsionalism sektsionalistikus riigis. Seda just erinevate osariikide majanduslike ja poliitiliste huvide vastandumisel antud küsimusega seoses. Ühtlasi tuleks analüüsida seda, kuidas Aafrika orjakaubanduse vastased keskendusid senise toimiva Lõunaosariikide majanduse kaitsmisele samal ajal tuues välja Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate agitaatorite propaganda kahjulikkuse. Analüüsitud on radikaalide selget ekstreemset Põhjaosariikide vastasust ning kuidas antud radikalismi kriitikud toetasid äärmuslikule setsessioonile orienteeritusele alternatiivina pigem Uniooni püsimist ning niiöelda 1850. aastatele tuntud *status quo* säilmist või tungival vajadusel setsessiooni ilma Aafrika orjakaubanduse taasavamiseta. Lisaks on analüüsitud seda, kuidas vähemuses olevad radikaalid suutsid oma propagandaga viia orjandusliku institutsiooni aluste õigustamise

²⁷ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 49.

omamoodi uuele tasemele, kus arutelu ei käinud enam orjanduse säilimise, vaid selle ekspansiooni üle. Ühtlasi on keskendunud illegaalsele Aafrika orjakaubandusele kui Lõunaosariikide orjandusliku radikalismi ekstreemsemale ilmingule.

Käesolevas uurimuses püstitatud küsimustele vastuste leidmiseks on tuginetud mitmete tuntumate ja olulisemate Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate ning Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastastest poliitikute, lõunaosariiklastest haritlaste ning kirjameeste seisukohtadele. Näiteks on vaadeldud Lõuna-Carolina tuntud poliitikute Wade Hampton'i, John Durant Ashmore'i, James Chesnut'i, James Johnston Pettigrew ja mitmete teiste Aafrika orjakaubanduse vastaste seisukohti ning sõnavõtte Aafrika orjakaubanduse küsimuses. Paralleelselt on käsitletud leidnud Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastane diskursus ka mitmetes teistes osariikides nagu näiteks Louisianas, Texases, Mississippis aga ka Lõuna-Carolina olustikule sarnanevas Georgias. Samuti on laiemas konteksti mõistmiseks analüüsitud suure hulga teiste Aafrika orjakaubanduse vastaste ning ka suure hulga tuntumate ja mõjukamate Aafrika orjakaubanduse pooldajate nagu näiteks Leonidas William Spratt'i, Henry Hughes'i, George Fitzhugh, Edward Deloney, Thomas Walton'i, James H. Adams'i ja teiste seisukohti.

Uurimistöö ajalisteks raamideks on üldjoontes 1850. aastad ehk Kodusõjale vahetult eelnenud kümnend. 1850. aastad olid alates peale Aafrika orjakaubanduse keelustamist 1808. aastal üldjoontes ainus periood, kui Lõunaosariikides toimus süstemaatiline agitatsioon Aafrika orjakaubanduse taasavamise nimel. Vähemal määral oli illegaalne Aafrika orjakaubandus toiminud ka vahetult peale Aafrika orjakaubanduse algset keelustamist, kuid seejärel kuni 1850. aastateni peaaegu täielikult vaibunud. Seetõttu võib väita, et 1850. aastad olid ainus süstemaatilise Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitatsiooni periood Aafrika orjakaubanduse keelustamise järgsel ajal USAs. Eelneva tõttu ongi vaatluse all just antud kümnend, kuid kuna Aafrika orjakaubanduse küsimus oli päevakorral ka setsessiooni ajal ning Kodusõja esimestel aastatel, siis teataval määral on käsitletud sündmusi ka 1860. aastate algul.

Allikad

Antud uurimus tugineb allikalise baasi osas North Carolina State University at Raleigh (Põhja-Carolina osariigi ülikool Raleighs) raamatukogus talletatavate allikate kogu²⁸ ning Hathitrust'i digiteeritud allikate²⁹ materjalile, milleks on peamiselt pamfletid, Aafrika orjakaubandust käsitlevad kõned või raportid Lõuna-Carolina ja teiste osariikide valitsusorganitest ning ühtlasi ajaleheartiklid. Kõnede osas on kasutatud peamiselt Lõuna-Carolina ning USA senatis ja esindajatekojas peetud kõnede üleskirjutisi. Raportid pärinevad valdavalt nii Lõuna-Carolina esindajatekojast kui ka senatist aga ka Lõunaosariikide Kaubanduslikelt Konventidelt, kus Aafrika orjakaubanduse küsimus läbi 1850. aastate pidevalt suure tähelepanu all oli. Ajaleheartiklite osas on suures osas tuginetud Michigani ja Cornelli ülikooli digiteeritud andmebaasile.³⁰ Põgusalt aga ühtlasi Kongressi raamatukogu andmebaasile.³¹

Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotleva liikumise ning selle liikumise suunalise kriitika mõistmiseks ja analüüsimiseks olen sidunud 1850. aastatel Lõunaosariikide ajalehtedes ning kirjasõnas toimunud Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist debatti erinevate osariikide valitsusorganites toimunud debatiga. Üldjoontes on ajaloolased käsitlenud 1850. aastaid ning Kodusõjale eelnenud perioodi seoses massimeedia oluliselt suureneva mõju esilekerkimisega Lõunaosariikides ja Ameerika Ühendriikides laiemalt³², mille tõttu mängis Lõunaosariikidele iseloomuliku radikaalse Põhjaosariikide vastasuse ning Aafrika orjakaubanduse taasavamist soosivate kui ka hukka mõistvate seisukohtade kujunemises ja levikus varasemast suuremat rolli Lõunaosariikide järjest laiemale lugejaskonnale kättesaadav ajakirjandus. Siinkohal tuleb rõhutada ka asjaolu, et mitmed Lõunaosariikide ajalehed olid otseselt seotud teatud seisukohta hoidva isiku või isikutega, ning esitasid seetõttu vastavas suunas kallutatud

²⁸ Põhja-Carolina osariigi ülikooli Raleighs raamatukogu kataloog: <http://www.lib.ncsu.edu/catalog/>

²⁹ Hathitrust'i digiteeritud arhiiviallikate kogu: <http://www.hathitrust.org/>

³⁰ Cornell'i ülikooli digiteeritud arhiiviallikate kogu: <http://digital.library.cornell.edu/m/moa/>; Michigani ülikooli digiteeritud arhiiviallikate kogu: <http://quod.lib.umich.edu/m/moagrp/>

³¹ Kongressi raamatukogu: <http://www.loc.gov/>

³² Ratner; Teeter. Fanatics and Fire-eaters: Newspapers and the Coming of the Civil War, 1–34.

seisukohti, samas kui osad ajakirjad nagu antud uurimuses viidatud De Bow's Review kuulutasid formaalselt, kuid siiski vaid näiliselt, neutraalsust, ning olid valmis avaldama mõlema poole seisukohti. Eelneva tõttu said antud väljaandes kõrvuti sõna nii radikaalne Aafrika orjakaubanduse pooldaja Leonidas W. Spratt kui ka tema suurimaid vastaseid James Johnston Pettigrew. Tuleb aga välja tuua, et just ajakirjanduses said erinevad Lõunaosariikide Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavad radikaalid kui ka nende vastased endi erinevate osariikide senatis ja esindajatekojas välja toodud seisukohti laiemale publikule esitada ning seeläbi laiemalt avalikku arvamust mõjutada, mistõttu on nendest kujunenud antud probleemi mõistmise seiskohast olulised allikad.

Samas on täielikuma analüüsi nimel olnud oluline vaadelda ka konkreetseid debatte, eelnõusid, raporteid ning hääletusi Lõunaosariikide erinevate osariikide valitsusorganites. Kõrvutades tihtipeale samade Lõunaosariikide poliitikute raporteid ning välja pakutud eelnõusid nende poolt paralleelselt ajakirjanduses põhjalikult esitatud pamflettide ning artiklite sisuga. Näiteks olen vaadelnud lähemalt 1856. aastal Lõuna-Carolina esindajatekojas Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetava kuberner James H. Adams'i üleskutset Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks, millele järgnes senatis ning esindajatekojas laiem vaidlus ning erinevaid seisukohti esindavate komiteede põhjalike raportite esitamine, mille najal ilmnes Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimuses selge lõhestumine. Eelnevast näitest ilmneb, et teataval määral suurem rõhk on pandud Aafrika orjakaubanduse küsimusele Lõuna-Carolinas, kuid seda eesmärgiga tuua välja ja siduda antud osariigi sisene diskursus laiema Lõunaosariikide sisese Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise debati ning regionaalse sektsionalismiga. Seetõttu on analüüsitud võrdlevalt ka Ülem-Lõuna, Alam-Lõuna ning uuemate orjanduslike Edelaosariikide Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate kui ka vastaste seisukohti eesmärgiga mõista erinevate osariikide ning piirkondade huvide vastandumisi kui ka kattumisi. Tingituna asjaolust, et USAs Põhja-Carolina Ülikoolis Greensboros (UNCG) viibides ei olnud siinkirjutajal finantsilisi võimalusi pääseda ligi kõikidele soovitud allikatele ei ole allikaline baas küll ammendav, kuid samas siiski piisav analüüsimaaks süstemaatiliselt Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastast debatti Lõunaosariikides 1850. aastatel.

1. Üldised taotlused ja eesmärgid

1.1. Aafrika orjakaubanduse taasavamise võimalik mõju Lõunaosariikide majandusele

Alates 1850. aastate algusest kuni Kodusõja alguseni oli Aafrika orjakaubanduse taasavamise (ja seadustamise) vajadus ning selle võimalike majanduslike tagajärgede küsimus teravaks küsimuseks Lõunaosariikides. Aafrika orjakaubanduse taasavamise tuntumad pooldajad nagu Leonidas William Spratt, Edward Deloney, Thomas Walton, Edward B. Bryan, Percy Roberts, Henry Hughes, James D. B. DeBow, James Hopkins Adams, George Fitzhugh ja teised vedasid ülelõunalist propagandasõda, milles üritati tuua välja, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine oli kõikide Lõunaosariikide piirkondade (Alam-Lõuna, Ülem-Lõuna, uuemate Edelaosariikide) regionaalsetes majanduslikes huvides ehk majanduslikust vaatepunktist kogu Lõuna jaoks ainuõige samm.³³ Läbi 1850. aastate ilmusid ajaleheveergudel pidevalt ning süstemaatiliselt artiklid, mis õigustasid Aafrika orjakaubanduse avamise olulisust kogu Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni tuleviku ning püsijäämise seisukohast.³⁴ Samuti propageeriti Aafrika orjakaubanduse taasavamist Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel ning mitmete osariikide valitsusorganites (osariikide esindajatekojas ning senatis).³⁵

1858. aastal väitis ühe tuntuma Lõunaosariikide orjanduse apologetilise ajakirja omanik James D. B. DeBow, et Aafrika orjakaubanduse taasavamise poolt on toodud

³³ Spratt. Resolutions on the Slave Trade, 3–8; Spratt. The Foreign Slave Trade 1–17; Adams. Message no.1, 9–11; Hughes. A Report on the African Apprentice System, 2–15; Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 587–596; Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 51–66; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 491–506; Miller. Address on Re-Opening the Slave Trade, 1–10; Roberts. African Slavery Adapted, 391–395.

³⁴ Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade 51–66; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 491–506; Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 587–596; Fitzhugh. The Administration and the Slave Trade, 144–148; DeBow. The African Slave Trade, 47–56; Roberts. African Slavery Adapted, 391–395; Las Casas (Mazyck, Alexander). The Charleston Courier and the slave trade, 10–11.

³⁵ Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 99–114; South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the Special Committee, 2–45; Fornell. Agitation in Texas, 258–59; Adams. Message no.1, 9–10; DeBow. The Southern Convention at Knoxville, 298–320; DeBow. Southern Convention at Savannah, 216–224; DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 574–606.

esile võimsaid argumente ning need peavad olema "pimedad", kes ei ole pannud tähele kuivõrd palju huvi antud küsimuse vastu Lõunas (eriti just uutes Edelaosariikides) tuntakse.³⁶ Lisaks väitis DeBow, et enamikes Lõuna osariikides toetab "elanikkonna kontrolliv enamus" Aafrika orjakaubanduse taasavamist piiratud mõõtmetes.³⁷ Viimast kui asendamatut poliitilist ja majanduslikku meedet säilitamiseks üleriigilist seksionalistlikku tasakaalu, mis kindlustanuks tööjõu juurdevoolu, tagades seeläbi omakorda võimalused orjandusliku institutsiooni võimalikuks laienemiseks. Samas ta mõõnis, et Lõunas eksisteerib Aafrika orjakaubanduse taasavamisele ka vastasus.³⁸

Orjakaubanduse vastased nagu James Johnston Pettigrew, Wade Hampton, James Chesnut., Robert G. Harper, John Durant Ashmore, Emerson Etheridge ja teised aga olid enamikes Lõuna osariikides kaitsval positsioonil, mis oli suuresti tingitud asjaolust, et Aafrika orjakaubandust oli peamiselt võimalik kritiseerida vaid majanduslike argumentide taustal. Nimelt võidi näha liiga tugevas Aafrika orjakaubanduse suunalises kriitikas rünnakut kogu orjandusliku institutsiooni vastu, mis omakorda ideoloogiliselt limiteeris lubatud kriitika ulatust. Viimast väljendasid hästi sündmused Louisianas, kus formaalse termini *apprentice*³⁹ all peaaegu legaliseeriti Aafrika orjakaubanduse taasavamine või suure osa teksaslaste toetus Aafrika orjakaubanduse taasavamisele, mida takistas vaid osariigi sisestel valmistel napp Aafrika orjakaubanduse vastase seksiooni võit.⁴⁰ Seda ka mitte niivõrd vastasusest Aafrika orjakaubandusele kuivõrd tänu erinevatele partei valimisplatvormidele nagu ilmnes ka Louisiana puhul.⁴¹

Peamiseks Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise agitatsiooni kantsiks kujunes aga Lõuna-Carolina, kus 1850. aastate keskpaigas oli ka osariigi kuberner James H. Adams selgelt Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldaja. Oma 1856. aasta pöördumises Lõuna-Carolina senatis tõi ta välja Aafrika orjakaubanduse taasavamise

³⁶ DeBow in "Pettigrew. Protest Against a Renewal of the Slave Trade ", 166–167.

³⁷ Samas, 166–167.

³⁸ Samas, 166–167.

³⁹ Louisianas üritati Suurbritannia ja Prantsuse kolooniatele sarnasel moel rakendada tähtajalist orjust. Henry Hughes'i plaanide kohaselt oleks imporditud Aafrikast teatud kindlaksmääratud aastate pikkuse lepingu alusel orjatööjõudu. Erinevalt Suurbritannia ja Prantsuse kolooniates tuntud õpipoisi süsteemist aga ei olnud selle eesmärk orjanduse etapiline kaotamine, vaid eesmärgiks oli orjatööjõu hankimine maskeeritud vormis. Nimelt viitasid tähtajalise orjuse pooldajad siiski asjaolule, et tulevikus need tähtajalised orjad ehk õpipoised vabaks ei pidanud saama.

⁴⁰ Fornell. Agitation in Texas, 258–59; Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 99–114; Taylor. The Foreign Slave Trade in Louisiana, 40–43.

⁴¹ Fornell. Agitation in Texas, 258–59; Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 171–174.

olulisuse Lõunaosariikide poliitilise ja majandusliku tuleviku seisukohast. Näiteks väitis ta, et kuna ülemaailmselt oli puuvilla tarbimine kasvamas ning lähiaastatel oli nõudlus ületamas pakkumist, siis pidavat Lõunaosariigid kas suutma sellega kaasa minna või vastasel juhul kaotama oma monopoolse koha maailmaturul.⁴² Adams tõdes, et välisministri William Learned Marcy 1855. aasta raporti alusel olevat USA eksporditava puuvilla hulk Suurbritanniasse olnud 679 miljonit naela ning Briti Ida-Indiast, Egiptusest ja Brasiiliast 202 miljonit naela.⁴³ Kõigis neis konkureerivates puuvilla kasvatamise regioonides (ning ka Alžeerias) domineerivat aga odav tööjõud ning seetõttu, et püsida ülemaailmsel turul konkurentsisis olevat Lõunaosariikidele vajalik odavam tööjõud ning tööjõupuuduse vähendamine.⁴⁴ Seejuures tõi Adams välja põhimõtteliselt sama, mida olid Lõunaosariikide toodangu ja ülemaailmse nõudluse kohta väitmas ka teised Aafrika orjakaubanduse pooldajad.⁴⁵ Maailmaturu nõudlusega mitte kaasa minemine tähendanuks aga orjandusele kui institutsioonile otsustavat tagasilööki. Ainus viis tööjõu hulka suurendada olevat aga Aafrika orjakaubanduse taasavamine. Teades, et Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastased toovad välja, et antud samm alandanuks orjade hinda ning seeläbi orjaomanike kapitali väärtust, väitis Adams, et Põhjaosariikides ei olnud vaba tööjõu pidev juurdevool seni tekitanud mingisugust majanduslangust.⁴⁶

Argumendid, mis seisnesid monopoli säilitamises maailmaturul ning tööjõu juurdevoolu vajaduses konkureerimaks Põhjaosariikidega olid läbivad enamike orjakaubanduse taasavamise agitaatorite kirjutistes, pamflettides ning artiklites.⁴⁷ Näiteks on Lõuna-Carolina poliitik ja istanduseomanik William Elliot toonud oma artiklis põhjalikult välja, et Alžeerias kasvatatav Lõuna-Carolina puuvillaga kvaliteedi poolest konkureeriv puuvill võis tulevikus saada Lõunaosariikidele puuvilla toodangu osas maailmaturul konkurendiks.⁴⁸ Kindlasti aga võinuks prantslased tulevikus Alžeeria toodanguga rahuldada oma turu vajadused kvaliteetse niiöelda Meresaarte puuvilla osas.⁴⁹

⁴² Adams. Message no.1, 9–10.

⁴³ Samas, 10.

⁴⁴ Samas, 10.

⁴⁵ Deloney. South Demands More Negro Labor, 496–498.

⁴⁶ Message no.1, 10–11.

⁴⁷ Spratt. The Foreign Slave Trade, 27–30; 3–6; Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 592–593; Roberts. African Slavery Adapted, 386–395.

⁴⁸ Elliot. Southern Cotton, and the Competition of Algeria, 197–201.

⁴⁹ Samas, 197–198.

Kõrgekvaliteetse puuvilla kasvatamises nähti ohte aga ka mujal peale Alžeeria.⁵⁰ Seega olid hirmud Lõunaosariikide toodangule tulevikus üle maailma tekkivast konkurentsist 1850. aastatel Lõunaosariikides üsnagi päevakorral ning lahendusena sellele pakuti tootmismahdade suurendamist, mida omakorda sai võimaldada ainult tööjõu hulga suurendamine läbi Aafrika orjakaubanduse taasavamise. Kui Lõunaosariikide ajakirjades ilmus palju taolisi Aafrika orjakaubanduse taasavamise vajadust rõhutavaid tihtipeale mitte-orjaomanikest radikaalide kirjutisi, siis eelpool välja toodud Lõuna-Carolina osariigi kuberner Adamsi Aafrika orjakaubandust toetav seisukoht oli aga muidugi märksa selgem indikaator Lõunaosariikides 1850. aastatel levinud orjakaubanduse taasavamise agitatsiooni teatavast edust ning selge kandepinna olemasolust.

Adamsi 1856. aastal avaldatud Aafrika orjakaubandust toetav seisukoht sai Lõuna-Carolina esindajatekojas niiöelda "enamuse raporti" poolt põhimõttelise heakskiidu osaliseks.⁵¹ Antud raportis kiideti selgelt heaks kõik Adamsi ideed ning mindi Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooltargumentide analüüsil veelgi põhjalikumalt edasi kuni selleni, et tõdeti Suurbritannia poolset orjanduse kaotamist kui haletsusväärset majanduslikku läbikukkumist ning seda, et Lõunaosariigid koos orjandusega olevat samas edu musternäidis.⁵² Seejuures kinnitati antud väidetega Lõunas laiemalt levinud arusaama, et Suurbritannia oli orjanduse kaotamisega oma kolooniate majandust tugevalt kahjustanud, mis nagu hilisemad uurimused on näidanud oli ka tõsi.⁵³ Lisaks toodi välja, et antud raport tuleks saata tutvumiseks laiali kõikidele Lõunaosariikide kuberneridele.⁵⁴

Teisalt vastas kuberner Adamsi pöördumisele ka Lõuna-Carolina esindajatekoja üldkogu istungil seitsme-liikmeline niiöelda vähemuse komitee eesotsas James Johnston Pettigrew'ga⁵⁵, kritiseerides Adamsi seisukohti kui Lõunaosariikidele kahjulikke propositsioone. Antud komitee eesotsas Pettigrew'ga tõdes raportis, et "me oleme õppinud kogemustest, et insitutsioon ei omanud kunagi vähem elujõulisust, kui orjad olid odavad; nende väärtuse kasvades on kasvanud orjaomanike kindlameelsus vastuseisul

⁵⁰ The Growth of Cotton in Foreign Countries, 624–639.

⁵¹ South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the Special Committee, 18–25; 30; 37.

⁵² Samas, 7–13.

⁵³ Davis. Inhuman Bondage, 283–284; 231–249.

⁵⁴ South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the Special Committee, 45.

⁵⁵ Kuigi alla on kirjutatud raportile ka mitmed teised isikud, siis on raport valdavalt J. J. Pettigrew koostatud, millele viitab ka asjaolu, et hilisemalt on ta selle sisu enda nime all ka ajakirjanduses avaldanud. Vt. Pettigrew, Protest Against a Renewal, 166–185; Pettigrew, Protest Against a Revival, 289–308.

emantsipatsioonile ja praeguste hindade juures on vähetõenäoline tagasipöördumine apaatiasse, mis eksisteeris antud küsimuses 1820. ja 1830. aastatel".⁵⁶ Viimasest väitest kajab läbi enamuse Aafrika orjakaubanduse vastaste seisukoht, kes sidusid orjandusliku institutsiooni elujõulisuse selle majandusliku toimimisega ning üldise heaolu orjade kõrgete hindadega.⁵⁷ Ühtlasi väitis antud raport, et Suurbritannia ei otsinud võimalusi puuvilla tootmise laiendamiseks oma kolooniates mitte niivõrd konkureerimiseks Lõunaosariikide toodanguga, vaid kartuses, et Lõunaosariikide orjanduslik institutsioon on iga hetk kokku kukkumas.⁵⁸ Niiviisi seoti Suurbritannia katseid kasvatada puuvilla oma kolooniates eelkõige vajadusega hajutada tööstusele elutähtsa tooraine tootmist vältimaks liigset sõltumist maailmaturul puuvilla tootmise monopoli hoidvast Lõunast. Seda just Lõuna orjandusliku institutsiooni ebastabiilsuse ning ebaselge tuleviku tõttu, mitte niivõrd konkurentsi pakkumiseks ja Lõuna majanduse hävitamiseks. Suurbritannia tööstuse sõltuvust suures osas Lõunaosariikide toodangust on tõdenenud ka teised Lõunaosariikide majandust maailma ning siseturu raames analüüsinud lõunaosariiklased nagu näiteks Aafrika orjakaubanduse taasavamist ning radikaalset orjandusliku institutsiooni ekspansiooni pooldav Percy Roberts.⁵⁹ Üldiselt olid Pettigrew kartused kui ka Roberts'i ensekindlad väited Suurbritannia sõltuvusest ilmselt liialdatud ning Suurbritannia tööstuse sõltuvus Lõunaosariikide toodangust kujutatud liiga suureks, kuid kahtlemata omanuks (nagu ka Kodusõja ajal ilmnis) Lõunaosariikide toodangu langus mõju Briti tööstuse tootmismahitudele.

Vastukaaluks eelnevale ilmnis 1850. aastatel teine trend, mis põhines paljuski kartusel, et kõrged puuvillahinnad soosivad ülemaailmselt puuvilla kasvatamise laienemist ning seeläbi konkurentsi suurenemist. Kardeti, et konkurentsi suurenemises peavad Lõunaosariigid piirduma vaid Põhjaosariikide turuga.⁶⁰ Samas olles teadlik 1840. aastate madalatest hindadest tingitud Lõunaosariikide majanduslangusest argumenteeris Georgia poliitik ja tuntud Aafrika orjakaubanduse vastane Robert G. Harper, et puuvilla toodangu ülemaailmne defitsiit oli seoses hindade kõrgel hoidmisega Lõunaosariikidele

⁵⁶ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 12.

⁵⁷ Harper. An Argument Against, 51–56; 35–36; 59; Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 18–20; DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 580; Adger. A Review of Reports, 18–20.

⁵⁸ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 14; Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 33–35.

⁵⁹ Roberts. African Slavery Adapted to the Northwest, 392.

⁶⁰ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 33–35.

enam kasulik, kui seda oleks olnud toodangu mahtude suurendamine läbi Aafrikast pärit tööjõu hulga suurendamise. Harper väitis, et kuigi eelnevaga kaasnenuks seeläbi tootmismahdade suurenemine, toonuks see kaasa ühtlasi eksporditava puuvilla hinna languse.⁶¹ Harperi väitega nõustus ka Virginia esindajatekoja saadik ning hilisem setsessiooni pooldaja Roger A. Pryor, kes samuti väitis, et Lõunaosariikide orjanduse edu tagatis oli võimalikult väikese tööjõu hulgaga toota võimalikult palju puuvilla.⁶² Lõuna-Carolina vaimulik ning haritlane John B. Adger tõi samuti välja, et Aafrika orjakaubanduse pooldajad olid eiramas orjakaubanduse taasavamisele järgnevat orjatööjõu väärtuse ning puuvilla hinna langust.⁶³ Samuti seisis madalatele hindadele vastu Pettigrew, kes arvas, et ainus, kes madalatest hindadest midagi võidab oleks Suurbritannia puuvilla kokkuostja.⁶⁴

Pettigrew seostas puuvilla hindade langust ning tööjõu hulga suurendamist ka paljuski ettearvamatute ja etteennustamatute majanduslike ja poliitiliste tagajärgedega. Näiteks arvas ta, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine suurendanuks seeläbi ebastabiilsust ning olevat võimatu ette näha, millised oleksid selle sammu laialdasemad mõjud ning tagajärjed.⁶⁵ Sarnaselt tõdes ka Lõuna-Carolina senaator Wade Hampton Aafrika orjakaubanduse taasavamise eksperimendi kardetavust.⁶⁶ Seetõttu ei pruukinud Aafrika orjakaubanduse taasavamine päädida ainult orjade ning orjatööjõu hinna langusega, mis juba ainuüksi oleks olnud Lõunaosariikide majandusele ning orjanduslikule institutsioonile kahjulik, vaid oli ka muid tihedalt majanduslike huvidega seotud välispoliitilisi faktoreid, mis võinuks Lõunaosariikide majandusele tugevat kahjulikku mõju avaldada. Näiteks oli Suurbritannia raisanud aastaid ning tohutuid ressursse illegaalse Aafrika orjakaubanduse peatamiseks Brasiiliasse, mattes ühtlasi suuri summasid Aafrika ranniku patrullimisele.⁶⁷

Nii Pettigrew, Harperi kui ka Lõuna-Carolina senaator Hamptoni seisukohatedest võib järeldada, et Suurbritannia ei oleks võtnud mitte avasüli vastu võimalikku Aafrika

⁶¹ Harper. *An Argument Against*, 51–56.

⁶² DeBow. *Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama*, 580.

⁶³ Adger. *A Review of Reports*, 19.

⁶⁴ South Carolina. *General Assembly*. [...] *Report of the Minority*, 15.

⁶⁵ Samas, 9–10.

⁶⁶ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 17.

⁶⁷ Fehrenbacher; McAfee. *The Slaveholding Republic*, 176–180; Core. *The African Slave Fleet and the Right of Search*, 512–524.

orjakaubanduse taasavamist, mille keelustamise ja piiramise nimel nad suuri samme olid astunud ning sellega võinuks välispoliitiliselt nagu Brasiilia puhul kaasneda mitmesuguseid sanktsioone ning konflikte. Isegi kui nende vastased nagu Lõuna-Carolina esindajatekoha liige ja tuntud orjanduse apologet Edward B. Bryan ning Louisiana senaator Edward Deloney seda ei uskunud.⁶⁸ Nii arvas Deloney, et Suurbritannia majanduslik huvi odava puuvilla järele saab domineerima Suurbritannia paralleelsete Aafrika orjakaubanduse piiramisel põhinevate poliitiliste huvide üle.⁶⁹ Seejuures väitis ka Harper, et olenemata Suurbritannia suurtest pingutustest läbi sanktsioonide väeti Brasiilia üle domineerida oli Brasiilia ikkagi suutnud importida Aafrikast stabiilselt suurt hulka uusi orje, mistõttu ei näinud ta Suurbritanniat olevat Brasiiliast tunduvalt tugevamate Lõunaosariikide suunal reaalselt toimivate sanktsioonide rakendamiseks suuteline.⁷⁰ Ühtlasi arvas Aafrika orjakaubanduse pooldaja Bryan et Suurbritannia majanduslikud huvid ja puuvilla vajadus lihtsalt ei luba neile Lõunaosariikide vastaste abolitsionistlike vaadete domineerimist.⁷¹ Sarnasel seisukohal oli ka Lõuna-Carolina Aafrika orjakaubanduse vastasest senaator James Chesnut Põhjaosariikide osas, mille puhul ta tõdes tugevat sõltuvust Lõunaosariikide toorainest.⁷² Siiski ilmnes vastakatest arvamustest olenemata Kodusõja eel püsivalt Suurbritannia poolne Aafrika orjakaubanduse taasavamise selge vastasus. Näiteks kajas Aafrika orjakaubanduse vastane seisukoht läbi Lõunaosariikide ning Suurbritannia vaheliste läbirääkimiste käigus Kodusõja eel ja selle ajal. Nii väitis Briti konsul Charlestonis tuntud Lõuna-Carolina poliitikule Robert Barnwell Rhettile tulevikus toimuvat setsessiooni arutades, et igasugune Briti tunnustus võis saabuda ainult suletud Aafrika orjakaubanduse tingimustes.⁷³

Suurbritannia kritiseerimisega seoses ilmnes Aafrika orjakaubanduse vastaste kui ka Aafrika orjakaubanduse pooldajate puhul Lõunaosariikide ainulaadse institutsiooni vastandamine ülejäänud maailmale. Seetõttu tõi Pettigrew laiemalt välja, et Euroopa absolutistlikud valitsused ning Põhjaosariikide demokraadid vaatavad nangunii viltu

⁶⁸ Bryan. Letters to the Southern People, 392; Deloney. South Demands More Negro Labor, 505–506.

⁶⁹ Deloney. South Demands More Negro Labor, 505–506.

⁷⁰ Harper. An Argument Against, 48.

⁷¹ Bryan. Notice of the Rev. John B. Adger's Article, 10.

⁷² Chesnut. Relations of States: Speech of the Hon. James Chesnut, 14–16.

⁷³ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 230–231.

Lõunaosariikide riiklikule ning ühiskondlikule korraldusele. Nimelt olevat nad Lõunaosariikides seganud suhteliselt edukalt demokraatia konservatiivse orjandusliku majandusliku süsteemiga, mille tõttu soovivat kogu maailm selle häbelise institutsiooni langust.⁷⁴ Seega mõlemad seksioonid ning lõunaosariiklased üleüldiselt suhtusid Suurbritanniasse umbusaldusega.⁷⁵ Nii nagu Aafrika orjakaubanduse pooldajate puhul ilmnes seega ka nende vastaste puhul Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni ülistamine ning vastandamine ülejäänud maailma vastu.⁷⁶ Peamine erinevus seisnes selles, et Aafrika orjakaubanduse pooldajate arvates oluaks pigem parem mitte ajada taga orjandusliku institutsiooni ekspansiooni, vaid võtta välispoliitiliselt kaitsev positsioon.

Võimalik, et taoliste seisukohtadeni viis hoopiski paradoksaalselt arusaam Lõunaosariikide teatavast sõltuvusest Briti turust. Näiteks pakuti, et Lõunaosariikide puuvilla hind oli sõltuvuses Briti turust ja seega lõunaosariiklased sõltuvuses Suurbritanniast isegi enam kui britid Lõunaosariikide toodangust.⁷⁷ Nimelt said Harper kui ka Pettigrew aru, et põllumajanduslik toodang on alati sõltuv tööstuse vajadusest ning mitte vastupidi ja Lõunaosariikide majanduse toimimiseks oli vaja puuvilla ning orjade kõrge hinna säilitamine.⁷⁸ Antud seika olid aga Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavad radikaalid oma ülelõunalisel agitatsioonil, milles nad kuulutasid Aafrika orjakaubandust, kui kõiki Lõunaosariikide probleeme lahendavat populistlikku plaani, suuresti eiramas. Samuti tõi Pettigrew välja, et Briti impeeriumi toodang oli kvaliteedi poolest märksa madalam, kui seda oli Lõunaosariikide puuvill. Seda eriti just Lõuna-Carolina niiöelda Meresaarte puuvillaga võrreldes ning et tollases seisus ei olnud Lõunaosariikidel oma monopoolse koha kaotamiseks maailmaturul mingisugust ohtu.⁷⁹ Juhul muidugi, kui ei oleks otsitud Suurbritanniaga Aafrika orjakaubanduse taasavamise teel konflikti. Sarnaseid väiteid võib näha Harperi põhjalikus pamfletis, kus ta seostas Lõunaosariikide majanduslikku jätkusuutlikust orjade ning puuvilla kokkuostu kõrgete hindade ning maa odavusega.⁸⁰

⁷⁴ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 5.

⁷⁵ Davis. Inhuman Bondage, 284–285.

⁷⁶ Näiteks toodi Põhjaosariikidele vastandudes välja Lõunaosariikide toodangu mitmekordset ülekaalu Ühendriikide ekspordis, viidates samas Lõunaosariikide palju väiksemale elanike arvule. Vt. nt. Spratt. A Series of Articles, 36.

⁷⁷ Harper. An Argument Against, 52–55; South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 15.

⁷⁸ Harper. An Argument Against, 36; 42–43; 51–55; 65.

⁷⁹ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 14–16.

⁸⁰ Harper. An Argument Against, 37–43; 51.

Aafrika orjakaubanduse taasavamist ning legaliseerimist toetavate Lõunaosariikide radikaalide ja Aafrika orjakaubanduse vastaste fundamentaalse erinevusena ilmnebki seega esimeste suunatus ekspansionismile ja tootmismahdade suurendamisele ning viimaste poolne tahe säilitada 1850. aastatele tuntud *status quo*. Radikaalidel oli seeläbi suurem usk Lõunaosariikide puuvillatoodangu edasise laiendamise edusse⁸¹, samas kui nende vastaste puhul mängis rolli vaatamine tagasi 1840. aastate olude suunal, kui orjade ning puuvilla madal hind põhjustas Lõunaosariikides pikaajalise majanduslanguse ning olukorra, kus orjandusliku süsteemi mõttekus sattus kahtluse alla. Omamoodi eirates orjandusliku institutsiooni varasemaid kogemusi asusid Aafrika orjakaubanduse toetajad aga võitlusesse orjade kõrgete hindade vastu lootes laiendada tootmist ning orjaomanike kandepinda. Aafrika orjakaubanduse vastased mõistsid ühtlasi, et tollastes rahvusvahelistes oludes oli võimatu taasavada Aafrika orjakaubandust ning säilitada samal ajal varasemad majanduslikud ning välispoliitilised suhted Suurbritanniaga. Teisalt nähti Lõunaosariikide orjanduslikku institutsiooni säilimas 1850. aastatele tuntud piirides ning kõrgete orjade hindade tingimustes, mis olevat kogu orjandusliku institutsiooni majandusliku tasuvuse aluseks. Seetõttu satuti selgesse opositsiooni orjade hulga suurendamist, orjade hinna langust ning ekspansiivset poliitikat ajavate radikaalidega. Ülelõunalist orjakaubanduse taasavamise kampaaniat vedavad populistidest radikaalid aga eirasid suurel määral ülemaailmse turu iseärasusi koos Lõunaosariikide erinevate piirkondade ning ka erinevate konkreetsete osariikide kliimast, geograafiast ning Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni sisese majanduse ülesehituse iseärasustest tingitud erinevusi ning osariikide erinevaid huve, mille tõttu Lõunaosariikide ülene Aafrika orjakaubanduse taasavamise kampaania võttis propagandasõja mõõdu. Samal ajal lähtusid Aafrika orjakaubanduse vastased Lõunaosariikide majanduse osas aga aastakümneid toiminud "elame näeme" taktikast.⁸²

⁸¹ Schoen. *The Fragile Fabric of Union*, 200–213; 225–226; 242.

⁸² Vt. South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 19; Adger. *A Review of Reports*, 20–21.

1.2. Nullifitseerimiskavade ja setsessiooni kriitika

Seoses mitmete illegaalselt Aafrika orjakaubandusega tegelevate laevade tabamisega kerkis 1850. aastatel Lõunaosariikides esile 1808. aasta järgselt Aafrika orjakaubandust keelavate ja sellega tegelemise eest karistamise aluseks olevate USA konstitutsioonis kinnitatud aktide seaduspärasus. Kriitika alla sattus näiteks 1820. aastal jõustunud akt, mille alusel illegaalne orjakaubandus oli määratletud piraatlusena ja seega karistatav surmanuhtlusega. Samuti sai hukkamõistu osaliseks 1842. aasta Washingtoni leppe kaheksas artikkel, mille alusel rakendasid Ühendriigid illegaalse Aafrika orjakaubanduse tõkestamiseks Aafrika rannikul relvastatud eskaadreid.⁸³ Paljud Aafrika orjakaubanduse agitaatorid ning kõrgetel kohtadel Lõunaosariikide kohtu esindajad üritasid läbi 1850. aastate tõestada, et mitte föderaalseadused vaid osariikide seadused on orjakaubanduse küsimuses ülimuslikud.⁸⁴ Lisaks leidsid föderaalset keeluseadused hukkamõistu osariikide valitsusorganite tasandil, eesotsas Lõuna-Carolinaga ning loomulikult mõisteti keeluseadused hukka ka Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel.⁸⁵ Võib teatud mõõndustega tõdeda, et keeluseaduste tühiseks tunnistamine kujunes Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitaatorite ülelõunalise platvormi üheks peamiseks ning olulisemaks osaks. Seda eelkõige eesmärgiga vastanduda Põhjaosariikidele, kes nende meelest rikkusid keeluseaduste rakendamisega Lõunaosariikide õigus. Teisalt kumas keeluseaduste vastasusest selgelt läbi tõdemus, et Aafrika orjakaubanduse, kui Lõunaosariikide orjandusliku institutsiooni formeerimisviisi käsitlemine võrdväärset mõrva ja riigireetmisega oli rünnak kogu Lõunaosariikide orjandusliku korra vastu.⁸⁶ Seega toodi välja, et kui tahetakse õigustada orjanduslikku korda, siis tuleb õigustada orjandust ja orjakaubandust alates "Aafrika rannikult kuni

⁸³ Du Bois. *The Suppression*, 172–173.

⁸⁴ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 14–17; Etheridge. *Speech of Emerson Etheridge*, 5–7.

⁸⁵ South Carolina General Assembly. *House of Representatives. Report of the Special Committee*, 32-37; DeBow. *The Southern Convention at Knoxville*, 303.

⁸⁶ Walther. *William Lowndes Yancey*, 291; 217.

Georgiani".⁸⁷

Aafrika orjakaubanduse õigustamine ilmnes hästi ja selgelt 1858. aastal tabatud orjalaeva *Echo* kohtuasjaga, kui ka orjalaeva *Wandereri* kohtuasjaga seoses.⁸⁸ Mõlema puhul argumenteerisid tabatud orjalaevade meeskondade kaitsjad (kelleks *Echo* puhul oli Leonidas W. Spratt) kohtus, et mitte laevade meeskonnad, vaid ainult laevaomanikud on orjakaubanduse eest karistatavad.⁸⁹ Veelgi enam üritasid aga nad tõestada, et konstitutsioon üldsegi ei keela Aafrika orjakaubandust.⁹⁰ Seda üritati tõestada USA konstitutsioonis sätestatud keelu ja karistusseadustiku omavolilise tõlgendamise, tähenduse käänamise ning jurisdiktsiooni puudumise rõhutamisega.⁹¹ Lisaks eelnevale üritati läbi 1850. aastate leida konstitutsioonis sobivat sõnastust, mis tõestanuks, et mitte föderaalvalitsus, vaid osariigid on need, kes otsustavad ise Aafrika orjakaubanduse küsimuse üle.⁹² Teisalt tõid Aafrika orjakaubanduse pooldajad nagu Thomas Walton ka otseselt välja, et välist orjakaubandust reguleerivad seadused konstitutsioonis on osariikide õigusi rikkuvad ning seega ebakonstitutsionaalsed ning tuleks juriidilisest seisukohast annulleerida.⁹³ Aafrika orjakaubanduse pooldajad läksid koguni nii kaugemale, et süüdistasid hoopis *Echo* kinni pidanud patrulllaeva meeskonda *Echo* kaaperdamises ning seega piraatluses.⁹⁴ Lisaks ilmnes kohtuasja ajal kohaliku vandemeeste nõukogu seotus Aafrika orjakaubandust propageeriva endise Lõuna-Carolina kuberneriga James H. Adamsiga, mistõttu lõpuks saavutasid kaitsjad kohtuasja pikendamise ning üleviimise, millele järgnevalt meeskonda süüdi ei mõistetud ning ellujäänud aafriklased transporditi tagasi Aafrikasse.⁹⁵ Seetõttu ei mõistetud küll kedagi süüdi piraatluses, kuid samas ei saavutanud Aafrika orjakaubanduse pooldajad ka aafriklaste orjastamist. Siiski tõestas *Echo* juhtum, et Lõunaosariikides kedagi Aafrika orjakaubandusega tegelemise eest

⁸⁷ Coulter. Daniel Lee, *Agriculturalist*, 84.

⁸⁸ Magrath. United States. Circuit Court (4th Circuit), *The slave trade not declared piracy by the act of 1820*, 18; 25; *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 153–166.

⁸⁹ *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 81–92; 153–166.

⁹⁰ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 14–16; *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 81–92; 153–166.

⁹¹ *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 7–11; 81–92; 153–166.

⁹² *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 81–92; Spratt. *Resolutions on the Slave Trade*, 9–10; Bryan. *Letters to the Southern People*, 29–30.

⁹³ Walton. *Further Views of the Advocates of the Slave Trade*, 54; Magrath. United States. Circuit Court (4th Circuit), *The slave trade not declared piracy by the act of 1820*, 16–26.

⁹⁴ *The case of the slaver Echo: history of the proceedings*, 7.

⁹⁵ Samas, 75; 140–150.

piraadina surma ei mõisteta. Samamoodi oli orjalaeva *Wandereri* kapten mõistetud õigeks ning selles rõhutati asjaoludele, et konsultatsioonis polnud Aafrika orjakaubandust keelustava seaduse pealkirjas kasutatud terminit orjakaubandus, tuues ühtlasi välja, et illegaalne orjakaubandus ei lähe üldsegi kriminaalasjade, vaid lihtsalt kaubanduse reguleerimise alla.⁹⁶ Ühesõnaga üritasid Aafrika orjakaubanduse pooldajad läbi 1850. aastate Aafrika orjakaubandust reguleerivate seadustega manipuleerida ning tegid seda suhteliselt edukalt.

Samas tekitas taoline meelevaldne konstitutsiooni eirav seaduste väänamine ning konstitutsiooniülesusele viitamine pahameelt Aafrika orjakaubanduse vastaste seas. Näiteks võttis Lõuna-Carolina senatis 1860. aastal antud küsimuses sõna senaator Wade Hampton. Hampton väitis, et osariigid, kes moodustasid Uniooni jätsid teadlikult Aafrika orjakaubanduse küsimuse täielikult föderaalvalitsuse ning kongressi jurisdiktsiooni, loobudes omal soovil täielikult osariigi tasemel välise orjakaubandusega seotud seaduste üle otsustamise õigusest.⁹⁷ Lisaks tõdes Hampton, et Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks pidanuks kongress varasemad seadused tühistama ning kuna Lõunaosariikides olevat enamus antud plaani vastu, siis tundus talle antud kampaania "absurdsena".⁹⁸ Siiski nägi ta Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaani "absurdsusena" tembeldamisega paralleelselt, et konstitutsiooniülesusele ja "kõrgemale seadusele" viitavad radikaalid ohustavad Uniooni stabiilsust ning on Lõunaosariikidele selles suhtes ääretult ohtlikud.⁹⁹ Sellele oli ta ka Uniooni pooldajana korduvalt viidanud.¹⁰⁰ Samuti tõi Lõuna-Carolina poliitik Benjamin F. Perry välja, et Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaan olevat "Uniooni vastane vandenõu".¹⁰¹ Ilmselt mõõdukate ringkondade seisukohast ka õigustatult, kuna radikaalidest Aafrika orjakaubanduse pooldajad nagu mississippilane Thomas Walton kõnelesid isegi Ülem-Lõunast, kui võimalikust Lõunaosariikide-siseseest uuest vaenulikust Põhjast, kelle eesmärk on ülejäänud Lõunaosariikide üle domineerida.¹⁰² Samas Hampton, nagu ka Pettigrew ja Harper, seisis Aafrika

⁹⁶ Magrath. United States. Circuit Court (4th Circuit), The slave trade not declared piracy by the act of 1820, 16–26.

⁹⁷ Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 5.

⁹⁸ Samas, 14.

⁹⁹ Samas, 14–15.

¹⁰⁰ Samas, 15.

¹⁰¹ Andrew. Wade Hampton, 53.

¹⁰² Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 54–54; 65.

orjakaubanduse taasavamise vastu üksnes selle "ebapraktilisuse" tõttu majanduslikus ning poliitilises mõttes.¹⁰³ Paralleelselt toetas ta ühtlasi tugevalt Uniooni püsimist ning konstitutsiooni järgimist. Seda küll seniks kuni Põhjaosariigid tänu samuti seadusülesusele rõhuvate radikaalidest abolitsionistide tegevusele ei muutunud realselt Lõuna orjanduslikule institutsioonile ohtlikuks.¹⁰⁴ Tollastes oludes aga arvasid Aafrika orjakaubanduse vastased Lõunaosariikide orjandust kui institutsiooni olevat siiski üsna hästi konstitutsiooni kaitse all.¹⁰⁵

Hamptoni sõnavõtt tõi aga laiemalt välja ühe peamise seadusandlusega seotud argumendi, mille alusel Lõunaosariikides Aafrika orjakaubanduse taasavamist või tähtjalist orjust ehk õpipoiste programmi kritiseeriti. Nimelt, et kõigepealt peaksid Lõunaosariigid saavutama USA konstitutsiooni tehtavad muudatused, mis üldse taolist kaubandust lubaksid.¹⁰⁶ See aga oli Põhjaosariikide saadikute enamuse tõttu senatis ja esindajatekojas võimatu. Seega oli ainuke võimalus seaduste nullifitseerimine. Eelnev oleks aga föderaalsete seaduste nullifitseeriva osariigi viinud mässava osariigi seisusesse.¹⁰⁷ Seega oleks ainus reaalne viis Aafrika orjakaubandus taasavada olnud läbi Lõunaosariikide setsessiooni Unioonist või loota, et Uniooni ning rahu säilitada püüdev Põhi lubanuks surve all seadused nullifitseerida.¹⁰⁸ Selle juhtumist orjakaubanduse taasavamise kriitikud ei näinud. Näiteks mainis virginialane Roger A. Pryor, et keeluseaduste tühistamine võrdunuks igal juhul Uniooni lõpuga.¹⁰⁹ Samas on ka setsessiooni või nullifitseerimise järgsele Aafrika orjakaubanduse taasavamisele toodud välja vastuargumente. Näiteks tõi Harper välja, et osariikidel endil enamikel puudusid välist orjakaubandust reguleerivad seadused ning juhul kui osad osariigid ei soovinuks Aafrika orjakaubandust taasavada, siis pidanuks nad vastu võtma uued orjakaubandust reguleerivad keeluseadused.¹¹⁰ Samuti oleks välise orjakaubanduse limiteeritud avamise puhul olnud võimatu reguleerida lõunasiseselt seda, millised orjad

¹⁰³ Hampton nagu ka teised Lõunaosariikide Aafrika orjakaubanduse vastased oli selgelt orjandust pooldav. Hampton kritiseeris Kodusõja järgselt ka rekonstruktsioonija programme ning kiitis vaikival muuhulgas heaks Ku Klux Klani tegevuse. Hamptoni kohta võib lugeda lisaks: Cisco. Wade Hampton: Confederate Warrior.

¹⁰⁴ Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 16.

¹⁰⁵ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 38.

¹⁰⁶ Harper. An Argument Against, 27–29, 33; Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 14.

¹⁰⁷ Harper. An Argument Against, 33.

¹⁰⁸ Harper. An Argument Against, 27–29, 33–34. Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 14–15.

¹⁰⁹ DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 582.

¹¹⁰ Harper. An Argument Against, 27–32.

olnuks uued Aafrikast imporditud orjad ning millised kohalikud.¹¹¹ Ühtlasi seda, kui kaua ajaliselt pidanuks ori viibima mingis teatud osariigis, et teda võetaks arvesse kui kohalikku orja.¹¹² Seetõttu oleks keeluseaduseid olnud raske defineerida ning need muutunuks kasutuks ning ka Aafrika orjakaubandust keelavad osariigid olnuks avatud Aafrika orjakaubandusele selle kõigi mõjudega läbi siseriikliku orjakaubanduse.¹¹³ Eelneva tõttu nähti antud programmis ohtu ka Lõunaosariikide sisesele vabaturule kui ka Lõunaosariikide sisesele rahule.¹¹⁴ Seega orjakaubanduse taasavamise vastased nägid nii lokaalses kui ka ülelõunalises orjakaubanduse taasavamises ohtu, mis võinuks potentsiaalselt mitte ainult kahjustada Lõunaosariikide majanduslikke huve orjade, orjatööjõu, maa ning puuvilla hinna languse läbi, vaid ka seniste lõunasise osariikidevaheliste eksisteerivate majanduslike suhete lõhkumise teel. Samuti lõunasise sektsionalismi suurendamises, mis võinuks potentsiaalselt rikkuda Lõunaosariikide ühtsust vastandumisel Põhjale või setsessiooni korral põhjustada osariikide vahelisi vastuolusid. Seda nii juhul kui Unioon säilinuks kui ka võimaliku uue eraldunud Konföderatsiooni korral.

Isegi juhul, kui Unioon tulevikus säilinuks, nähti Aafrika orjakaubanduse taasavamises Alam-Lõuna ning Ülem-Lõuna kaugenemist ning orjanduse lagunemist piiriosariikides nagu Virginia, kelle majandus 1850. aastatel oli paljuski sõltuv orjade müügist Alam-Lõunasse kui ka Läände. Virginia võõrandumisel oleks aga kogu Lõuna majanduslikule ja tööstuslikule potentsiaalile olnud katastroofiline mõju, mistõttu ka Kodusõjale eelnenud aastatel Virginia ülejäänud Lõunaosariikidele lähendamise eesmärgil Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus mõnevõrra päevakorralt taandus.¹¹⁵ Tinglikult olid Aafrika keeluseaduste nullifitseerimise vastased asunud kogu orjandusliku institutsiooni tuleviku ja eksistentsi osas kaitsvale positsioonile või siis nägid Lõuna orjandusliku institutsiooni tulevikku senistes 1850. aastate mõõtmetes ilma mingisuguste muutusteta peale selle, et välist orjakaubandust taasavada ei tulnuks. Eelnevat võib täheldada näiteks Pettigrew või Hamptoni artiklites, kus nad nägid

¹¹¹ Samas, 28–32.

¹¹² Harper. *An Argument Against*, 28.

¹¹³ Samas, 27–30.

¹¹⁴ Harper. *An Argument Against*, 30; South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 38.

¹¹⁵ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 51–53; Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 235–243.

orjandusliku institutsiooni säilimist üldjoontes 1850. aastatele omases ulatuses.¹¹⁶

Teisalt väitis kaitsvat positsiooni argumenteeriv Harper, et orjanduslik institutsioon taganeb aeglaselt piirrosariikidest ning keskendub pigem puuvilla võõtme osariikidesse ning igasugused ekspansionistlikud ideed ei jõudvat kuhugi.¹¹⁷ Orjandusliku institutsiooni tulevik oli Harperi nägemuses seotud 1850. aastatele tuntud olude säilimisega või teatava taganemisega ning orjandusliku institutsiooni õigustamisega läbi selle ainulaadsuse rõhutamise.¹¹⁸ Lõunaosariikide orjanduslik institutsioon oli tõesti ainus orjanduslik režiim maailmas, kus ei olnud vaja tuua lisaks orje Aafrikast ning kus orjade populatsioon oli pidevas ning selges loomulikus juurdekasvus.¹¹⁹ See ilmneb ka sisemise osariikidevahelise orjakaubanduse arve lähemalt vaadates.¹²⁰ Seeläbi pakkus antud fakt ühtlasi võimalust õigustada orjanduslikku režiimi moraalsetel ning eetilistel alustel, samas kui keeluseaduste nullifitseerimine ja Aafrika orjakaubanduse taasavamine oleks taolise argumendi ümber lükanud.

Ülemaailmselt oli suhtumine orjandusse 19. sajandi keskpaigas selgelt muutumas, mis tähendas vastasust orjanduslikele režiimidele. Seda täheldasid ka enamik teisi Aafrika orjakaubanduse kritiseerijad nagu näiteks Tennessee senaator Emerson Etheridge, John Leighton Wilson ning Pettigrew.¹²¹ Olgugi, et nad orjandusliku süsteemi vastastega ei nõustunud.¹²² Osad nagu Wilson aga isegi tõdesid, et Aafrika orjakaubanduse legaliseerimine materiaalselt parandaks tingimusi transporditavate orjade jaoks.¹²³ Üldjoontes oldi üleriiklikul tasandil satunud aga laveerima sõjaka orjandusliku radikalismi ning abolitsionismi vahel. Seejuures taotlesid Aafrika orjakaubanduse pooldajad keeluseaduste nullifitseerimist samal ajal kui Põhjaosariikide abolitsionistid taotlesid orjandust sanktsioneerivate konstitutsionaalsete seaduste ülevaatamist. Nii esitati Ühendriikide esindajatekojas Lõuna-Carolinalase ning Aafrika orjakaubanduse vastase James Lawrence Orr'i eestvedamisel orjakaubandust hukkamõistev resolutsioon, mis

¹¹⁶ Harper. An Argument Against, 56–58; South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 39–40; 17–20.

¹¹⁷ Harper. An Argument Against, 56–58.

¹¹⁸ Samas, 56–58.

¹¹⁹ Bancroft. Slave trading in the Old South, 382–405.

¹²⁰ Samas, 382–405.

¹²¹ Etheridge. Speech of Emerson Etheridge, 5; Wilson. The Foreign Slave-Trade, 3–22; DeBow. Southern Convention at Savannah, 222–223.

¹²² South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 5–6.

¹²³ Wilson. The Foreign Slave-Trade, 20.

kuulutas, et orjakaubanduse taasavamine oli "ebamõistlik, asjakohatu ning vastu valitsuse kindlaksmääratud poliitikale", sattudes seeläbi oma formaalse sõnastusega Põhja ja ka osade Ülem-Lõuna poliitikute kriitika alla, kes nõudsid kaubanduse hukkamõistu enama kui hetkelise majanduspoliitika ning valitsuse poliitika seisukohast.¹²⁴ Teisalt satuti Lõunaosariikide radikaalide kriitika alla, takistades nende meelest Lõunaosariikide ekspansionismi.¹²⁵ On aga selge, et Aafrika orjakaubanduse vastane kriitika lähtus majanduslikest ja poliitilistest põhjustest, mitte millestki enamast. Aafrika orjakaubanduse vastane poliitika oli ühese eesmärgiga kaitsta orjanduslikku institutsiooni välise surve eest, mitte kutsuda esile orjanduse kui sellise hukkamõistu läbi Aafrika orjakaubanduse vastasuse. Nullifitseerimise vastastena ning konstitutsiooni ülimuslikkuse ja seaduste püsivuse ning üheselt tõlgendamise toetajatena nägid nad ilmselt võimalust Uniooni siseselt orjanduslikku institutsiooni kaitsta. Nimelt ühes Aafrika orjakaubanduse keelustamisega sätestas Ühendriikide konstitutsioon ka orjandusliku institutsiooni säilimise varasemates tingimustes ning konstitutsioonis määratud raamides. Konstitutsiooni tehtavatele muudatustele vastu seisjatena lootsid unioonimeelsed orjandusliku institutsiooni konservatiivsemad kaitsjad ka seda, et Põhjaosariigid ei hakka taotlema konstitutsioonis orjandust keelustavaid abolitsionistlikke seadusmuudatusi. Erinevalt Aafrika orjakaubanduse radikaalidest, kes toetasid seadusülesust, oli seadusülesus ning konstitutsioonis tehtavad muudatused orjakaubanduse vastaste hirmu allikaks.

1.3. Lõunaosariikide mitte-orjaomanikud

Üks olulisemaid Aafrika orjakaubanduse taasavamist õigustavaid argumente oli seotud Lõunaosariikide demograafiaga. Nimelt oli 1850. aastatel teada, et orjaomanikud ning veelgi enam istanduse omanikud moodustasid vaid murdosa kogu Lõunaosariikide elanikkonnast. Valdav osa Lõunaosariikide valgeid olid mitte-orjaomanikest farmerid

¹²⁴ Etheridge. Speech of Emerson Etheridge, 5.

¹²⁵ Samas, 5–8.

ning liht- ja oskustöolistest palgatöölised, kelle toetus orjanduslikule institutsioonile oli vaieldav, mille tõttu käis 1850. aastatel sellel teemal terav arutelu ning debatt.¹²⁶ Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad nagu Leonidas W. Spratt, George Fitzhugh, James H. Adams, Thomas Walton või Edward Deloney tõid välja, et uute orjade sissevool Aafrikast alandanuks 1850. aastatele iseloomulikke orjade kõrgeid hindasid ning võimaldaks seeläbi vaesematel mitte-orjaomanikel endale orje soetada.¹²⁷ Sellega kaasnenuks teoorias ühtlasi ühiskonna läbilõikes suurem otsene majanduslik seotus orjandusega ning seeläbi tõusnuks toetus ja huvi orjandusliku institutsiooni kaitsmiseks ning säilitamiseks, suurendades seega institutsiooni elujõulisust ning stabiilsust.¹²⁸ Üldjoontes sellist väidet veidi erinevates formuleeringutes kordasid enamik Aafrika orjakaubanduse agitaatoreid läbi aastate uuesti ja uuesti.

Samas tõid oponendid nagu Pettigrew, Harper ja John B. Adger välja, et orjade juurdevooluga Aafrikast kaasnev orjade hinna ülelõunaline langus viiks ühtlasi alla mitte-orjaomanike sissetulekud, jättes viimased samasse seisu, milles nad olid enne orjakaubanduse võimalikku taasavamist – võimetuna tõusmaks orjaomanike hulka.¹²⁹ Eelnevale viitas 1859. aastal Montgomery Kaubanduslikul Konvendil ka virginialane Roger A. Pryor.¹³⁰ Lisaks kaotanuks orja omamine madalate hindade juures oma tollase prestiiži. Mitte-orjaomanikud seetõttu pigem kaotanuks varasema huvi tõusta orjaomaniku seisusesse, sest see lihtsalt enam ei tasunuks ära.¹³¹ Samuti toodi välja, et 1850. aastatel olid keskmised lihttööjõu ning oskustööjõu palgad olnud Lõunaosariikides märksa kõrgemad kui näiteks Põhjaosariikides.¹³² Oli teada, et Põhjaosariikidest ja ka Euroopast saabus Lõunasse kõrgemate palkade tõttu stabiiselt oskustöölisi. Seda tingisid aga just väiksem konkurents ning kõrgemad palgad.¹³³ Ühtlasi toodi välja, et kui Põhjaosariikides võis vaba valge sattuda niioelda rõhutud lihttöölise seisu, siis

¹²⁶ DeBow. The Interest In Slavery of the Southern Non-Slave Holder, 5–6.

¹²⁷ Spratt. The Foreign Slave Trade 11–14, Adams. Message no.1, 9–11; Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 587–596; Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade 51–66; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 491–506 .

¹²⁸ Spratt. The Foreign Slave Trade 11–14.

¹²⁹ Harper. An Argument Against, 60–61; South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 20–21; Adger, A Review of Reports, 21.

¹³⁰ DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 581–582.

¹³¹ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 48.

¹³² DeBow. The Interest In Slavery of the Southern Non-Slave Holder, 7–9.

¹³³ Samas, 7–9.

Lõunaosariikides olid ka vaesed valged lihttöölised ikkagi ülema rassi liikmed ning võisid sellest au tunda.¹³⁴ Seetõttu ei nähtud vähemalt 1850. aastate kontekstis mitte-orjaomanikest lähtuvat orjatööjõu ning vabatööjõu konfliktist tingitud ohtu Lõuna orjanduslikule institutsioonile.¹³⁵ Pigem toodi välja, et paljud mitte-orjaomanikud seisavad Lõunaosariikide huvide eest ning paljud orjandust toetavad haritlased on tulnud just mitte-orjaomanike klassist.¹³⁶ Aafrika orjakaubanduse taasavamise osad agitaatorid nagu Ronald T. Takaki on välja toonud, pärinesid tihtipeale samuti niiöelda mitte-orjaomanikest haritlaste seisusest.¹³⁷

Võib-olla just tingituna laiemast uskumusest mitte-orjaomanike lojaalsusesse on Spratti juhitud kampaaniat laiendada ülelõunaliselt orjaomanike kandepinda läbi Aafrika orjakaubanduse taasavamise käsitletud tihtipeale kui Don Quijote'likku ettevõtmist.¹³⁸ Lisaks on toodud välja, et Spratti programm ei suutnud võita laiemat poolehoidu ning selle hääleka vähemuse üritus takerdus ülelõunaliselt plantaatorite kartustesse üleüldise orjade hinna languse korral kaotada oma orjadesse investeeritud kapitali pealt.¹³⁹ Olenemata sellest on aga välja toodud, et 1850. aastatel Lõunaosariikides orjaomanikuks saada oli raske.¹⁴⁰ Näiteks on ka Konföderatsiooni presidendiks valitud Jefferson Davis samuti tõdenud, et orjaomanike kandepinda Lõunaosariikides suurendada tõesti oli vaja.¹⁴¹ Seega orjaomanike kandepinna suurendamisele rõhudes võisid Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad tuua välja siiski reaalseid ülelõunalisi orjandusliku korra valupunkte. Samas ilmnes orjaomanike kandepinna suurendamisega seoses regionaalsete huvide konflikt. Näiteks Jefferson Davis, kes toetas küll orjaomanike kandepinna laiendamise ideed, on 1850. aastate lõpus tõdenud, et Aafrika orjakaubandus ei olnud Mississipi huvides¹⁴², ning seega ilmutanud lõunaosariiklastele tavast vastuseisu Aafrika orjakaubandusele osariigi huvidest tingituna.

Teisalt on näiteks Pettigrew paradoksaalselt toonud välja, et osalt tõesti seisid

¹³⁴ Samas, 8-9.

¹³⁵ Samas, 6.

¹³⁶ Samas, 9-10.

¹³⁷ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 12.

¹³⁸ Hettle. The Peculiar Democracy, 51.

¹³⁹ Ford. Origins of Southern Radicalism, 259–260.

¹⁴⁰ Samas, 261.

¹⁴¹ Hettle. The Peculiar Democracy, 52.

¹⁴² Thomas. The Slave Trade, 765.

Lõunaosariikide istanduseomanikud Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastu kartuses, et orjade hinna langus ning orjaomanike klassi laienemine vähendanuks nende kapitali väärtust, kuid ühtlasi lõhkunuks orjaomanike laiem kandepind orjandusliku aristokraatia ning vähendanuks nende senist prestiiži, mõju ja seisust ühiskonnas.¹⁴³ Seda eriti Lõuna-Carolinas, mida on loetud üheks Lõunaosariikide orjandusliku aristokraatia tugipunktiks, kus kritiseeriti nii Põhjaosariike, demokraatlikku korda ennast ning seeläbi ka vaeste valgete õigusi hääletamisel.¹⁴⁴ Pettigrew toodud tähelepanekut võiks kaudselt tõestada näiteks mitmete ajaloolaste võimetus tuua välja selgeid tendentse Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastaste ja pooldajate häälte jagunemisel mitmetel osariikide vastavatel hääletustel. Näiteks tekitas Louisianas toimunud hääletustega kaasnev istanduseomanike häälte jagunemine hämmingut James Paisley Hendrix'is, kes väitis, et seaduspärasused puuduvad ning olenemata mingist osariigi piirkonnast hääletasid istanduseomanikud väga erinevalt.¹⁴⁵ Taoline valgete vaeste kihile ülalt alla vaatamine võis ilmned ka Harperi puhul, kes on maininud kirjavahetuses tuntud Georgia ülikooli põllumajanduse õppejõu ning Aafrika orjakaubanduse taasavamise toetaja Daniel Lee'ga, et vaesed valged, kellel ei ole maad, ei taha nangunii orje, ning isegi kui neile neid tasuta jagataks, siis müüksid nad orjad kiire kasu nimel maha ning raiskaksid saadud raha ära.¹⁴⁶ Seejuures oli Daniel Lee loomulikult otse vastupidisel seisukohal.¹⁴⁷

Sarnaseid vastandlikke tendentse on täheldanud vähemal määral ka Takaki Lõuna-Carolinas.¹⁴⁸ Nõnda võis täheldada suuristanduse omanike võimalikku poolehoidu nii Aafrika orjakaubanduse taasavamisele, kui ka selle suletuks jätmisele.¹⁴⁹ Loomulikult sõltus häälte jagunemine ka poliitilisest kuuluvusest, isiklikust majanduslikust huvist ja paljudest muudest faktoritest, kuigi selles mängis teatud rolli ka Pettigrew täheldatud aristokraatlik vaimsus. Igatahes ei näinud Aafrika orjakaubanduse kriitikud ning ka üksikud Aafrika orjakaubanduse pooldajad põhjuseid miks Lõunaosariikide mitte-orjaomanike klass ei pidanuks toetama igakülgselt orjanduslikku institutsiooni. Pigem

¹⁴³ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 20.

¹⁴⁴ Spratt. The Foreign Slave Trade, 11-12.

¹⁴⁵ Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade, 111–115; 123.

¹⁴⁶ Coulter. Daniel Lee, Agriculturalist, 84.

¹⁴⁷ Samas, 83–84.

¹⁴⁸ Takaki. The Movement to Reopen the African Slave Trade, 51.

¹⁴⁹ Takaki. Movement to Reopen the African Slave Trade, 51; Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 111.

oleks võinud ohtlikuks saada uute orjade rohke sissevool, mis oleks ühtlasi vähendanud mitte ainult orjatööjõu vaid ka vabatööjõu väärtust ning seega viimaste sissetulekuid, pakkudes ühtlasi liigset konkurentsi oskustöölistele.¹⁵⁰ Seniste niiöelda haritud orjade suunamist oskustööle tõid aga orjakaubanduse agitaatorid pidevalt välja kui ühte faktorit, mis tõestanuks seniste orjade hinna säilimist oskustööliste näol.¹⁵¹ Antud asjaolu aga ei oleks kohe kindlasti olnud meelt mööda Lõuna valgetest oskustööliste kihile. Seda on maininud ka Harper, kes selgelt nägi sarnaselt varasemale enamike orjade jäämist põllumajanduse valdkonda.¹⁵² Samuti argumenteeris Texase kuberneri valimistel Aafrika orjakaubanduse vastast seisukohta hoidnud kandidaat Sam Houston, et Aafrika orjakaubandus alandanuks Lõunaosariikide lihttööliste palku ning võtnuks ära nende töö, suurendades niiviisi konflikti rikaste ja vaeste valgete vahel.¹⁵³ Seetõttu suurendanuks Sam Houstoni meelest Aafrika orjakaubanduse taasavamine seda sama konflikti, mida antud meede pidanuks lahendama.¹⁵⁴

Teisalt on keeruline öelda millisel määral mõjutas Aafrika orjakaubanduse pooldajate propaganda ajalehtedes, osariigi valitsusorganites ja ka kohalikes sõnavõttudes Lõunaosariikide mitte-orjaomanikke. Suur osa Lõunaosariikide vabadest valgetest olid küll kirjaoskamatud. Seega võib oletada, et ajalehtedes arenev debatt nende arvamuse kujunemisel väga suurt mõju ei avaldanud. Teisalt võisid seda teha kohalikud kõned, nagu näiteks C. W. Milleri kõne, mis oma seisukohtades vastas varem välja toodud Leonidas W. Spratti ja Edward Deloney omadele, kuigi jättes ühtlasi mulje, et üheaegselt on mitte-orjaomanikud Lõunale ohtlikud kui ka mitte.¹⁵⁵ Viimast võib seletada ehk asjaoluga, et mitte-orjaomanikest lähtuvat ohtu kuulutav Miller sattus pidama kõnet just mitte-orjaomanikele, kes aga sellisest laimamisest vaimustunud polnud. Samas on keeruline hinnata, kui tihti, millises mahus ning kui laialdaselt taolisi Aafrika orjakaubandust propageerivaid kohalikke kõnesid peeti. Võib aga kindel olla, et valgetest mitte-orjaomanike kiht oli Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimusest teadlik. Näiteks olevat üks valge farmer 1850. aastatel väljendanud kartust uute neegrite

¹⁵⁰ Harper. *An Argument Against*, 71.

¹⁵¹ Spratt. *Report on the Slave Trade*, 485.

¹⁵² Harper. *An Argument Against*, 69–72.

¹⁵³ Ashworth. *Slavery, Capitalism, and Politics*, 276.

¹⁵⁴ Samas, 276.

¹⁵⁵ Miller. *Address on Re-Opening the Slave Trade*, 8–9.

sissevoolu üle, teatades, et juba praegugi on neid liiga palju ning veel enamate neegrite sissevool võtaks ära nende töökohad.¹⁵⁶

Peamiseks meediumiks, mille läbi Aafrika orjakaubanduse taasavamist mitte-orjaomanikest vabadele valgetele propageeriti või mille läbi seda plaani kritiseeriti olid Lõunaosariikide erinevad ajalehed. Tihtipeale võis üldjoontest määratleda, kas mingi ajaleht on orjakaubandust pooldav või mitte. Tihtipeale olid just mingi ajalehe toimetajad hoidmas üht või teist konkreetset seisukohta. Kuigi on keeruline öelda kuivõrd suurt mõju taoline agitatsioon Lõunaosariikide laiema elanikkonna radikaliseerumisele mõju avaldada võis, siis Kodusõja eelset perioodi seotakse üldjuhul massimeedia suureneva mõju esilekerkimisega ning ajakirjanduse kandepinna olulise suurenemisega Lõunas ja Ameerika Ühendriikides laiemalt.¹⁵⁷ Võib aga siiski arvata, et Lõunaosariikide mitte-orjaomanikud pigem Aafrika orjakaubanduse taasavamisest kuigivõrd huvitatud ei olnud. Olgugi, et agitaatorid kuulutasid just nimelt ülelõunalise demagoogia raames, kuidas uute orjade sissevool võimaldab kõigile mitte-orjaomanikele orjade omandamise ning üleüldise majandusliku heaolu kasvu. Seeläbi vastanduti niiviisi antud meetme kriitikutele, kelle ennustuste järgi jäävat olud valgetele mitte-orjaomanikele ostuvõime osas samaks või nende ostuvõime üldsegi langenuks ja uute orjade lisandumine võinuks võtta lisaks ära vabade valgete seniseid töökohti.

1.4. Põhjaosariigid illusoorse vaenlasena

Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalist agitatsiooni pidas Takaki üheks peamiseks "Lõunaosariikide eskaleeruva agressiivsuse väljundiks" 1850. aastatel.¹⁵⁸ Samuti oli Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus saanud "Lõunaosariikide natsionalistliku platvormi osaks".¹⁵⁹ Enamik antud liikumise eestvedajaid olid suuremal või vähemal määral seotud Lõunaosariikide setsessiooni liikumisega ühes või teises

¹⁵⁶ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 48–49.

¹⁵⁷ Ratner; Teeter. *Fanatics and Fire-eaters: Newspapers and the Coming of the Civil War*, 1–34.

¹⁵⁸ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 9.

¹⁵⁹ Sinha. *Counterrevolution of Slavery*, 152.

vormis või vähemalt seda pooldamas.¹⁶⁰ Samas loodeti Aafrika orjakaubanduse taasavamisega seoses alternatiivselt ka Uniooni võimalikku säilimist võrdsematel alustel.¹⁶¹ Kuna Lõunaosariigid olid Unioonis Põhjaosariikide rahvaarvu kasvu tõttu poliitiliselt oma mõju kaotamas, siis nähti Aafrika orjakaubanduse taasavamises ühte vahendit, mille abil saavutada Unioonis taaskord poliitiline tasakaal.¹⁶² Näiteks on Aafrika orjakaubanduse pooldajad oma mitmetes artiklites, raportites ja kõnedes toonud pidevalt välja seoseid Aafrika orjakaubanduse taasavamise ning orjade arvu kasvu ja 1787. aastal vastu võetud niiöelda 3/5 kompromissi vahel.¹⁶³ Antud kompromiss tähendas, et Ühendriikide senati ja esindajatekoja saadiku kohtade jagamisel võeti arvesse asjaolu, et „3/5 kompromissi“ põhjal loeti viite orja võrdseks kolme vaba isikuga maksustamisel ja esindatusel esindajatekojas ning senatis, sidudes Lõunaosariikide orjade populatsiooni selgelt Lõunale jagatavate saadiku kohtade arvuga.¹⁶⁴ Seetõttu omasid Lõunaosariigid esindajatekojas märksa rohkem kohti kui osariikide vabade kodanike arv oleks seda võimaldanud. Arvestati, et Aafrika orjakaubanduse võimaliku taasavamise järgselt annaks näiteks iga lisandunud 50 000 orja rahvuslikus seadusandluses Lõunaosariikidele 30 000 lisahäält ning seeläbi toetaks otseselt Lõuna poliitilist võimu.¹⁶⁵ Seetõttu argumenteerisid orjakaubanduse taasavamise pooldajad, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine võimaldab Lõunaosariikidel saavutada Uniooni senatis ja esindajatekojas võrdsuse.

Antud plaan sattus aga kiiresti Aafrika orjakaubanduse vastaste selge kriitika alla. James Johnston Pettigrew tõi Lõuna-Carolina esindajatekojas vähemuse raportis välja, et see arv orje, mida tulnuks Lõunaosariikidesse poliitilise võrdsuse saavutamiseks transportida, olevat utoopiline.¹⁶⁶ Lisaks on John B. Adger eelnevaga nõustudes tõdenud, et poliitilisi küsimusi ei saavat lahendada lihtsa aritmeetika abil ning lisaks olnuks isegi vähem kui utoopilise hulga orjade import majanduslikult Lõunaosariikidele kahjulik.¹⁶⁷ Ühesõnaga nähti taolistes plaanides propagandat, mille elluviimine ei olnud mitte kuidagi võimalik. Isegi võimatult suure hulga orjade import ei oleks suutnud konkureerida

¹⁶⁰ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 12; 27.

¹⁶¹ Spratt. The Foreign Slave Trade, 28–30.

¹⁶² Spratt. The Foreign Slave Trade, 3–6; Spratt. Resolutions on the Slave-Trade, 5–6, 9.

¹⁶³ Spratt. The Foreign Slave Trade, 3–6; Spratt. Resolutions on the Slave-Trade, 5–6, 9.

¹⁶⁴ Conrad. In the Hands, 428–429.

¹⁶⁵ Samas, 428–429.

¹⁶⁶ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 21–22.

¹⁶⁷ Adger. A Review of Reports, 22.

immigrantide vooluga Põhjaosariikidesse ligilähedaseltki.¹⁶⁸ Seega seostati antud plaani pigem vastasusega Põhjaosariikidele ning plaaniga suunata Lõunaosariike setsessiooni poole.¹⁶⁹ Paljud Aafrika orjakaubanduse vastased seostasid Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotlevate agitaatorite plaane ning propagandat kui ühest eesmärki Põhjaosariikidele iga hinna eest ära teha ning koht kätte näidata.¹⁷⁰ Üheks heaks näiteks taolisest radikaalist oli tuntud arst ning orjanduse apologeet Samuel Adolphus Cartwright¹⁷¹, kes süüdistas Põhjaosariikide abolitsioniste fanatismis ning demagoogias, tuues välja, et Põhjaosariigid plaanivad konkureerida Lõuna puuvilla toodanguga hakates seda tootma Illinoisis ning Indianas.¹⁷² Lisaks kuulutas Edward Deloney 1860. aastal seoses John Browni rünnakuga Harper's Ferry'le, et Põhjaosariiklased olid Lõunaosariikide piirialadel teostamas revolutsioonilist partisanisõda, mis oli kõigele lisaks kongressi abolitsionistidest liikmete poolt heaks kiidetud.¹⁷³ Seda olenemata asjaolust, et John Brown oli riigireeturina hukatud. Eelneva taustal pole üllatav, et Pettigrew mainis Lõuna-Carolina legislatuuris, et "suur hulk austusväärseid isikuid on tõsimeeli üksi võitlusvaimust ilma näilise põhjusega korraldamas tüliküsimusi Põhjaga"¹⁷⁴. Antud asjaolu polnud aga üllatav, kuna paljud Aafrika orjakaubanduse taasavamise toetajad nagu näiteks Edward B. Bryan olid kauaaegsed radikaalsed Uniooni vastased.¹⁷⁵ Nii oli Bryan maininud võimalikku Kodusõda juba 1850. aastal.¹⁷⁶ Seega nähti Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimust kui ühte Lõunaosariikide ja Põhjaosariikide vahelise konkurentsi ja vastuolude radikaalseimat väljundit, mille eesmärk ei olnud mitte Lõuna majanduslik kasu, vaid sõjakas konkurents Põhjaga.

Kõrgetel ametikohtadel isikute toetuse Aafrika orjakaubanduse taasavamisele on esile toonud ka Tennessee senaator Emerson Etheridge, kes tõdes ühtlasi, et Kansase

¹⁶⁸ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 21–22.

¹⁶⁹ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 21–23. Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 15–16.

¹⁷⁰ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 38–39; Harper. A n Argument Against, 3.

¹⁷¹ Tuntud orjanduse apologeedit Lõunaosariikide arsti ning (pseudo)teadlasena arendas Cartwright muuhulgas välja käsitluse meditsiinilisest konditsioonist, mida kutsuti drapetomaaniaks ning mille põhjal orjade põgenemine endi omanike juurest oli vaimuhaiguse poolt põhjustatud. Vt. nt. Cartwright. Diseases and Peculiarities of the Negro Race, 331–338.

¹⁷² Cartwright. Abolitionism, a Curse to the North, 297–303.

¹⁷³ Deloney. The Union Broken, 604.

¹⁷⁴ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 38.

¹⁷⁵ Bryan. The Rightful Remedy, 140–152.

¹⁷⁶ Samas 152.

küsimus ei võimaldanud enam "varustada Põhja ja Lõuna unioonivastaseid poliitilise kapitaliga".¹⁷⁷ Seetõttu pakkus võimatu Aafrika orjakaubanduse taasavamise ettepanek võimaluse koondada miljoneid põhjaosariiklasi Lõuna vastu ning pakkuda Põhja Uniooni vastastele ettekäände Uniooni hävitamiseks orjanduse hävitamise nimel, pakkudes samal ajal ühtlasi Lõuna Uniooni vastastele ettekäände lõhkumaks Uniooni orjandusliku institutsiooni kaitsmise ja säilitamise nimel.¹⁷⁸ Seega tõstis Etheridge esile Aafrika orjakaubanduse agitatsiooni rolli Lõuna – ja Põhjaosariikide suunamises konflikti ning setsessiooni poole. Seda eriti seoses Demokraatliku Partei lõhestamisega Aafrika orjakaubanduse küsimuses.¹⁷⁹ Kui Põhjas leidis toetajaid Lõunaosariikidele ja orjandusliku institutsiooni püsimisele tollastes raamides, siis Aafrika orjakaubanduse küsimus oli miski, mis lõhkus Demokraatliku Partei ühtsust ja soodustas Vabariiklaste hilisemat valimisvõitu ning sellele järgnenud setsessiooni.¹⁸⁰

Sarnaselt Etheridge'le oli nii Põhja kui ka Lõuna radikaalide tegevust Uniooni püsimise osas täheldanud 1850. aastate lõpul ning oma 1860. aasta kõnes Lõuna-Carolina senaator James Chesnut. Nimelt väitis ta, et Põhjaosariikide ja Lõunaosariikide erinevad huvid ning majanduslikud süsteemid ei olnud mitte ühildamatud, vaid, et radikaalide tegevus oli see, mis neid üksteisest eemale tõukamas oli.¹⁸¹ Hoopiski olevat Põhja ja Lõuna erinevad majanduslikud süsteemid üksteisele mõlemasuunaliselt kasulikud ning vastastikku täiendavad.¹⁸² Lisaks on virginialsest tuntud orjanduse apologet Edmund Ruffin toonud välja, et Põhjaosariikide abolitsionistid olid ründamas raevukalt täies mahus Lõunaosariikide orjanduslikku institutsiooni, samas kui Lõunaosariikide orjandus olevat märksa mõõdukam, kui näiteks Brasiilia või Kuuba sarnased süsteemid.¹⁸³ Ta tõi välja, et enne pidanuks Põhjaosariiklased ehk üle vaatama Põhjaosariikide laevade osaluse Brasiilia ja Kuuba orjakaubanduses, kui ründama mõõdukat Lõunaosariikide orjanduslikku režiimi ning suunama riiki setsessiooni poole.¹⁸⁴ Lisaks eelnevale tõi Ruffin välja, et Põhjaosariikide elanikkond oleks orjanduse ning orjakaubanduse suhtes

¹⁷⁷ Etheridge. Speech of Emerson Etheridge, 6.

¹⁷⁸ Samas, 6.

¹⁷⁹ Takaki. The Movement to Reopen the African Slave Trade, 40.

¹⁸⁰ Samas, 40–41.

¹⁸¹ Chesnut. Relations of states; speech of the Hon. James Chesnut, 20–21.

¹⁸² Samas, 20–21.

¹⁸³ Ruffin. Consequences of Abolition Agitation, 602–604.

¹⁸⁴ Samas, 602.

ükskõikne, kuid nende "põhimõttevabad juhid on nad meeltesegedusse viinud".¹⁸⁵ Nimelt olevat nende juhid pannud neid uskuma, et orjanduse ja orjakaubanduse vastasus olevat nende endi huvides, mida see tegelikult aga polnud.¹⁸⁶ Ruffini sõnavõttus kumasid seega läbi süüdistused Põhjaosariikide poliitikute suunal ning etteheited Põhjaosariikide silmakirjalikkusele.

Üldjoontes sama on väitnud ka pseudonüümi all kirjutanud põhjaosariiklane Marana, kes on esile toonud mõlemal pool Mason-Dixoni piiri ühiskonda üha enam vastavalt ekstreemsete ideedega abolitsionismist ning Aafrika orjakaubandusest üles kütvate radikaalide kahjulikku mõju Unioonile, mille lagunemist olevat võimalik vältida.¹⁸⁷ Marana on toonud välja ka asjaolu, et nii põhjaosariiklastest agitaatoritel kui ka (erinevalt Ruffinist) nende lõunaosariiklastest vastastel pole olnud tegelikult selget ülevaadet ning arusaama oma vihatud vastasest.¹⁸⁸ Uniooni pooldajana nägi ta setsessioonis katastroofi ning ühtse ja tugeva riigi langust mõttetu Aafrika orjakaubanduse ning abolitsionismi agitatsiooni tulemusel.¹⁸⁹ Lisaks tõi ta huvitaval kombel välja vajaduse riikliku ühtsuse säilitamiseks seoses võimaliku Venemaa esiletõusuga suurriigina ning sellest lähtuva konkuretsiga.¹⁹⁰

Lisaks on Aafrika orjakaubanduse vastased Lõunaosariikides toonud välja, et võimalikku taasavatud ning legaliseeritud orjakaubandust Aafrika ja Lõunaosariikide vahel teostaksid Põhjaosariikide sadmalinnade laevad.¹⁹¹ Teades, et 1850. aastate illegaalset orjakaubandust teostasid just nimelt Põhjaosariikide laevad sealsele kapitalile toetudes.¹⁹² Antud asjaolule toetudes tõid Aafrika orjakaubanduse kriitikud välja, et lisaks orjade sissevoolu üleüldisele majanduslikule kahjule teeniksid orjade transpordi ning müügi pealt hoopiski põhjaosariiklased.¹⁹³ Seega arvati, et just põhjaosariiklased võisid veelgi enam rikastuda Lõunaosariikide allakäigu pealt. Näiteks tõi Pettigrew Lõuna-

¹⁸⁵ Ruffin. *Consequences of Abolition Agitation (cont'd.)*, 269–270.

¹⁸⁶ Samas, 269–270.

¹⁸⁷ Marana (pseud). *The Future of America*, 14–17; 23–37; 43–47.

¹⁸⁸ Samas, 23–37; 43–47.

¹⁸⁹ Samas, 23–37; 43–47; 53–60.

¹⁹⁰ Samas, 53–56.

¹⁹¹ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 39; Wilson. *The Foreign Slave-Trade*, 21; Clark. *The African Slave-Trade*, 87.

¹⁹² Clark. *The African Slave-Trade*, 87; *Consequences of Abolition Agitation*, 602; Wilder. *The Slave-Trade*, 87; Horne. *The Deepest South*, 64; 128–131; 137; *The Slave Trade in New York*, 225.

¹⁹³ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 39.

Carolina esindajatekojas välja, et kasu saaksid orjakaubanduse taasavamise järgselt ainult Yankee kapitalistid ning orjakauplejad.¹⁹⁴ Antud väitele vastukaaluks tõid Leonidas W. Spratt, Alexander Mazyck ja teised oma Põhjaosariikide vastase meelsusega vastuollu minnes välja, et nagunii teostavad kogu Lõuna puuvilla transporti Põhjaosariikide laevad ning ei oleks vahet kui vaba turu konkurents ka orjakaubandust Lõunaosariikidesse teostaksid põhjaosariiklased.¹⁹⁵ Näiteks on Mazyck kirjutanud, et miks mitte ei võiks orjakaubandust teostada Põhjaosariikide laevad, kui see muudaks orjade transporti odavamaks ja vähendaks nende hinda.¹⁹⁶ Siin võib aga näha Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate teostatavat niiõelda propagandasõda, kus kriitikute diskrediteerimiseks leiti nende väidetele alati vastuväide. Olgu selles vastuväites esitatud argument pädev või mitte, või kasvõi kohati enda seisukohtadega ning propagandaga vastuollu minev. Aafrika orjakaubanduse pooldajate radikaalne populism, mis kuulutas lahendada ühe sammuga kõik Lõunaosariikide majanduslikud ning poliitilised probleemid, hõlmas endas orjakaubanduse taasavamise pooldajate taotlusi esilekutsuda setsessiooni ning diskrediteeris igal sammul oma vastaseid, lõhestades selleks nii Põhjaosariikide kui Lõunaosariikide mõõdukaid ringkondi.

Kuna valdava osa agitaatorite eesmärk oli Lõunaosariikide ühiskonna radikaliseerumine ning setsessiooni esilekutsumine, siis sellest tulenevalt süüdistasid mitmed Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastased antud agitaatoreid koguni varjatud abolitsionismis.¹⁹⁷ Propagandasõja elemente võis täheldada hästi Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel, millest tuleb lähemalt juttu edaspidistes peatükkides. Nii näiteks pakkus Mississippi saadik Richard S. Gladney Knoxville'i konvendil välja Aafrika orjakaubandust toetava resolutsiooni, mille ühe punktina oli mainitud ka vajadust seista vastu Põhjaosariikide propagandale. Nimelt, et Lõunaosariikidel oli vaja avaldada enda seisukohti propageerivaid ajaleheartikleid, raamatuid ja perioodilisi väljaandeid, mille ülesandeks pidanuks olema orjandusliku institusiooni vastaste teooriate ümberlükkamine ning sisemise ja välise propaganda vastu võitlemine.¹⁹⁸

¹⁹⁴ Samas, 39.

¹⁹⁵ Las Casas (Mazyck, Alexander). The Charleston Courier and the slave trade, 10–11; Spratt. The Foreign Slave Trade, 28; Bryan. Notice of the Rev. John B. Adger's article, 22.

¹⁹⁶ Las Casas (Mazyck, Alexander). The Charleston Courier and the slave trade, 10–11.

¹⁹⁷ Davis. Slavery, and Human Progress, 241.

¹⁹⁸ DeBow. The Southern Convention at Knoxville, 309.

Kõige selle taustal võib väita, et Aafrika orjakaubanduse kriitikud nägid Lõunaosariikide liigeses radikaliseerumises ning Põhjaosariikidele vastandumises võimalikku selget ohtu kogu orjandusliku institutsiooni tulevikule ning 1850. aastatel saavutatud suhtelisele majanduslikule edule. Nagu varasemalt mainitud, siis Aafrika orjakaubanduse taasavamise kriitikud ei näinud Põhjosariikidest lähtuvat ohtu kui midagi, mis ohustanuks tol hetkel eksistentsiaalselt kogu institutsiooni püsijäämist. Nad ei näinud Põhjaosariikides levivast abolitsionismist välja kasvavaid selgeid plaane Lõunaosariikide orjandus hävitada.¹⁹⁹ Üksikud neist ei olnud kindlad ka selles, et Uniooni võiks lagundada Abraham Lincolni presidendiks saamine.²⁰⁰ Pigem nähti orjandusliku institutsiooni varasematel alustel eksisteerimist Uniooni koosseisus ka edaspidi ning kui ka setsessioon pidanuks toimuma, siis nähti Lõunaosariikide orjandust ning omariiklust elujõulisena ja 19. sajandi rahvusvahelistes oludes kaitstavana ilma Aafrika orjakaubanduse taasavamiseta. Samas oli hääleka, ent vähemuses Aafrika orjakaubanduse taasavamist agiteeriva seltskonna ideed ja plaanid need, mis kandusid põhjaosariiklastele edasi, kui kogu Lõuna eesmärk ning huvid.

1.5. Orjade mässude oht

Aafrika orjakaubanduse taasavamisest tingitud otsene mõju Lõunaosariikide majandusele ning avatava orjakaubanduse võimalik vorm polnud kaugeltki ainsad orjakaubanduse alalised vaidlusküsimused. Probleemseteks küsimusteks olid ka „metslastestest“ aafriklaste võimaliku massilise maaletoomisega kaasnev julgeolekurisk. Oli üsna selge, et lõunaosariiklased kartsid võimalikke orjade ülestõuse. Eksisteeris piirkondi, kus valged olid väga suures vähemuses ning selline arvuline vähemus võis kaasaegsetele tunduda vägagi ohtlik. Seda juba toimunud orjade ülestõusude taustal (nagu Nat Turneri ja Denmark Wesley ülestõusud). Viimane pikaks veninud ülestõusupaanika leidis aset aastatel 1856–1860, tekitades Lõunaosariikides üsna laialdase orjade

¹⁹⁹ Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 16–19.

²⁰⁰ Takaki. The Movement to Reopen the African Slave Trade, 46.

vandenõude ja ülestõusu kartuse.²⁰¹ Samuti hirmutasid lõunaosariiklasi minevikusündmused Briti ja Prantsuse koloniaalvaldustes nagu 1831. aastal Jamaical toimunud mäss või Haiiti (Saint Dominique) orjade ülestõus ja iseseisvumine 1804. aastal. Need sündmused näitasid kaasaegsetele kahtlemata valgete suurest arvulisest vähemusest tulenevat ohtu ning vähemasti Haiiti ja Jamaica varasema 1760. aasta mässu puhul ülestõusuohu seotust liigse hulga Aafrikast sisseveetud orjadega ning vahetult imporditud orjade juhtrollile ülestõusu organiseerimises.²⁰² Eelnev muutis lõunaosariiklased tõenäoliselt üsna skeptiliseks Aafrika orjakaubanduse taasavamise suhtes, samas leidis ka selles küsimuses vastakaid arvamusi.

Aafrika orjakaubanduse vastased väitsid, et võim orjade üle ei tulenenud mitte orjade ignorantsusest või harimatuses, vaid sellest, et orjad teavad oma tõelist tugevust. Teadmatut inimest kontrollivat vaid nähtav jõudemonstratsioon ning võtvat aega, et ta hakkaks nägema šeriffis (kui ühes mehes) mitte lihtalt relvastatud jõugu juhti, vaid kogu ühiskonna taga peituvat jõudu.²⁰³ Seetõttu arvati, et aafriklane, kellele oli varasest east peale vanemate poolt räägitud lugusid sõjast ja vastuseisust kontrollile, kasvas üles – erinevalt kohalikust orjast, kes oli teadlik vaid rahumeelsest allumisest – tugeva vabadusihaga.²⁰⁴ Aafriklastel olla seega oluliselt suurem soodumus rahutusteks, vägistamisteks ja ebainimlikeks tegudeks ning seetõttu sai harimatuid aafriklasi ohjata vaid brutaalsete jõudemonstratsiooniga nagu kõrvade äralõikamine, mürkistamine ja jalgade küljesträumine.²⁰⁵ Sandistamine oli aga muidugi ekstreemne näide, kuna orjaomanikule, kes oli investeerinud orjatööjõusse suure summa, oli oma vara hävitamine üsna mõttetu ja mitte reaalne käik. Aafrika orjakaubanduse vastased toetusid tihtipeale kaugest minevikust võetud seaduste näidetele, kus üritati julgeolekuohu tõttu piirata rohkemate aafriklaste sissevedu.²⁰⁶ Näiteks toodi välja ligi sajanditaguseid akte, mis nõudsid iga sisseveetava orja pealt 100 dollarit trahvi, kuna sisse oli veetud ühiskondliku julgeoleku mõttes ohtlikult palju orje.²⁰⁷ Taolised olud aga erinesid tunduvalt 1850.

²⁰¹ Stamp. The Peculiar Institution, 137–138.

²⁰² South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 31.

²⁰³ Pettigrew. Protest Against the Revival, 294.

²⁰⁴ Samas, 295

²⁰⁵ Samas, 298

²⁰⁶ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 33–35.

²⁰⁷ Pettigrew. Protest Against the Revival, 302.

aastate oludest – valgeid oli varasemast ajast rohkem ja orjanduslik institutsioon palju täiuslikumalt (seda ka turvalisuse tagamise osas) väljaarenenud ning sellest oli ilmselt teadlik ka tollane ühiskond laiemalt. Seega pole selge kas taolised kartused olid ikkagi Lõunas niivõrd laialtlevinud nähtus.

Aafrika orjakaubanduse pooldajad on seetõttu toonud vastuargumendiks asjaolu, et paljudes Lõunaosariikide maakondades olid valged orjadega võrreldes ülisuures vähemuses, kuid poldud täheldatud ühtegi vastuhakku ning et aafriklastel polevat nagunii vaimseid võimeid ettevõtmaks ohtlikku vastuhakku.²⁰⁸ Haiiti ja Jamaica sündmuste taustal oli see muudugi üsna kaheldav väide ja ilmselt mõistsid seda ning muretsesid oma julgeoleku pärast tollased lõunaosariiklased siiski. Seda demonstreeris juba näiteks efektiivse patrullimise süsteemi olemasolu läbi terve Lõuna.²⁰⁹ Samuti tõid Aafrika orjakaubanduse pooldajad nagu Alexander Mazyck välja, et isegi kõige optimaalsemates oludes ei suudetaks juba ainuüksi plantaatorite ostujõudu arvestades importida Lõunaosariikidesse üle 20 000 Aafrika päritolu orja aastas.²¹⁰ Lõuna-Carolinasse üksi aga mitte üle 5000–6000 Aafrika päritolu orja aastas.²¹¹ Selline summa ei olnuks Alexander Mazyck arvates aga Lõunaosariikide julgeolekule kuidagi ohtlik. Ühtlasi tõi ta välja, et ülestõusu oht ei tulene mitte orjusega täiesti harjunud Aafrika orjadest, vaid suurem oht tuleneb Virginiast ja Marylandist imporditud orjadest, kes on erinevalt aafriklastest kursis "vabaduse ja võrdsuse" ideedega.²¹² Veelgi enam ilmnisid 1850. aastatel Lõunaosariikides hirmud, mille alusel seostati võimalikke orjade mässe Põhjaosariiklaste poolt esilekutsutava ülelõunalise orjade ülestõusuga.²¹³ Lisaks said Aafrika orjakaubanduse pooldajad tuua välja, et kõikide suuremate Lõunaosariikides toimunud mässude puhul olid nende algatajaks olnud juba mitmendat põlvkonda Lõunaosariikides elavad neegrid. Nat Turner oli baptistist jutlustaja, Denmark Vesey oli oskustööline (puussepp, kes oli väidetavalt küll mõjutatud Haiiti sündmustest), John Brown oli valge abolitsionist.²¹⁴

²⁰⁸ Conrad. *In the Hands*, 424; Spratt. *Slave Trade in the Southern Congress*, 417.

²⁰⁹ Kelley; Lewis. *To Make Our World Anew*, 193; Stampp. *The Peculiar Institution*, 214–215; Wish. *Slavery in the South*, 146–147; XV.

²¹⁰ Las Casas (pseud. Mazyck, Alexander). *The Charleston courier and the slave trade*, 3–4.

²¹¹ Samas, 3–4.

²¹² Samas, 4.

²¹³ Davis. *Rhett: The Turbulent Life and Times of a Fire-eater*, 61; Ruffin. *Consequences of Abolition Agitation* (cont'd.), 271.

²¹⁴ Stampp. *The Peculiar Institution*, 132–133; Kelley; Lewis. *To Make our World Anew*, 197–198; Wish. *Slavery in the South*, 5–22.

Seega oli olnud tegemist kohalike pisut haritumate orjade eestvedamise või agitatsiooniga. Arvati ka, et erinevalt kohalikest orjadest olevat Aafrikast saabunud orjad oma lootusetut olukorda nähes altimad hoopis enesetapule kui mässule.²¹⁵ Teisalt näitasid teatud kolooniates toimunud mässud siiski vastupidist tendentsi. Näiteks Haiitil, kuhu oli eelnevatel kümnenditel transporditud umbes 200 000 (peamiselt Kullarannikult pärit) orja, toimus mäss Aafrikast saabunud orjade toetusel.²¹⁶ Seetõttu võidi 1850. aastate Lõunaosariikides argumenteerida suhteliselt edukalt nii Aafrika orjakaubandusest tuleneva julgeolekuriski kasuks kui ka kahjuks.

Võimalikust Aafrika orjakaubandusest tulenev julgeolekurisk ei olnud aga siiski Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise debati tähtsamaid vaidlusküsimusi. Osalt tingis seda asjaolu, et Lõunaosariikide olud erinesid oluliselt Briti ja Prantsuse kolooniatest ning Lõunaosariikides erinevalt näiteks Haiitist ei oleks uued orjad koondunud ühte suhteliselt väikesse piirkonda, vaid müüdud laiali üle kogu maa ning segunenud kohalikega, kaotades seega oma vanad kokkuhoidvad hõimused ja mässulise meelsuse ning võtnud omaks kohalike orjade suhteliselt rahuliku mentaliteedi. Muidugi tuleb tõdeda, et kaasaegsed olid valdavalt omaksvõtnud arvamused, mis sidusid orjade mässud Aafrikast sisseveetavate orjade metsikuse ja vabaduseihaga ning seetõttu ilmselt kartsid Aafrika orjakaubanduse taasavamise võimalust, küll aga ei näe siinkirjutaja kartusi pidevalt toimiva illegaalse orjakaubanduse suunal, mis toimus väga piiratud mahtudes. Siiski võisid orjade ülestõusude kartused osariigiti ning ka osariigi siseselt erineda. Seetõttu võidi suurema valgete arvuga piirkondades tunda ennast küllaltki kindlalt, samas kui suurema orjade populatsiooniga piirkondades võidi Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunas tunda märksa suuremat muret.

²¹⁵ Stampp. *The Peculiar Institution*, 128.

²¹⁶ Wish. *Slavery in the South*, 244–245.

1.6. Aafrika orjakaubanduse küsimus Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel

Lõunaosariikide Kaubanduslikud Konvendid olid Kodusõjale eelnenud kümnenditel toimunud kokkutulekud, millest võtsid osa saadikud üle kogu Lõuna ning mille eesmärk oli soodustada Lõunaosariikide majanduslikku arengut ja vähendada mahajäämust Põhjust.²¹⁷ Seetõttu oli nendel kogunemistel pidevalt tähelepanu all Aafrika orjakaubanduse küsimus ning selle võimalik legaalne taasavamine. 1855. aasta New Orleansi konvendil tutvustas Leonidas W. Spratti pooldajast Louisiana saadik J. W. P. McGimsey resolutsiooni, mis juhendas lõunaosariiklastest kongressi saadikuid töötama Aafrika orjakaubandust keelavate seaduste tühistamise nimel. Sama taotles ka W. B. Goulden Georgiast, kuid häälteenamusega 67:18 keeldus konvent seda resolutsiooni arutamast.²¹⁸ 1857. aasta Knoxville konvendil arutati 1842. aasta Washingtoni leppe kaheksanda artikli tühistamist (mille alusel USA valitsus rakendas Aafrika rannikul orjakaubanduse-vastases võitluses alalisi relvastatud eskaadreid), ning Tennessee saadiku William H. Sneedi poolt pakutud resolutsiooni, mis kuulutas orjakaubanduse taasavamise ebaotstarbekaks, häälletati häälteenamusega 62:42 maha. Seejuures William H. Sneedi resolutsiooni pooldasid Marylandi, Kentucky, Põhja-Carolina ja Tennessee (kuid mitte Virginia) ehk valdavalt Ülem-Lõuna osariigid.²¹⁹

1859. aasta Vicksburgi konvendil mõisteti Washingtoni leppe kaheksas artikkel lõpuks häälteenamusega 40:19 hukka, kusjuures umbes tosin antud küsimuses konservatiivsemat saadikut lahkus vihase debati ajal vägivallakartuses saalist ning Virginia, Marylandi, Kentucky ja Põhja-Carolina saadikud ei hääletanud²²⁰, mis tõestab jällegi Ülem-Lõuna vastuseisu orjakaubanduse taasavamisele. Samuti viitavad mainitud

²¹⁷ Kuigi algselt olid Kaubanduslike Konventide arutelud seotud Lõunaosariikide majandusliku arenguga, siis 1850. aastate teisel poolel muutusid konvendid paljuski orjanduse apologetide, setsessiooni pooldajate ning Aafrika orjakaubanduse toetajate kokkusaamisteks. Lõunaosariikide Kaubanduslike Konventide kohta lähemalt vaata: Johnson. *The Men and the Vision of the Southern Commercial Conventions*.

²¹⁸ Du Bois. *The Suppression*, 169–171.

²¹⁹ Samas, 170–171; DeBow. *The Southern Convention at Knoxville*, 303.

²²⁰ Du Bois. *The Suppression*, 172–173.

tulised debatid tõsisele arutelule Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimuse üle. Savannah konvendil (1857.) töid radikaalsemad saadikud oma kõnedes välja, et orjade vähenemine piiriosariikides nagu Maryland, Kentucky ja Missouri tekitab ränka tööjõupuudust ja takistavat sealset põllumajanduslikku arengut ning lahendus sellele probleemile ilmnevat Aafrika orjakaubanduse taasavamises, mis võimaldavat võistleda Põhjaosariikidega, kes saavad oma „orjatööjõu“ Euroopast.²²¹

Samuti pommitasid radikaalid konventidel pidevalt resolutsioonidega, mille sisu oli üldjoontes järgnev: kuna orjandus olla õige, siis ei saanud olla midagi valet selle loomulikus formeerimisviisis; seega tuli antud konvendil avaldada survet Aafrika orjakaubanduse legaliseerimiseks.²²² Lisaks olla Aafrika orjakaubandus lihtsalt orjade transportimine ühelt omanikult teisele, seega ei olevat selles midagi valet.²²³ Ilmselt on viimase väite puhul mõeldud, et kuna Lõunaosariikide sisemine orjakaubandus oli täiesti aktsepteeritav, siis ei tohtinuks olla vastuväiteid ka Aafrika orjakaubandusele ning rünnak Aafrika orjakaubanduse vastu olevat rünnak sisemise orjakaubanduse ja omakorda orjandusliku institutsiooni enese vastu (mis oli antud aastatel üsna tavaline orjakaubanduse apologetide väide).²²⁴ Selles väites võib ilmselt täheldada osalt radikaalide katset siduda Aafrika orjakaubandus üha tihedamalt kogu orjandusliku institutsiooni õigustamisega, selle läbi sidudes sisemise orjakaubanduse õigustamise Aafrika orjakaubanduse õigustamisega.

Seejuures võiks arvata, et erinevatele Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetavatele resolutsioonidele vastuhääle andnud saadikud tegid seda moraalsete või eetiliste kaalutluste tõttu – see polnud aga alati nii. Albert Pike Louisianast tõi oma Aafrika orjakaubanduse vastases kõnes välja odavate orjade juurdevoolu kahjuliku mõju Lõuna majandusele ning lisaks ei annaks taoline samm enam alust eneseõigustusteks ülejäänud maailma ees humaansest orjanduslikust institutsioonist, kus orjade eest hoolitsetakse.²²⁵ John Cochran Alabamast tõi samuti välja, et orjakaubanduse taasavamine meeletaks maailma Lõuna vastu ja seetõttu olevat see vale samm, kuid samal ajal ei

²²¹ DeBow. Southern Convention at Savannah, 216–218.

²²² Spratt. Report on the Slave Trade, 491.

²²³ DeBow. The Southern Convention at Knoxville, 309.

²²⁴ Bernstien. Southern Politics, 17.

²²⁵ DeBow. Southern Convention at Savannah, 218–220.

nõustunud ta, et orjade toomine Aafrikast oleks ebamoraalne tegu, vaid hoopis aafriklasele kasulik ning ammugi polevat ta orjakaubanduse-vastane sentimentaalsusest aafriklaste vastu.²²⁶ Saadik W. R. Mason Alabamast ei näinud samuti orjakaubanduse ebamoraalsust, vaid viitas sellele, et see ei tasuks end ära²²⁷, saadik Robert G. H. Kean Virginiast arvas aga, et orjakaubanduse taasavamise suhtes seisukoha võtmiseks polevat õige aeg.²²⁸ Seega ilmneb, et Aafrika orjakaubanduse taasavamise suhtes negatiivsel seisukohal olnud saadikud ei väljendanud oma vastuseisu esmajoones ebamoraalsuse alusel, tegemata orjakaubandust maha kui ebainimlikku institutsiooni, vaid argumenteerides selle majaduslikule ebaefektiivsusele ning võimalikele suhete halvenemisele ülejäänud maailmaga. Ilmselt oli viimase all mõeldud Suurbritanniat, kui olulist turgu Lõuna toodangule, kuigi on kaheldav, kas isegi orjakaubanduse taasavamine oleks suutnud panna Suurbritanniat kehtsetama embargosid või blokeerima USA sadamaid.²²⁹

Samas võib arvata, et kuigi saadikud ei mõistnud Aafrika orjakaubandust hukka moraalsel baasil, siis võis neil tegelikult taolisi vaateid olla aga nende väljendamine oleks olnud muidugi keerulisem, kuna orjakaubanduse ründamine moraalsel baasil tähendanuks rünnakut ka Lõunaosariikide orjanduse kui institutsiooni vastu ning taoline sõnavõtt pannuks ohtu antud saadiku reputatsioonile²³⁰ või ähvardanuks antud isikut abolitsionistlike vaadete pärast isegi vägivallaga. Samas Ülem-Lõunast Marylandist pärit saadik Beale H. Richardson viitas isegi teataval määral Aafrika orjakaubanduse ebamoraalsele küljele tuues välja, et ülejäänud maailm poleks välise orjakaubanduse taasavamiseks 19. sajandil enam valmis²³¹, kuid siiski tegi ta seda pigem Lõunaosariikide diplomaatilisi huve silmas pidades, kui orjakaubanduse hukkamõistu kuulutades. Olenemata sellest ei saa eitada Ülem-Lõuna saadikute suhteliselt valjuhäälsamat kriitikat Aafrika orjakaubanduse taasavamise aadressil, mida demonstreeris juba näiteks Ülem-Lõuna saadikute eemaldumine Vicksburgi konvendil Washingtoni leppe kaheksanda artikli hukkamõistnud hääletuselt. Ülem-Lõuna saadikud olid samuti märksa enam huvitatud Uniooni

²²⁶ Samas, 220–221.

²²⁷ Samas, 223.

²²⁸ Samas, 223–224.

²²⁹ Eltis. *Economic Growth*, 210.

²³⁰ *Slavery as a Moral Relation*, 409.

²³¹ DeBow. *Southern Convention at Savannah*, 223.

stabiilsusest, mida väljendab näiteks Virginiast pärit saadiku Thomas S. Gholsoni sõnavõtt, kus ta tõi välja, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine ohustanuks Uniooni stabiilsust.²³² Nagu teame, siis Virginia otsustas setsessiooni järgselt Konföderatsiooniga liituda üsna napilt, mis tõestas sealsete unioonimeelsete jõudude küllaltki suurt osakaalu – see omakorda eeldas osariigis küllalt suurt hulka Aafrika orjakaubanduse vastaseid. Lõpuks tuleb tõdeda, et konventidel polnud erilist lootust Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks, kuna Ülem-Lõuna oli huvitatud monopoolse seisundi püsimisest orjade müügis Alam-Lõunasse²³³, ning oma kaotust pidid viimased tunnistama ka Konföderatsiooni loomisel.²³⁴ Alabama- ja missisippilased said ainult kaevata, et „Meie Alabamast tahame orje – me tahame neid osta, mitte müüa. See on Virginia idee [...], et orjad peavad olema kallid“.²³⁵

Samas leidis ka teistsuguseid seisukohti. Näiteks kardeti Uniooni lõhenemist ka Alam-Lõunas, kus teatud ringkonnad viitasid Aafrika orjakaubanduse avamist pooldavate radikaalide propagandale kui varjatud abolitsionismile, mille eesmärk olevat Lõunaosariikide lõhestamine ja nõrgendamine.²³⁶ Seega olid konvendid paigaks, kus erinevad vaated kohtusid ja eri piirkondade huvid Aafrika orjakaubanduse küsimuses hästi välja joonistusid. Niiviisi kulges näiteks 1858. aasta Montgomery konvent Leonidas W. Spratti ja virginialase Roger A. Pryori ning nende poolehoidjate debati valguses, kus ilmnes sügav lõhe Virginia ning Alam-Lõuna osariikide vahel.²³⁷ Samas ei kajasta konventide debatil ja vastuvõetud otsused erinevate piirkondade huve kõikehaaravalt, vaid toovad välja vaid üldjooned. Veelgi enam ei olnud antud konventidel mingisugust konkreetset poliitilist võimu võtmaks vastu otsuseid kogu Lõuna eest. Kaubanduslikel Konventidel esitatud Aafrika orjakaubandust toetava meelsuse ja resolutsioonide kohta on 1857. aasta augusti New Orleans *Bulletin*'ist tsiteerinud ka Ronald T. Takaki. Antud ajalehes on kirjutatud, et "Sellised konvendid [...] kuulutavad end esindavat Lõuna inimesi, kuigi Lõuna inimestel on nendes umbes nii palju sõna, kui neil oleks Seminoolide kogunemistel, ja hoolivad neist niisama vähe, siis läheb nende tegevus kogu

²³² Samas, 223.

²³³ Davis. *Slavery and Human Progress*, 241.

²³⁴ Walton. *Further Views of the Advocates of the Slave Trade*, 52.

²³⁵ Horne. *The Deepest South*, 132.

²³⁶ Davis. *Slavery and Human Progress*, 241.

²³⁷ DeBow. *Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama*, 578–606.

riigile edasi kui Lõuna hääl."²³⁸ Antud tekstist ilmneb autori selge frustratsioon Kaubanduslikel Konventidel vastuvõetud otsuste Lõunaosariikide sisese kui ka laiema üleriikliku ületähtsustamise suunal. Ehk nendest ridadest võib lugeda välja mitte tõdemust, et Kaubanduslikel Konventidel mõjujõud puudus, vaid hoopis seda, et nende mõjujõudu ja rolli loeti liialt suureks. Seetõttu aitasid need konvendid siiski mõnevõrra kaasa Lõunaosariikide radikaliseerumisele orjanduse kaitsel ning jätsid Põhjaosariikidele mulje, et Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus on Lõunas vägagi päevakorral.

1.7. Ekspansionism ja vastuolulise loomuga propaganda

Üks peamisi Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise agitatsiooni tunnusjooni 1850. aastatel oli selle vastuoluline sisu, mis väljendus asjaolus, et agitaatorid läksid tihtipeale oma varasemate põhimõtete ning seisukohtadega selgesse vastuollu. Nii võidi ka näiteks ühes ja samas kõnes, pamfletis või ajalehe artiklis esitada täielikult vastuollu minevaid seisukohti, rääkimata erinevate Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotlevate agitaatorite erinevatest kõnedest ja kirjutistest. Vastuollu minevad seisukohad leidsid väljendust nii Lõunaosariikide sisese sektsionalismi, avatava orjakaubanduse vormi kui ka Põhjaosariikidele vastandumise kontekstis. Peamised vastuolud ilmnesisid aga siiski Lõunaosariikide sisepoliitika ning Põhjale vastandumise kontekstis.

Ühe peamise Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldava agitaatori Leonidas W. Spratti kui ka tema mõttekaaslase Alexander Mazyck sõnavõttudes, raportites ning artiklites võib täheldada ühelt poolt selget ja radikaalset Põhjaosariikide ning laiemalt demokraatliku korra vastasust, millega paralleelselt on toodud välja, et Põhjaosariigid võinuks tänu oma kaubalaevastikule teenida Aafrika orjakaubandusest tulu ning tänu millele kõik pooled oleksid orjakaubandusest võitnud.²³⁹ Samal ajal on aga Spratt tõdenud

²³⁸ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 156.

²³⁹ Spratt. The Foreign Slave Trade, 28; Spratt. Resolutions on the Slave Trade, 9–12; Las Casas (Mazyck, Alexander). The Charleston Courier and the slave trade, 10–11.

et nii nagu Suurbritannia, oluks ka Põhjaosariigid huvitatud Lõuna stabiilsest ja veelgi enam laienevast puuvilla toodangust.²⁴⁰ Seega on Spratt ühelt poolt rünnanud Põhjaosariike (kui ka Prantsusmaad ja Suurbritanniat), kui moraalselt allakäinud demokraatlikku režiimi, milles prevalveerivad vabaarmastuse ühingud, joomarlus ning kõik võimalikud maailma pahed.²⁴¹ Tuues ühtlasi välja, et Lõunaosariigid, kui ainus moraalne ning ideaalse ühiskondliku korraldusega paternalistlik orjanduslik režiim maailmas pidanuks neile abistava käe andma ning korratusest välja aitama.²⁴² Nii tõdesid Spratt, Fitzhugh ja teised Aafrika orjakaubanduse pooldajad radikaalse Põhjaosariikide vastase rünnakuga paralleelselt, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine võinuks kaasa tuua Uniooni säilimise võrdsematel alustel.²⁴³ Niimoodi läksid nad seeläbi oma radikaalsete väidetega selgesse vastuollu ning tekitasid kaasaegsetes ilmselt küsimusi, milline siis ikkagi oli Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotleivate radikaalide peamine eesmärk. Kas see oli valjult kõneldud setsessioon ning orjandusliku institutsiooni ekspansioon või ka Uniooni säilimine võrdsematel alustel? Oli selge, et Spratt oli avalikult setsessiooni pooldaja²⁴⁴, kuid ometigi ilmnevad tema kirjutistes ning kõnedes selles suhtes ka selged vastuolud.

Samamoodi on Mississippi poliitik Thomas Walton rünnanud radikaalselt Ülem-Lõuna osariike kui uusi Lõunasisesid Põhjaosariike. Nimelt tõi Walton välja, et Ülem-Lõuna osariigid eesotsas Virginiaga üritasid oma majanduspoliitiliste huvide nimel teiste Lõuna osariikide üle domineerida, muutudes seeläbi üha sarnasemaks Põhjaosariikidega, kes domineerisid Lõunaosariikide üle Unioonis.²⁴⁵ Seejuures on Virginia domineerimist ülejäänud Lõunaosariikide üle seostatud ka Virginia tööstusliku potentsiaaliga.²⁴⁶ Paralleelselt Waltoni väidetega on ka Spratt vastumeelselt tõdenud, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine ikkagi ei olnud kõikide Lõuna osariikide huvides.²⁴⁷ Seega läksid osad radikaalid vastuollu Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate ringkondade propaganda üldjoonega, mille põhjal Aafrika orjakaubandus, kui

²⁴⁰ Spratt. *The Foreign Slave Trade*, 28.

²⁴¹ Spratt. *Resolutions on the Slave Trade*, 8.

²⁴² Samas, 8–9.

²⁴³ Spratt. *The Foreign Slave Trade*, 3–6; Sinha. *Judicial Nullification*, 130.

²⁴⁴ Sinha. *Judicial Nullification*, 130.

²⁴⁵ Walton. *Further Views of the Advocates of the Slave Trade*, 52–53.

²⁴⁶ Majeovski. *Modernizing a Slave Economy*, 20.

²⁴⁷ Spratt. *Resolutions on the slave trade*, 8.

universaalne meede, pidanuks olema kasulik eranditult kõigile Lõunaosariikidele. Veelgi enam satuti vastuollu ka Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalide sooviga mitte tõugata Põhjale vastandumises olulisi Ülem-Lõuna osariike – ning eriti Lõunaosariikide kontekstis olulist tööstuslikku Virginiat – teistest Lõunaosariikidest eemale.

Samuti oli Henry Hughesi propageeritud tähtjalise orjuse ehk õpipoiste programmid oma olemuselt Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotleivate radikaalide ideedega teatud osas vastuollu minevad. Kui enamik agitaatoreid kuulutas vajadust suurendada orjatööjõudu, siis samal ajal süüdistati Suurbritanniat ning Prantsusmaad ebainimlikuma tähtjalise orjuse kasutamises oma kolooniates, leides seeläbi õigustust Lõunaosariikide orjandusliku režiimi kaitsmiseks. Hughesi ideed, mis tõid muuhulgas välja tähtjalise orjuse ülimuslikkust Lõunaosariikide põllutööorjuse (*chattel slavery*) suhtes võisid kaasaegsetes ilmselget segadust tekitada.²⁴⁸ Näiteks oli Prantsusmaa ja Suurbriannia kolooniate poolt kasutatav *apprenticeship* ehk tähtjaline orjus ning niiöelda *coolie trade* leidnud kriitikat ka Aafrika orjakaubanduse toetajate poolt Lõuna-Carolina valitsusorganites. Nimelt argumenteeriti, et Lõunaosariikide edu puuvilla tootmisel põhines just orjatööjõul, mitte mingisugusel tähtjalisel orjusel nagu ebaõnnestunud programmid Briti ja Prantsuse kolooniates olid näidanud.²⁴⁹ Loomulikult olid ka Aafrika orjakaubanduse vastased tähtjalise orjuse tugevad kritiseerijad. Hughes'i tähtjalise orjuse plaanidega paralleelselt läksid Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavad radikaalid vastuollu ka mitte-orjaomanike küsimuses. Samal ajal viidati nii mitte-orjaomanikest lähtuvale ohule Lõunaosariikide orjandusliku režiimile kui ka lükati taoliseid väiteid ümber.²⁵⁰ Näiteks on James D. B. DeBow näinud mitte-orjaomanikke Lõunale lojaalsetena.²⁵¹ Leonidas W. Spratt, C. W. Miller ja Edward Deloney on aga väitnud korraka nii mitte-orjaomanike lojaalsust kui ka nende ebalojaalsusest lähtuvat ohtu.²⁵² Ühest küljest kajas sellisest segadusest läbi suutmatus täpselt mitte-orjaomanike meelsust ning seisukohti mõista. Teisalt aga ilmnes antud vastuoludes jällegi Aafrika

²⁴⁸ Hughes. A Report on the African Apprentice System, 2–15.

²⁴⁹ South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the Special Committee, 7–13.

²⁵⁰ Spratt. The Foreign Slave Trade, 13–14; Miller. Address on Re-Opening the Slave Trade, 8–9; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 492–494. 501; DeBow. The Interest In Slavery of the Southern Non-Slave Holder, 4–12.

²⁵¹ DeBow. The Interest In Slavery of the Southern Non-Slave Holder, 4–12.

²⁵² Spratt. The Foreign Slave Trade, 13–14; Miller. Address on Re-Opening the Slave Trade, 8–9.

orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalide propaganda ning kampaania vastuolulisus.

Eelnevate vastuolude taustal toimus suhteliselt ühtne radikaalse orjandusliku ekspansionismi kuulutamine. Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad uskusid nimelt, et monopoli hoidmine maailma puuvilla toodangus sunnib välisriike tunnistama nii orjakaubanduse kasulikkust kui ka uut loodavat Lõunaosariikide Konföderatsiooni.²⁵³ Nii näiteks on osad radikaalid nagu Percy Roberts argumenteerinud, et läbi Aafrika orjakaubanduse ning orjade populatsiooni suurenemise võinuks Lõunaosariikide orjanduslik režiim laieneda rääkimata uutest Lääne osariikidest ka isegi Ühendriikide Kirdeosariikidesse, mida olevat tõestanud orjanduse toimimine Virginia ja Tennessee sarnase kliimaga mägisematel aladel.²⁵⁴ Samas ei olnud ekspansionistlikult meelestatud Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitaatorite jaoks orjandusliku institutsiooni laiendamine piiratud ainult tollaste Ühendriikide aladega. Nii on radikaalid kõnelenud ka orjandusliku institutsiooni laienemisest Kesk-Ameerikasse, koos Kuuba annekteerimisega.²⁵⁵ See oleks muidugi eeldanud Aafrika orjakaubanduse taasavamist, millele järgnevalt oleks nende alade koloniseerimiseks olnud võimalik hankida piisavalt orjatööjõudu.²⁵⁶ Olgugi, et leidus ka seisukohti nagu Louisiana senaator A. G. Browne oma, mis kuulutasid, et vaja olevat kõigepealt rohkem maad ja alles siis võib-olla rohkemaid orje.²⁵⁷ Samas ei piirdutud ainult Kuuba ning väikeste Kesk-Ameerika alade annekteerimise plaanidega, vaid kõneldi ka orjanduslikust Kariibi mere impeeriumist, millese oleks pidanud lisaks Briti ja Prantsuse kolooniatele kuuluma ka annekteeritud ning amerikaniseerimisele allutatav Mehhiko.²⁵⁸ Nii tõdes Spratti mõttekaaslasest Lõuna-Carolina setsessiooni pooldav poliitik Robert Barnwell Rhett, et Aafrika orjakaubanduse mitte avamine muudab kõik ekspansiooni ja impeeriumi loomise plaanid võimatuks.²⁵⁹ Lisaks tõi ta välja Lõunaosariiklaste suutmatust arendada jõulist sise- ja välispoliitikat, mis võinuks hiljem neile kätte maksta.²⁶⁰ Seega oli Aafrika orjakaubanduse taasavamise

²⁵³ Majeovski. *Modernizing a Slave Economy*, 19–20.

²⁵⁴ Roberts. *African Slavery Adapted to the North and Northwest*, 379–385.

²⁵⁵ Deloney. *The South Demands More Negro Labor*, 502–505; Miller. *Address on re-opening the slave trade*, 4–10.

²⁵⁶ Deloney. *The South Demands More Negro Labor*, 502–505.

²⁵⁷ Senator Brown's Speech. *New Orleans daily crescent*. [New Orleans, La.], 25 June 1859.

²⁵⁸ May. *The Southern Dream*, 149.

²⁵⁹ Davis. *Rhett: The Turbulent Life and Times of a Fire-eater*, 459–460.

²⁶⁰ Samas, 482.

kampaaniatel ekspansionistlik loomus ning sisu.²⁶¹ Aafrika orjakaubandus pidi lahendama Lõunaosariikide tööjõupuuduse ning võimaldama orjandusliku institutsiooni jätkuvat ekspansiooni. Ekspansioon ning orjandusliku institutsiooni konsolideerumine taasavatud Aafrika orjakaubanduse tingimustes oli kui Ernesto Laclau poolt käsitletud "tühjade tähistajate"²⁶² ehk millegi ühiskonnas puudu ning eemal oleva populistlik täitmise üritus, mis küll ei saavutanud (osalt propaganda kaootilisuse tõttu) oma eesmärke ning lõpuks soodustas vaid setsessiooni toimumist. Paljuski võib-olla tänu oma propaganda skisofreenilisele olemusele ning suurema osa ühiskonna kaasaminematussele ning osariikide huvide vastandumisele, mille tõttu taoline üldine kampaania pakkus lahendusi vaid teatud piirkondadele.

Teisalt oli Aafrika orjakaubanduse mitte-avatuks jäämine suures osas ka tänu Lõunaosariikide-sisesele orjakaubanduse vastasele vasturistisõjale, mis oma olemuselt oli täielikult Aafrika orjakaubanduse agitatsiooni vastand. Nimelt nägid peaaegu eranditult kõik Aafrika orjakaubanduse vastased 1850. aastatele tuntud olude säilimist.²⁶³ Mõned Aafrika orjakaubanduse kriitikud isegi nägid orjanduslikku institutsiooni piiriosariikidest mõnevõrra aja jooksul taanduvat, samas jäädes tugevaks ning elujõuliseks puuvilla võõtme osariikides.²⁶⁴ Ühtlasi ei toetatud orjandusliku institutsiooni edasist suurt laienemist Lääne, Kirde ega ka Lõuna suunal, vaid Lõunaosariikide kui unikaalse orjandusliku ühiskonna säilimist samades teada-tuntud 1850. aastate mõõtmetes ning majanduslikes oludes. Seejuures Edelaosariikides ilmnenud orjatööjõu puudust nähti lahenevat aja jooksul orjade loomuliku juurdekasvu teel, mitte Aafrika orjakaubanduse taasavamise ning ülejäänud maailmale igas mõttes vastandumise teel.²⁶⁵ Samuti oldi suhteliselt ühtsel seisukohal, et Lõunaosariikide vabad mitte-orjaomanikud olid institutsioonile üldjuhul lojaalsed, mis ilmnes üpris selgelt ka Kodusõja ajal.

Illegaalse orjakaubanduse küsimuses ilmnemise ka Aafrika orjakaubanduse kriitikute ridades paljud vastuolud, mis olid tihtipeale tingitud Lõunaosariikide kontekstis

²⁶¹ Lisaks nagu uuemad Lõuna orjanduse ning Kodusõja uurimused on näidanud, siis Lõunaosariikide orjanduslik institutsioon oli 1850. aastatel mitte lagunev vaid reaalselt ekspansioonivõimeline. Vt. nt. Guelzo. *Fateful Lightning: A New History of the Civil War*, 49.

²⁶² Laclau. *Miks on tühjad tähistajad*, 1189–1190.

²⁶³ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 19.

²⁶⁴ Harper. *An Argument Against*, 56–57.

²⁶⁵ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 19.

lubatud kriitika piiratud olemusest. Kuigi James Johnston Pettigrew näiteks tõdes, et konstitutsionaalsed keeluseadused rikkusid Lõunaosariikide õigusi, siis ei pooldanud Aafrika orjakaubanduse vastased siiski Aafrika orjakaubanduse taasavamist ning hoidsid niivõrd-kuivõrd ühtset liini. Antud suund väljendus ka Ülem-Lõuna siseriikliku orjakaubanduse monopoli tunnistamises ning kaitsmises, kui milleski, mis hoidis Lõunaosariike vahetult enne Kodusõda ühtsena. Seega oli Aafrika orjakaubanduse kriitika suunatud orjandusliku institutsiooni sisemisele konsolideerumisele 1850. aastate piirides, vastandudes Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalide ekspansioonikavadele, mis oma olemuselt võtsid kaootilise ning vastandliku loomu ning vastasid vaid teatud osariikide huvidele.

2. Lõunaosariikide sisene sektsionalism ja regionaalsete huvide vastandumine

2.1. Plaanid importida orje tähtajalise lepingu alusel

Kuna 1850. aastatel ilmnis märkimisväärset vastasseisu Aafrika orjakaubanduse taasavamisele, pöördusid osad Aafrika orjakaubanduse taasavamise eestvedajad föderaalsete seaduste eiramiseks hoopiski tähtajalise orjuse propageerimise poole. Antud juhul oli Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavatel ringkondadel võimalik argumenteerida föderaalsete vastu mitte eksimist, mida muidugi ka järjekindlalt tehti.²⁶⁶ Olenemata sellest, et Ühendriikide konstitutsioon ning ühtlasi erinevate osariikide seadused selgesõnaliselt keelasid välise orjakaubanduse, siis üritati Louisianas, Texases ja Mississippis antud keeluseaduste eiramiseks suruda läbi resolutsioone, mis lubanuks kuni 25 000 lepingulise õpipoisi ehk *apprentice*'i toomist Aafrikast ning mille seaduspärasust argumenteerisid kõik peamised tähtajalise orjuse pooldajad nagu näiteks Mississippi senaator Henry Hughes, Louisiana senaator Edward Deloney, mississippilane Thomas Walton, tuntud haritlane George Fitzhugh, Alabama senaator William Lowndes Yancey, kuid ka Georgia ülikooli tuntud põllumajanduse õppejõud ja Robert G. Harperi oponent Daniel Lee.²⁶⁷ Kuigi antud resolutsioon ebaõnnestus, siis taoliseid programme tingis 1850. aastatel Louisianas päevakorral olnud orjatööjõu puudus, mille tõttu Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate arvates eksisteeris piisavalt viljakaid maid, kus puuvilla kasvatada, kuid mida ei saadud teha piisava hulga tööjõu puudusel.²⁶⁸ Lisaks olevat orjade hinnad kallid, mille tõttu olevat mitte-orjaomanikel keeruline orjaomanike seisusesse tõusta. Eelneva tõttu olevat mitte-orjaomanike hulk Louisianas võrreldes teiste

²⁶⁶ Hughes. A Report on the African Apprentice System, 2–15. Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 14–15.

²⁶⁷ Hughes. A Report on the African Apprentice System, 2–15; Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 52; 64–66; Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 99; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 492; 501–502; Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 593; Coulter. Daniel Lee, Agriculturalist, 82.

²⁶⁸ Deloney. The South Demands More Negro Labor, 492–494; 501.

osariikidega liialt suur ning orjaomanike ja mitte-orjaomanike suhe ohtlikuks muutumas.²⁶⁹ Lisaks soosis taoliseid plaane ning eelnõude esitamist Louisiana valitsusorganites ja osariigis laiemalt prevalveerinud heakskiitev seisukoht nii Aafrika orjakaubanduse taasavamise kui ka illegaalse orjakaubanduse suhtes.²⁷⁰

Seetõttu üritati 1858. aastal Louisiana esindajatekojas ja senatis läbi suruda resolutsiooni, mis lubanuks osariiki importida 2500 niioelda õpipoissi mitte vähema kui 15. aastase lepingu alusel.²⁷¹ Osariigi esindajatekojas (ehk alamkojas) võeti antud resolutsioon vastu 46 poolt ja 21 vastuhäälega, näidates selget poolehoidu Aafrika orjakaubanduse taasavamisele sellises maskeeritud vormis.²⁷² Ka senatis saatis antud eelnõud algselt napp edu, kuid teisel lugemisel antud resolutsioon väga napilt siiski põrus.²⁷³ Nimelt oli teiselt hääletuselt suur hulk saadikuid lahkunud, mistõttu antud seadust vastu siiski võtta ei saadud.²⁷⁴ Kartes ilmselt paista abolitsionistidena oli senaatorite ainus viis antud resolutsioonile efektiivselt vastu seista lihtsalt antud resolutsiooni otsustavatelt hääletustel puududa, mida antud resolutsiooni vastased ka (kuuldavasti Washingtoni mõjul) tegid ning üritada saavutada resolutsiooni määramata ajaks edasi lükkamine.²⁷⁵ Eelnevast ilmneb, et louisianalaste arvates võis tähtjalise orjuse vastaste seisukohtade kujunemisel olnud roll mängida föderaalvalitsusel. Näiteks muutsid mõned senaatorid hiljem enne otsustavaid hääletusi ootamatult oma seisukohta, mille järel antud resolutsiooni pooldajad pidid pettununa kiruma kuulduste põhjal Washingtonist pärit telegraafi sõnumeid ning James Buchanani administratsiooni vahelesegamist.²⁷⁶ Kõik eelnev päädis sellega, et lõpuks peale pikaajalist mõneti ebakonventsionaalset opositsiooni lükati antud resolutsioon 1859. aastal senatis kolmandal lugemisel häältega 15 poolt ja 13 vastu ebamäärasesse tulevikku edasi.²⁷⁷ Eelnevas mängis märkimisväärset rolli aga Lõunaosariikide plantaatorite teatud osa igipõline kartus, et orjade võimalikud alanevad hinnad võinuks nende senise vara ning

²⁶⁹ Samas, 492–494; 501. Vt. ka. The Slave Trade. New Orleans daily crescent, September 17, 1859.

²⁷⁰ Taylor. The Foreign Slave Trade in Louisiana, 37–38.

²⁷¹ Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 101; Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 52; Taylor. The Foreign Slave Trade in Louisiana, 41–42.

²⁷² Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 103.

²⁷³ Samas, 108.

²⁷⁴ Samas, 109–110.

²⁷⁵ Samas, 104–114.

²⁷⁶ Samas, 108–109.

²⁷⁷ Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 110.

kapitali laostada.²⁷⁸ Teisalt ilmnes, et kuigi võeti vastu poliitiline kaotus, siis publitseeriti Aafrika orjakaubandust tähtajalise orjuse vormis pooldav resolutsioon üsnagi suures mahus selle nimel, et see seejärel Louisianas laiali jagada.²⁷⁹ Näiteks on Baton Rouge'i *Sugar Planter*'is avaldatud poolhoidu suure enamuse esindajatekoja saadikute poolt heaks kiidetud eelnõule ning mainitud, et lehe lugejad peaksid mitmel pool Lõunas toetust kogunud ideedega tutvuma.²⁸⁰ Antud resolutsiooni laialdase publitseerimise eesmärk ei saanud olla aga midagi muud, kui Aafrika orjakaubandust pooldavate seisukohtade süstemaatiline populariseerimine.

Samas näitas opositsiooni meetod orjakaubandusele või tähtajaliste lepingute alusel põhinevale orjakaubandusele vastuseisu võimalikkust ainult viisil, millega ei kritiseeritud orjanduslikku institutsiooni kui sellist, vaid kritiseeriti Aafrika orjakaubandust majanduslike või julgeoleku kaalutluste foonil. Eelnevale lisaks oli ilmnenud märkmisväärse osa louisianalaste toetus õpipoiste süsteemi vormis orjade impordile osariiki. Seega võib tõdeda, et kuigi Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad võtsid Louisianas kui ka mujal valdavalt vastu poliitilisi kaotusi, siis kutsusid nad oma programmidega esile Lõunaosariikide radikaliseerumise orjandusliku institutsiooni kaitsel.²⁸¹ Kõik see lõi olukorra, kus Aafrika orjakaubanduse kritiseerimine oli võimalik ainult kindlates raamides, mis ei sidunud seda orjandusliku institutsiooni üldisema hukkamõistuga. Lisaks näitas Louisiana sündmuste käik, et mingis vormis toetas uute orjade juurdevoolu suur osa osariigi saadikutest, kui mitte isegi enam.²⁸² Seejuures jäi Louisiana Aafrika orjakaubanduse küsimuses lõhestunuks kuni 1861. aasta Alabama setsessiooni konvendini välja. Nimelt ilmnes antud konvendile eelnenud Louisiana kohalikul konvendil suure vähemuse vastuseis resolutsioonile, mille alusel oleks deklareeritud vastuseisu Aafrika orjakaubanduse taasavamisele.²⁸³

Paradoksaalsel kombel on aga Aafrika õpipoiste resolutsiooni üldisemas plaanis kritiseeritud esmajärgus kui plaani tuua osariiki rohkem vabu mustanahalisi ning seetõttu orjanduslikku institutsiooni õõnestava programmina. Teisalt kui Lõuna inimlikumale

²⁷⁸ Taylor. *The Foreign Slave Trade in Louisiana*, 41–42.

²⁷⁹ Hendrix. *The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana*, 110.

²⁸⁰ Hyams. *The African Apprentice Scheme. Sugar planter*. West Baton Rouge, 17 April 1858.

²⁸¹ Sinha. *Counterrevolution of Slavery*, 153; Sinha. *Judicial Nullification*, 132.

²⁸² Ka veel 1861. aastal omas Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus Louisianas suure vähemuse toetust.

²⁸³ Wheat. *Convention of the State of Louisiana*. New Orleans daily crescent, February 07, 1861.

orjanduslikule institutsioonile vastanduvat ainult Prantsusmaale ja Suurbrianniale omast, julma ning ebamoraalset orjakaubandust.²⁸⁴ Näiteks James Johnston Pettigrew ja Robert G. Harper kritiseerisid niiviisi ühe peamise tähtjalise tööjõu eestkõneleja ning Mississippi senaatori ja sotsioloogi Henry Hughesi ideid.²⁸⁵ Hughes propageeris õpipoiste ehk tähtjalise orjuse programme ülelõunalistel Kaubanduslikel Konventidel.²⁸⁶ Oma kirjatöodes pidas ta tähtjalise orjuse varianti kõige paremaks tööjõu vormiks üldse, toetades ühtlasi selgelt Aafrika orjakaubanduse taasavamist.²⁸⁷

Kriitikuid aga Hughesi ja tema mõttekaaslaste programmid ei vaimustanud, kuna igasuguseid õpipoiste või tähtjalise orjuse lepingu alusel Lõunaosariikidesse sisseveetava tööjõu programme peeti selgeks argpüksluseks ja Lõuna aukoodeksile mitte vastavaks seadustega manipuleerimiseks.²⁸⁸ Harperi arust oluiks parem juba võidelda Aafrika orjakaubanduse taasavamise nimel ja varasemad föderalsed keeluseadused nullifitseerida, kui et üritada orjakaubandust petturite kombel maskeerida tähtjalise töölepinguna.²⁸⁹ Lisaks nähti, et kuigi sisseveetavad õpipoisid oleksid ilmsegelt jäänud orjusesse ka lepingute lõppedes, siis oli see ikkagi pretsedenditu katse tuua Lõunaosariikidesse potentsiaalselt vabasid aafriklasti.²⁹⁰ Taolised kartused võisid osaliselt olla seotud tahtmatusega tutvustada Lõunaosariikidesse orjandusega konkureerivaid tööjõu vorme. Näiteks viidati Louisiana ajalehtedes ka õpipoiste programmi ja orjakaubanduse kriitikute poolt asjaolule, et õpipoisid ilmselgelt kunagi realselt vabaks ei võinud saada.²⁹¹ Ühtlasi toodi Louisiana ajalehtedes sarnaselt Harperile välja, et kui juba orjakaubandus avada, siis vähemasti mitte tähtjalise orjuse kattevarju all.²⁹²

Samuti avaldati kriitiliselt arvamust, et kui ühes osariigis taoline resolutsioon

²⁸⁴ Lõunaosariikides oli levinud kujutelm, et Lõunaosariikide orjus ning Aafrika orjakaubandus oli orjade jaoks humansem süsteem kui Briti ja Prantsuse kolooniatele omane tähtjalise orjuse variant. Lisaks ilmnes nägemus, et Suurbritannia poolne Aafrika orjakaubanduse takistamine oli *coolie* kaubanduse foonil silmakirjalik. Vt. nt. *Slave Trade Between Jamaica and the East Indies*. *New Orleans Daily Crescent*, December 3, 1859; Wright. *The Coolie Trade*, 300–321; Hunter. *Mr. Hunter on the English Negro Apprentice*, 492–495. Briti kolooniate orjanduse kaotamise järgset sõltuvust *coolie* kaubanduse teel hangitavast tähtjalisest orjatööjõust on välja toodud ka mitmetes uurimustes. Vt. nt. Meagher. *The Coolie Trade*, 34–40.

²⁸⁵ Harper. *An Argument Against* 34–35; *South Carolina. General Assembly*. [...] *Report of the Minority*, 6.

²⁸⁶ Hughes. *A Report on the African Apprentice System*, 2–15.

²⁸⁷ Samas, 9–15.

²⁸⁸ Harper. *An Argument Against*, 34.

²⁸⁹ Samas, 34.

²⁹⁰ Samas, 34–35.

²⁹¹ Polk. *African Apprentice System. Sugar Planter*. West Baton Rouge, 08 May 1858.

²⁹² Samas.

vastu võetakse, ning tähtajalise lepingu alusel tööjõudu Aafrikast sisse veetakse, siis olevat ainult aja küsimus kui ka teistes osariikides taolised resolutsioonid läbi lähevad.²⁹³ Seega nähti ühes osariigis tähtajalise tööjõu impordi puhul ehk Aafrika orjakaubanduse taasavamises mõju kogu Lõunale. Sellega vastanduti Aafrika orjakaubanduse taasavamise toetajatele nagu Spratt või Edward B. Bryan, kes väitsid, et iga osariik võiks orjakaubanduse avamise üle ise otsustada ning oma vajaduse põhjal seda avada ning ka sulgeda.²⁹⁴ Samuti olid radikaalid vajadusepõhist osalist avamist välja pakkunud Lõuna-Carolina legislatuuris.²⁹⁵ Lisaks toetas piiratud mahus Aafrika orjakaubanduse taasavamist ka Alabama senaator William Lowndes Yancey, kes küll vahetult enne Kodusõda Lõunaosariikide sisese ühtsuse tagamiseks taolisest seisukohast loobus.²⁹⁶ Nende vastased nagu Harper aga kirjutavad, et orjakaubanduse avamine ühes osariigis mõjutanuks automaatselt orjade hinda üle kogu Lõuna.²⁹⁷ Lisaks oluks antud osariigist lihtne vedada orje üle kogu Lõuna, mille tõttu ei oleks see kuidagi jäänud ainult limiteeritud kujul Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks ühes osariigis, vaid omanuks märkimisväärset mõju kogu Lõunale.²⁹⁸ Seda eriti aga Ülem-Lõunale, kelle peamine sissetulek tuli orjade müügist Alam-Lõunasse ning uutesse Edelaosariikidesse. Antud juhul võib ka näha, miks just Louisiana, Texas, Alabama ja Mississippi ühed häälekamad Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad olid. Nimelt valitses antud regioonis tööjõupuudus ning orje oli võimalik osta vaid Ülem-Lõunast ja vanadest Idaranniku osariikidest.²⁹⁹ Seetõttu võib näha Pettigew ja teiste Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastaste (aga ka pooldajate nagu Hughes'i ja Thomas Walton'i) seisukohtades ka oma osariikide regionaalseid majanduslikke huve ning Lõuna sisest majanduslikku sektsionalismi, mida tõestab fakt, et Lõuna-Carolina või Georgia huvide eest seismist on Aafrika orjakaubanduse vastased Pettigrew, Hampton ning Harper ka pidevalt selgelt kinnitanud.³⁰⁰ Teisalt võib sama väita aga ka osade nende vastaste nagu näiteks Texase ja

²⁹³ Harper. An Argument Against, 27–30; 34.

²⁹⁴ Spratt. Resolutions on the Slave Trade, 9–10; Bryan. Letters to the Southern People, 29–30.

²⁹⁵ South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the Special Committee, 22.

²⁹⁶ Walther. William Lowndes Yancey, 219; 231.

²⁹⁷ Harper. An Argument Against, 27–30.

²⁹⁸ Samas, 27–30.

²⁹⁹ Bryan. Letters to the Southern People, 34, 66; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 499–500.

³⁰⁰ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 3–4; 10; 13; 40; Harper. An Argument Against, 27–29; 74; Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 19.

Louisiana agitaatorite ning radikaalselt Ülem-Lõuna vastase mississippilase Walton'i kohta, kes 1850. aastate lõpul enda osariigis Aafrika orjakaubanduse taasavamist nii *apprenticeship*'i ehk õpipoiste süsteemi kui ka tavalisel kujul toetasid ning propageerisid.³⁰¹

Üldjoontes aga lähtusid radikaalid pigem ülelõunalisest demagoogiast, vastandudes orjakaubanduse vastastele iseloomulikele Lõunasiseste sektsionalistlike huvide aktsepteerimisele. Seetõttu nägid radikaalid tähtajalise orjuse läbi piirkondlikult või laiemalt avatavas Aafrika orjakaubanduses Põhjaosariikidele vastandumist, föderaalsete keeluseaduste tühiseks tunnistamist või alternatiivina vähemasti keeluseadustest möödahiilimise võimalikkuse ilmsiks toomist. Samuti polnud nende jaoks probleemiks radikaalne ning põhimõtteline vastandumine Põhjaga. Suures osas Uniooni pooldajatest Aafrika orjakaubanduse vastased aga nägid antud Aafrika päritolu orjade importimise plaanis õpipoiste süsteemi kattevarju all kahjulikku destabiliseerivat poliitilist mõju koos kahjulikkusega Lõunaosariikide majandusele. Seda nii piirkonniti kui ka laiemas plaanis. Üldjoontes nähti Lõunaosariikide majandust omamoodi kinnise, kuid hästi toimiva süsteemina, kuhu uue tööjõu vormi tutvustamine võinuks senised hästi toimivad majanduslikud olud kergelt öeldes sassi lüüa.

2.2. Texas vajab rohkem orje

Texas oli üks nendest osariikidest koos Lõuna-Carolina, Georgia, Mississippi, Alabama ning Louisianaga, kus 1850. aastate teisel poolel eksisteeris küllaltki suur, kuigi poliitiliselt vähemuses poolehoid Aafrika orjakaubanduse taasavamisele. Eelnevat toetab näiteks Texasest pärit saadikute ühehäälnine toetus Aafrika orjakaubanduse taasavamisele Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel aastatel 1856–1859.³⁰² Oma osariigi suuruse ning sellest tuleneva erandlikkuse tõttu väitsid teksaslased koguni, et nende osariik oleks ka ihuüksi võimeline tootma suure osa tollasest Lõunaosariikide puuvilla

³⁰¹ Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 64–66; 55.

³⁰² Fornell. Agitation in Texas, 245.

kogutoodangust.³⁰³ Seda muidugi ainult juhul, kui Aafrika orjakaubandus taasavataks ning osariiki vaevav orjatööjõu puuduse probleem sellisel viisil lahendataks. Näiteks pakkusid agitaatorid, et osariik oleks võimeline tootma tollase 300 tuhande kaubapalli puuvilla asemel isegi kolm miljonit või enamgi kaubapalli.³⁰⁴ Kaasaegsed töid välja, et kuigi 1850. aastate oludes oldi suhkruroo ning puuvilla kasvatamises näiteks Louisianaast maas, siis selleks tulusat maad oli Texases teiste osariikidega ning ka Briti kolooniatega võrreldes harimist ootamas siiski tohutult rohkem.³⁰⁵ Ainus probleem selle maa kasutusele võtus ning puuvilla ja suhkruroo toodangus teistest osariikides möödumises seisnes raudtee süsteemi puudumises ning orjatööjõu vähesuses.³⁰⁶ Sarnaseid probleeme täheldati tegelikult ka Louisiana kontekstis³⁰⁷ Texase 1850. aastate majanduslikku potentsiaali ning orjatööjõul tugineva majanduse tollaseid positiivseid arengu- ja laienemisvõimalusi on välja toonud ka Texase orjanduse majanduslikku tasuvust uurinud ajaloolased.³⁰⁸ Näiteks kahekordistus Kodusõjale eelnenud kümnendi jooksul Texase elanike arv, samas kui puuvilla tootmine suurenes kümnendi alguse tootmismahitudega võrreldes mitmeid kordi.³⁰⁹ Eelnevale tuginedes ei ole just ime, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine Texases 1850. aastatel avaliku arvamuse raames üsnagi märkimisväärset toetust sai. Näiteks kogunesid 1859. aasta mais Texases Parker'i maakonnas Aafrika orjakaubanduse pooldajad miitingule, kus mõisteti hukka Aafrika orjakaubandust piiravad föderaalseadused.³¹⁰ Sama aasta aprillis aga pakkus Metagorda maakonna elanikele huvi Aafrika orjakaubanduse taasavamine osariigi seaduste kaitse all, mille tõttu pandi maakonna saadikutele peale kohustus antud plaani võimalikkust põhjalikumalt uurida.³¹¹

Oma seisukohtade õigustamiseks töid Texase agitaatorid 1857. aastal näiteks välja, et hiljuti olid prantslased 10-aastase tähtajalise orjuse alusel enda kolooniatesse importinud 1200 aafriklast.³¹² Nii tõdesid teksaslased seeläbi, et kui prantslastele on see

³⁰³ Samas, 246–47; 52.

³⁰⁴ Samas, 52.

³⁰⁵ Development and Prospects of Texas, 257–260; vt. ka Another Chapter on Texas, 570–573.

³⁰⁶ Development and Prospects of Texas, 262–265; Fitzhugh. The Administration and the Slave Trade, 146.

³⁰⁷ Deloney. The South Demands More Negro Labor, 501–504.

³⁰⁸ Vt nt. Campbell. An empire for slavery, 51–65; 67–95.

³⁰⁹ Otto. The Southern Frontiers, 95–96.

³¹⁰ Clark. The African Slave-Trade, 94.

³¹¹ Samas, 91.

³¹² Fornell. Agitation in Texas, 247–248.

lubatud, siis miks mitte ameeriklastel.³¹³ Teksaslaste üsna märkimisväärset poolehoidu Aafrika orjakaubanduse taasavamisele ilmestas näiteks ka paradoksaalsel kombel föderaalvalitsuse kõrge tolliametniku ning kohaliku ajalehe Galveston *Civiliani* toimetaja Hamilton Stuarti poolehoid Aafrika orjakaubanduse taasavamisele.³¹⁴ Olgugi, et aastate jooksul ta oma arvamust muutis ja jõudis üldjoontes Robert G. Harperi ning James Johnston Pettigrew'ga sarnasele kriitilisele seisukohale, tõdedes, et pigem toonuks orjade hinna langus Texase ja Lõuna majandusele kahju kui kasu.³¹⁵ Nii jõudis Stuart seeläbi ühtlasi samale seisukohale nagu enamik Lõunaosariikide Aafrika orjakaubanduse kriitikuid. Nimelt mõistes Aafrika orjakaubanduse taasavamise hukka kui majanduslikult mitte-kasuliku sammu ning eirates täielikult mingisuguseid moraalseid või eetilisi seisukohti, mis võiksid orjandust või orjakaubandust ennast hukka mõista. Föderaalvalitsuse kõrge tolliametniku poolehoid Aafrika orjakaubanduse taasavamisele võiks ühtlasi lisada kaalu paljudele kuulujuttudele Texasesse illegaalselt imporditud orjadest. Taolisi kuulujutte esines Texasega seoses 1850. aastatel palju, millega jõuti mõnikord välja koguni veidrustereni. Näiteks levisid kuuldused, et ametlikult Ühendriikide sõjaväe tarbeks minevate kaamelite asemel smugeldatakse Texasesse hoopis Aafrikast pärit orje.³¹⁶ Antud kuuldustest on oma memuaarides kirjutanud näiteks 1850. aastatel Aafrika orjakaubandust toetanud ning Kodusõja ajal Texase kuberneriks määratud Francis R. Lubbock. Tema kõrvu olevat 1858. aastal sattunud kuuldused kaamelite pähe smugeldatavatest orjadest, mida üle kontrollides leidis ta Galvestoni sadamas paar laeva, millelt oli maha laetud küll umbes 40 kaamelit, kuid mitte ühtegi illegaalset orja.³¹⁷ Jättes kõrvale selle kurioosumi, siis jäi enamik kuulujutte valdavalt tavaliste Aafrikast pärit orjade müügikuulutuste vormi.³¹⁸ Tuleb siiski möönda, et föderaalametnike poolehoid Aafrika orjakaubandusele võinuks ühtlasi aidata kaasa antud illegaalsest kaubandusest möödavaatamisele.

Üldjoontes võib Texase nagu ka Louisiana puhul tõdeda, et osariik oli üsna võrdsest jagunenud Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate ja vastaste vahel.

³¹³ Samas, 247–248.

³¹⁴ Samas, 251–252.

³¹⁵ Samas, 251–253; Fornell. *The Galveston era*, 223–224.

³¹⁶ Wish. *The Revival of the African Slave Trade*, 585–586; Love. *The Reopening of the African Slave Trade*, 92.

³¹⁷ Lubbock. *Six Decades in Texas*, 238.

³¹⁸ Clark. *The African-Slave Trade*, 89.

Lõpuks mängis Texase seisukoha kujunemisel rolli 1859. aasta osariigi sisesed valimised, kus Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastane partei tulevase kuberneri Sam Houstoni eestvedamisel sai 36 257 ning orjakaubandust pooldav partei kuberner Hardin Richard Runnels'iga eesotas 27 500 häält.³¹⁹ Samal ajal võitsid osades linnades nagu näiteks Galveston Aafrika orjakaubanduse meelsed eesotsas Francis Richard Lubbockiga.³²⁰ Seejuures võis Texase nagu ka Louisiana puhul täheldada algselt orjakaubanduse taasavamist toetavate isikute seisukoha muutusi, mis viitab jällegi orjakaubanduse taasavamisele vastuseismisele kas majanduslikel või isiklikel poliitilistel kaalutlustel. Manisha Sinha on ostanudki asjaolule, et orjandust toetavate ringkondade orjakaubanduse vastane kriitika oli oma olemusel limiteeritud majandusliku kriitika raamidesse, mille puhul enamik kriitikuid ei toetanud kunagi orjakaubanduse hukkamõistu moraalsel alustel.³²¹

Nõnda käis nii Louisianas, Texasel kui ka tervikuna üle Lõuna vaidlus orjakaubanduse tasuvuse ja orjakaubanduse võimaliku vormi ning seaduspärasuse üle. Nagu näitavad Texase ja Louisiana olud, siis toetas Aafrikast pärit orjade importi ükskõik millises vormis üsnagi suur vähemus. Seejuures olid Aafrika orjakaubanduse vastasteks Texasel peamiselt sisserännanud sakslased, samas kui suurem toetus Aafrika orjakaubandusele tuli Mehhiko lahe äärsetel maadel paiknevatelt odavat tööjõudu soovivatelt plantaatoritelt.³²² Nii avaldas Aafrika orjakaubanduse vastast seisukohta saksapärase ning ameerikapäraselt loetuna üsna iroonilise nimega Galvestoni ajaleht *Die Union*.³²³ Antud ajaleht tõi näiteks välja, et Sam Houstonile eelnenud Aafrika orjakaubandust toetanud kuberner Hardin Richard Runnels olevat käinud New Orleansi juristidega konsulteerimas Aafrika orjakaubanduse keeluseadustest möödahiilimise võimaluste üle.³²⁴ Lõpuks otsustas Texasel nii nagu ka Louisianas Aafrika orjakaubanduse küsimuse edasilükkamise ära osariigi valimistel Aafrika orjakaubanduse vastase suunitlusega sektsiooni võit. Seejuures antud plaanide kriitikud nägid tähtajalises orjuses katset tuua Lõunaosariikidesse vabasad aafriklasi, mis paljude jaoks oli

³¹⁹ Fornell. *Agitation in Texas*, 258–59; Fornell. *The Galveston Era*, 229.

³²⁰ Fornell. *Agitation in Texas*, 258–59.

³²¹ Sinha. *Judicial Nullification*, 131–132.

³²² Fornell. *The Galveston era*, 225–227.

³²³ Samas, 225.

³²⁴ Samas, 226.

ennekuulmatu. Samuti nähti ohte nagu ka tavalise orjakaubanduse taasavamise puhul just orjade hinna languses ning selle mõjus Lõuna majandusele³²⁵, mis pani ka mitmeid algselt Aafrika orjakaubandust pooldanud isikuid oma meelt muutma.

2.3. Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus Lõuna-Carolinas

Aafrika orjakaubanduse küsimuses ilmnedid selged erimeelsused sisepoliitiliselt osariikide tasandil. Kui Edelaosariikides nagu Louisiana ja Texas oli James Paisley Hendrix'i arvates³²⁶ mõneti keerulisem hinnata osariikide tasandil teatud piirkondade toetust (või vastasust) Aafrika orjakaubanduse taasavamisele, siis Lõuna-Carolina pakkus antud küsimuses ehk mõneti selgemat pilti.³²⁷ Lõuna-Carolinat käsitleda kui Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitatsiooni niiöelda "tormi keset".³²⁸ Olles ühtlasi kvaasi-aristokraatliku orjandusliku institutsiooni kese ning esirinnas Lõunaosariikide 1850. aastate agressiivse orjandusliku ideoloogia ning Põhjale vastanduva identiteedi väljakujundamisel. Samuti pärinesid just antud osariigist mitmed tuntumad Aafrika orjakaubanduse taasavamise propageerijad ning ideoloogid. Näiteks oli Leonidas W. Spratt kohaliku ajalehe Charleston *Standardi* toimetaja, kellega sarnast liini pooldas ka 1850. aastate keskel Charleston *Mercury* toimetaja Robert Barnwell Rhett, kes aga sarnaselt osade Louisiana ja Texase orjakaubanduse taasavamise pooldajatega muutis kümnendi lõpus antud küsimuses oma seisukohta ning asus hoopiski kriitikute leeri.³²⁹ Identselt Rhettile käis ka senaator James Henry Hammondi käsi, kes samuti oma Aafrika orjakaubandust toetavat seisukohta aastate jooksul muutis.³³⁰ Valdavalt olid Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad Lõuna-Carolinas ka setsessiooni pooldajad ning Demokraatliku Partei vastased, kes süüdistasid Demokraatliku Partei põhjaosariiklastest

³²⁵ Samas, 228.

³²⁶ Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 111–115.

³²⁷ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 193–199.

³²⁸ Takaki. The Movement to Reopen the African Slave Trade, 38.

³²⁹ Samas, 50.

³³⁰ Hammond. Speech of Hon. James H. Hammond, 13; Sinha. Judicial Nullification, 131

liikmeid abolitsionismis.³³¹ Neile vastandusid Lõunaosariikide tuntumad orjakaubanduse kriitikud nagu James Johnston Pettigrew, James Lawrence Orr, John Durant Ashmore, Wade Hampton ning James Chesnut. Nemad esindasid valdavalt konservatiividest Uniooni pooldajate ridu, kes omakorda väitsid, et just Aafrika orjakaubanduse agitatsioon oli see, mis Põhjaosariikide abolitsionistlikku liikumist radikaliseeris.³³²

Aafrika orjakaubanduse kriitikute leeri astus aja jooksul ka varasemalt Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetanud endine Lõuna-Carolina kuberner James Henry Hammond. Oma 1858. aasta kõnes väitis ta, et nii Lõuna-Carolina kui ka Lõunaosariigid laiemalt olid Aafrika orjakaubanduse küsimuses lahkarvamusel ning suure vastuseisu tõttu ei näinud ta enam mõtet Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetada.³³³ 1850. aastate lõpus on Aafrika orjakaubanduse vastasest senaator Ashmore väitnud, et Lõuna-Carolina osariigis ei olnud enam kui 5000 Aafrika orjakaubandust toetavat hääleõiguslikku kodanikku.³³⁴ Tema enda valmispiirkonnas, kus ta olevat saanud 14 000 häält, polevat aga neid peaaegu ühtegi.³³⁵ Seetõttu tõi ta välja, et Lõuna-Carolinas on vaid häälekate radikaalide propaganda toel tekkinud kujutelm, et suur osa Lõuna-Carolina kodanikest toetab Aafrika orjakaubanduse taasavamist.³³⁶ Sarnaselt Ashmore'le tões ka Lõuna-Carolina senaator Wade Hampton, et kuigi 3/4 Lõuna-Carolina elanikest ning lõunaosariiklastest laiemalt ei toeta Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaane, siis ometigi on see häälekas seltskond Lõunaosariikide ühtsust ohustamas.³³⁷ Samas aga vastukaaluks eelnevatele väidetele ilmnes teatud – ning Hampton'i ja Ashmore'i väidetust märksa suurem – toetus Aafrika orjakaubanduse taasavamisele mitmetel osariiklikel hääletustel senatis ja esindajatekojas. Ühtlasi ei osutunud Pettigrew 1857. aastal uuesti valituks Lõuna-Carolina leigslatuuri, samas kui Spratt osutus valituks.³³⁸ Antud seik tõestas ehk Ashmore'i ja teiste liialdusi Aafrika orjakaubanduse taasavamisele osaks saava niivõrd vähese poolehoidu küsimuses. Teisalt aga kaotas Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajast James H. Adams kubernerivalimistel ning 1858. aastal ka senati

³³¹ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 48.

³³² Samas, 48.

³³³ Hammond. *Speech of Hon. James H. Hammond*, 13.

³³⁴ Ashmore. *Speech of Hon. John D. Ashmore*, 6.

³³⁵ Samas, 6.

³³⁶ Samas, 6.

³³⁷ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 19.

³³⁸ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade, 189–191*.

valimistel Aafrika orjakaubanduse taasavamise tuntud vastasele James Chesnutile, mis viitas jällegi Aafrika orjakaubanduse vastasusele.³³⁹

Mõistmaks paremini toetuse jagunemist Aafrika orjakaubandusele tuleb vaadelda Aafrika orjakaubanduse teemalisi osariigisiseseid hääletusi. Ronald T. Takaki on näiteks analüüsinud nelja Aafrika orjakaubanduse teemat hääletust, mille puhul on ta jaganud osariigi 35 piirkonda orjade ja vabade valgete suhtarvu alusel kolmeks üldisemaks grupiks. Nimelt kõrge orjade kontsentratsiooniga piirkonnaks, keskmise orjade kontsentratsiooniga piirkonnaks ning vähese orjade kontsentratsiooniga piirkonnaks. Hääletatud on 1857. aastal selle üle, kas lükata edasi eelnõu, mille alusel mõistetak hukka Aafrika orjakaubandust piraatlusena käsitlevad föderaalseadused. Seejärel aastatel 1858–1859 Spratti orjakaubanduse eelnõude määramata ajani edasilükkamise ning Aafrika orjakaubanduse küsimuse määramata ajani edasilükkamise üle. 1857. aasta hääletusel on kõrge orjade kontsentratsiooniga piirkondade saadikud hääletanud 55% ulatuses ning keskmise piirkonna omad 37,5% ulatuses antud eelnõu edasilükkamise vastu, samas kui vähese orjade kontsentratsiooniga piirkondade saadikud on üksmeelselt olnud eelnõu edasilükkamise poolt. Ka järgnevatel hääletustel on hääled esimeses kahes grupis jagunenud 1857. aasta hääletusele sarnaselt, kuid orjakaubanduse eelnõude üleüldise edasilükkamise vastu on nendel juhtudel hääletanud ka 22–35% vähese orjade kontsentratsiooniga piirkondade saadikutest. Viimasel 1859. aasta hääletusel on aga vähese orjade kontsentratsiooniga piirkondade saadikute hääled jällegi langenud 9% juurde, samas kui ka teiste piirkondade hääled on Aafrika orjakaubanduse eelnõude edasilükkamisele vastandumisel vähenenud vastavalt 39% ja 25% juurde. Viidates näiteks trendile, et 1850. aastate päris lõpus Aafrika orjakaubanduse küsimus päevakorralt Lõunaosariikide ühtsuse säilitamise nimel taandus.³⁴⁰

Ronald T. Takaki on eelnevaid andmeid käsitlenud tõenditena vähesest toetusest Aafrika orjakaubanduse taasavamisele. Teisalt on ta jätnud tähelepanuta asjaolu, et üldjoontes veidi üle poole kõrge orjade kontsentratsiooniga piirkondade saadikutest on olnud stabiilselt Aafrika orjakaubanduse eelnõude edasilükkamise vastu. Lisaks ka kolmandik keskmise piirkonna saadikutest, ning 1858. aasta hääletusetel ka kolmandik

³³⁹ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 52.

³⁴⁰ Takaki. *The Movement to Reopen the African Slave Trade*, 51.

kuni neljandik vähese orjade konsentratsiooniga piirkondade saadikutest. Eelnevad arvud võiksid pigem tõestada seda, et just esines ligi kolmandiku kuni neljandiku Lõuna-Carolina saadikute toetus Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaanidele või vähemasti selge huvi nende vastu. Antud numbritest võiks täheldada sarnaselt Manisha Sinha'le, et kuigi Aafrika orjakaubanduse agitaatorid said Lõuna-Carolinas ning ülelõunaliselt pidevalt (v.a. Kaubanduslikel Konventidel) poliitiliste kaotuste osaliseks, siis oli agitatsioonil selge mõju Lõunaosariikide radikaliseerumisel, tõestades ühtlasi vähemuse toetust Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaanidele.³⁴¹ Teisalt ilmneb, et kuigi Lõuna-Carolinat on loetud Aafrika orjakaubanduse agitatsiooni keskmeks, siis näiteks Louisianas on peaaegu läinud läbi eelnõud, mille alusel oleks realselt lubatud tähtajalise orjuse alusel orjade sissevedu osariiki.³⁴² See näitab, et kui Lõuna-Carolinas hääletati eelnõude edasilükkamise üle, siis sai samaaegselt Louisiana esindajate kojas tähtajalise orjuse alusel orjade sissevedu realselt elluviiv eelnõu suure enamuse saadikute poolehoiu osaliseks.³⁴³ Seetõttu võiks teatud mõõndustega tõdeda uute Edelaosariikide suuremat radikaliseerumist kui Lõuna-Carolinas.

Eelnevat tingis aga tugeva opositsiooni olemasolu, mis puudus Louisianas. Tuntuimad Aafrika orjakaubanduse taasavamise kriitikud senaatorid Hampton, Orr, Ashmore, Chesnut ja Pettigrew olid just nimelt pärit Lõuna-Carolinast. Kui Spratt ja tema mõttekaaslased väitsid, et orjade liigsuur müük uutesse Edelaosariikidesse vähendab orjade arvu osariigis ning suurendab seeläbi orjaomanikest valgete osakaalu vähenemist ühiskonnas, tuues välja, et ainus lahendus sellele probleemile on Aafrika orjakaubandus, siis on Pettigrew toonud välja et aastatel 1840–1850 oli Lõuna-Carolina orjade populatsiooni kasv olnud 18%.³⁴⁴ Seejuures olevat orjade juurdekasv taoline olenemata orjade müügist lääne suunal. Lisaks on Pettigrew toonud välja, et Lõuna-Carolina rannikualade niiõelda kõrgekvaliteediline Meresaarte puuvill oli kvaliteedi poolest üks hinnatumaid maailmas ning samuti ei olnud ta täheldanud majanduslangust riisi kasvatamise piirkondades.³⁴⁵ Teisalt tunnistas ta, et Lõuna-Carolina ülamaa piirkondades

³⁴¹ Sinha. *Counterrevolution of Slavery*, 153; Sinha. *Judicial Nullification*, 132.

³⁴² Hendrix. *The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana*, 103–108.

³⁴³ Samas, 103–108.

³⁴⁴ South Carolina. *General Assembly*. [...] *Report of the Minority*, 17.

³⁴⁵ Samas, 17–18.

on mullaviljakus väiksem, kui uute Edelaosariikide puhul. Tuues samas välja, et mitte orjade hulga suurendamine Aafrika orjakaubanduse teel, vaid põllumajandusseltside tegevus uute mullaviljakuse tõstmise meetodite arendamisel oli see vahend, mille abil antud piirkondade majanduslikku seisut parandada.³⁴⁶ Argument, millele lisas kaalu 1850. aastatel Virginias, Põhja-Carolinas ning Lõuna-Carolinas päevakorral olnud põllumajanduslike meetmete parandamine ja arendamine, mille läbi varasemalt ebatulusad maad oleksid jälle võimelised paremat saaki kandma.³⁴⁷ Nii oli näiteks ka Aafrika orjakaubanduse toetajast Georgia ülikooli põllumajanduse õppejõud Daniel Lee tõdenud vajadust pöörduda maade raiskamise asemel nende parandamise teele.³⁴⁸ Seega olevat Aafrika orjakaubandus nende vastaste meelest kasulik ainult uutele Edelaosariikidele, kui üldse, mitte aga Lõuna-Carolinale.³⁴⁹ Mainitud Edelaosariikide vastane meelsus ilmnis hästi Lõuna-Carolina ajalehes *Edgefield Advertiser*, kus on toodud välja, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine oli kasulik Texasele, kuid mitte Lõuna-Carolinale.³⁵⁰ Seega ei nähtud mingisugust mõtet lähtuda Texase huvidest, kui antud meede oleks Lõuna-Carolina osariigi majandusele kahjulik. Veelgi enam arvati, et Texas kui noorem osariik, pidanuks lähtuma hoopiski Lõuna-Carolina huvidest.³⁵¹

Pettigrew ei näinud osariigi siseselt ka mitte-orjaomanikest vabade valgete vastassesiu orjanduslikule instiitsioonile. Pigem olevat Lõuna-Carolina elanikkond Lõunaosariikide seas kõige enam orjanduslikku institutsiooni toetav.³⁵² Antud küsimuses oli Pettigrew seisukoht ilmselt ka õige, kuna just Lõuna-Carolina oli kõige kompromissitumalt orjandusliku instiitsiooni huvide eest seisev osariik. Samuti ei näinud Pettigrew julgeolekukaalutlustest lähtuvalt vajadust Lõuna-Carolina niigi ebaproportsionaalselt suurt orjade arvu suurendada.³⁵³ Seetõttu ei olevat Aafrika orjakaubanduse taasavamine vähemalt Lõuna-Carolina osariigi jaoks majanduslikult ega poliitiliselt kasulik samm. Sarnased seisukohad kumavad läbi ka teiste Lõuna-Carolina Aafrika orjakaubanduse kriitikute aga ka Lõuna-Carolinale väga sarnaste oludega

³⁴⁶ Samas, 19.

³⁴⁷ Ruffin. *Agricultural Features of Virginia and North Carolina*, 10–15; Department of Agriculture, 106–107.

³⁴⁸ Coulter. Daniel Lee, *Agriculturalist*, 82–83; 58–79.

³⁴⁹ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 19–20.

³⁵⁰ Revival of the African Slave Trade. *Edgefield advertiser*, 26 May 1858.

³⁵¹ Samas.

³⁵² South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority 19–21.

³⁵³ Samas, 29–31.

Georgia orjakaubanduse kriitikute sulest.³⁵⁴ Lisaks viitab Lõuna-Carolina elanikkonna lojaalsusele läbi 1850. aastate ka osariigi vaesemaks loetaval Ülamaal selge üleüldise jõukuse kasv isegi oludes, kus võrreldes osariigi idaosaga oli orjaomanike arv ning omatavate orjade hulk väike.³⁵⁵ Siiski ilmnis paralleelselt ka väikefarmerite väljaränne Edelaosariikidesse, mis aga oli suuresti tingitud suurte istanduste omanike soovist oma valdusi laiendada ning kohalik põllumaade väiksemast mullaviljakusest, mis aga siiski ei tähendanud, et kohalikud põllumaad ei teeninud kasumit, vaid, et Edelaosariikides olid lihtsalt veelgi paremad olud.³⁵⁶

Kõik eelnev päädis aga sellega, et James H. Adamsi järel tõusid kubernerite kohale üksteise järel Aafrika orjakaubanduse vastased ning Lõunaosariikide sisese sektsionalistliku tasakaalu hoidmiseks lükati orjakaubanduse taasavamise küsimus määramata tulevikku edasi.³⁵⁷ Üldjoontes võis aga täheldada osariigis vähemuse selget poolehoidu Aafrika orjakaubanduse taasavamisele, mis oli eriti intensiivne 1850. aastate keskel kuni tinglikult 1859.–1860. aastani. Osalt on seda võimalik seletada tugeva ja süstemaatilise Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldava agitatsiooni läbi. Olid ju peamised Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaanide teoreetikud, kuni Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetava kubernerite James H. Adamsini välja, tegevad just Lõuna-Carolinas. Teisalt oli nende võime saavutada ainult vähemuse poolehoidu seotud Aafrika orjakaubanduse mõjukate ning autoriteetsete vastaste nagu Pettigrew, James Chesnut'i, John D. Ashmore'i, Wade Hampton'i ja teiste tegevusega, kes lähtusid oma vastupropagandas suuresti osariigi huvidest, vastandudes seega Adamsi ning Spratti ülelõunalisele universaalsemale agitatsioonile, leides ühtlasi osariigi majanduslike huvide eest seistes 1850. aastate viimastel aastatel osariigi siseselt suuremat poolehoidu.

³⁵⁴ Harper. *An Argument Against*, 74; Ashmore. *Speech of Hon. John D. Ashmore*, 6.

³⁵⁵ Ford. *Origins of Southern Radicalism*, 261–263.

³⁵⁶ Samas, 256–260.

³⁵⁷ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 236–238.

2.4. Lõunaosariikide vastandlikud huvid ning sisene sektsionalism Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimuses

Juba 19. sajandi esimestel kümnenditel, kui Aafrika orjakaubandus Ameerika Ühendriikides lõplikult suleti, eksisteerisid siseriiklikust orjakaubandusest tingitud majanduslikud vastuolud Ülem-Lõuna ning Alam-Lõuna osariikide vahel.³⁵⁸ Kuna piiriosariikide nagu Virginia tulud olid 1850. aastate seisuga juba aastakümneid sõtluvuses siseriiklikust orjakaubandusest tulenevatest sissetulekutest, siis tekitas Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimus antud osariikides selget vastumeelsust.³⁵⁹ Kaasaegsed pakkusid, et kuna Virginias (ja laiemalt piiriosariikides) paljunesid orjad paremate olude tõttu kiiremini, siis müüdi kuni 20 000 orja aastas puuvilla kasvatavatesse osariikidesse.³⁶⁰ Seejuures kinnitasid antud fakti ka Aafrika orjakaubanduse plaani toetajad, kes tõdesid, et Virginia, Maryland ning mõnede mööndustega Põhja-Carolina, olid ainsad osariigid, kelle puhul võis prognoosida pidevat stabiilset orjade müügi võimekust senises 1850. aastatele omases mahus ka pikemas perspektiivis.³⁶¹ Orjade igaaastast juurdekasvu piiriosariikides ning ka puuvilla võõtme osariikides on kinnitanud ka Frederic Bancrofti põhjalik uurimus.³⁶² Pettigrew on aga näiteks tõdenud orjade ülejäägi ekspordi ka Lõuna-Carolinast.³⁶³ Tuues välja üldist orjade ülejäägi müümist uutesse Edelaosariikidesse. Kuna orjade tööjõud ei olnud piiriosariikides sama tulus kui puuvilla võõtme osariikides, siis mängis tähtsat rolli antud osariikide majanduses just nimelt siseriiklik orjakaubandus, millele ainsa konkurendina võis näha võimalikku Aafrika orjakaubanduse taasavamist. Olgu see siis tüüpilise orjuse või tähtajalise

³⁵⁸ Ford. *Deliver Us from Evil*, 96.

³⁵⁹ Takaki, *A Pro-Slavery Crusade*, 119; Ashworth. *Slavery, Capitalism, and Politics*, 276; Raymond. *Disunion And Slavery: A Series of Letters*, 3.

³⁶⁰ Takaki, *A Pro-Slavery Crusade*, 118–119.

³⁶¹ South Carolina. General Assembly. House of Representatives. *Report of the Special Committee*, 22–23.

³⁶² Bancroft. *Slave trading in the Old South*, 382–405. Seejuures on ka teised ajaloolased nagu Michael Tadman toonud välja sisemise osariikidevahelise orjakaubanduse massiivseid mahte läbi Kodusõjale eelnenud kümnendite. Vt. Tadman. *Slave Trading in the Ante-Bellum South*, 195–220.

³⁶³ South Carolina. General Assembly. [...] *Report of the Minority*, 16–17.

töölepingu alusel maskeeritud vormis. Seega puudus piiriosariikides Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks suurem huvi. Pigem seisnes nende huvi just Aafrika orjakaubanduse peamiselt majanduslikult motiveeritud taasavamise takistamises.³⁶⁴ Nagu tõestab ka Ülem-Lõuna saadikute tegevus Lõunaosariikide Kaubanduslikel Konventidel, kus orjakaubanduse taasavamise resolutsioonid, kas mõisteti hukka või lõpuks enam üldse antud konventidel protestiks ei osaletud.³⁶⁵

Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavad radikaalid üritasid aga Ülem-Lõuna meelsuse kiuste tuua välja argumente tõestamaks, et Aafrika orjakaubandus tuleb kasuks ka antud osariikide majandusele. Näiteks argumenteerisid Leonidas W. Spratt kui ka Alexander Mazyck, et Aafrika orjakaubanduse taasavamisest tingitud ülelõunalist orjade hinna langust tasakaalustaks orjade tööjõu tootlikuse kasv ning orjade madalam hind suunaks Ülem-Lõuna osariikide orjaomanikke uusi orje ostma. Laiendades odavama tööjõu tingimustes varasemalt kalli tööjõu tõttu ebatulusat põllumajanduse toodangut ning seeläbi kaotades varasema orjade müügi huvi.³⁶⁶ Teisisõnu üritati tõestada, et Aafrika orjakaubandus päästaks tollal mullaviljakuse vähenemise, kasvatatava põllumajandustoodangu madala hinna ning kalli tööjõu tõttu stagnatsioonis oleva Virginia orjatööjõul toimiva põllumajanduse.³⁶⁷ Argument, mis kumas läbi ka teiste orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalide sulest.³⁶⁸

Radikaalid nägid ühest küljest Ülem-Lõuna osariikide Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastasuses piiriosariikides tulevikus levivat abolitsionismi ning orjandusliku institutsiooni langust.³⁶⁹ Oli laiemalt teada, et tollal Ülem-Lõunas eksisteeriv majanduslik olukord sarnaneb osades aspektides ajale, kui Põhjaosariikides orjandus kaotati.³⁷⁰ Teisest küljest nägid osad radikaalid jällegi ohtu, et Ülem-Lõuna paneb Lõunaosariikide arengule, ekspansioonile ning konkureerimisele Põhjaosariikidega pidurit. Seda nimelt Alam-Lõuna ning uute Edelaosariikide huvide seisukohast.³⁷¹ Näiteks mississippilane

³⁶⁴ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 162.

³⁶⁵ DeBow. The Southern Convention at Knoxville, 303; DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 579-602.

³⁶⁶ Las Casas (pseud. Mazyck, Alexander). The Charleston courier and the slave trade, 6-7; Spratt. The Foreign Slave Trade, 9; Spratt. Resolutions on the Slave-Trade, 3.

³⁶⁷ Las Casas (pseud. Mazyck, Alexander). The Charleston courier and the slave trade, 6-7.

³⁶⁸ Fitzhugh. Wealth of the North and the South, 592.

³⁶⁹ Spratt. The Foreign Slave Trade, 12; Spratt. The Philosophy of Secession, 3-4.

³⁷⁰ Spratt. The Philosophy of Secession, 3-4; Harper. An Argument Against, 56-57.

³⁷¹ Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 52; Deloney. The South Demands More Negro Labor,

Thomas Walton kirjutas: "Virginia, Kentucky ja Missouri, koos teiste sarnaste osariikidega, kes teenivad hetkel suuri summasid orjade kasvatamisest müügiks Mississippis ja teistes orje ostvates osariikides, näeksid Lõuna Konföderatsioonis, nagu ka praegu, pattu orjakaubanduse taasavamises Aafrikaga [...] ja need kogukonnad, mis seisaksid vastu orjakaubandusele kontrolliks Lõuna Konföderatsiooni".³⁷² Ning Walton jätkas: "Nad ületaksid oma ohvreid arvult, ning sunniksid neid olema rahul koduturuga ning ostma neegreid koduhinnaga".³⁷³ Ühesõnaga nägi Walton, et Ülem-Lõuna osariigid eesotsas Virginiaga asunuks mitte ainult tollastes Uniooni oludes, vaid ka uues võimalikus eraldunud Konföderatsioonis Alam-Lõuna ning Edelaosariikide üle domineerima, muutudes niiöelda uueks Uus-Inglismaaks.³⁷⁴ Asudes kaubalaevastikku ning tööstust väljaehitades Alam-Lõuna ning Edelaosariikide üle domineerima.³⁷⁵ Seisukoht, et Lõunaosariigid olid Aafrika orjakaubanduse küsimuses teatud määral Ülem-Lõuna dikteeringu all, või vähemalt Ülem-Lõuna huvidest sõltuvad, ilmneb ka teiste Aafrika orjakaubanduse taasavamist pooldavate radikaalide töödes.³⁷⁶ Waltoni ülimalt radikaalne seisukoht aga iseloomustab uute Edelaosariikide majanduslikke ning poliitilisi ambitsioone, kuni selleni välja, et Texases kõneldi piisava orjatööjõu hankel ning olemasolul võimalustest toota üksinda märkmisväärne osa kogu Lõunaosariikide tollasest puuvillatoodangust.³⁷⁷ Vastukaaluks Waltoni radikaalsele Ülem-Lõuna kriitikale on Richmond *Enquirer* kirjutanud, et hoopiski puuvilla kasvatav Alam-Lõuna ja Edelaosariigid käsitlevad ja kohtlevad Virginiat kui "Kuningas Puuvilla koloniaalvaldust".³⁷⁸ Kuigi teised Virginia ajalehed niivõrd radikaalset seisukohta ei võtnud ning laitsid Richmond *Enquirer*'i taolist väljaütlemist³⁷⁹, siis eelnevast ilmnemise vastuolud radikaalide populistliku plaaniga lahendada ülelõunaliselt kõik orjanduslikku institutsiooni vaevanud probleemid ühese Aafrika orjakaubanduse meetmega. Nimelt ilmnemise paralleelselt selged majanduslikult motiveeritud regionaalseid vastuolud

502.

³⁷² Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 52.

³⁷³ Samas, 52.

³⁷⁴ Samas, 53.

³⁷⁵ Samas, 52–53, 65.

³⁷⁶ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 161–163, 235; Deloney. The South Demands More Negro Labor, 502; Bryan. Letters to the Southern People, 34; 66; Raymond. Disunion And Slavery: A Series of Letters, 3.

³⁷⁷ Fornell. Agitation in Texas, 246–247; 252.

³⁷⁸ Deyle. Carry Me Back: Domestic Slave Trade, 88–89.

³⁷⁹ Samas, 88–89.

Lõunaosariikide siseselt.

Aafrika orjakaubanduse taasavamise kriitikud rõhutasid aga Lõunaosariikide sisese regionaalse orjakaubanduse kaitsmist ning varasemal kujul säilitamist. Nende arvates võinuks Ülem-Lõuna monopoli lõhkumine esiteks tugevdada lõunasiseseid regionaalseid vastuolusid, kuni lõpuks soodustada abolitsionismi Virginias ning teistes piiriosariikides.³⁸⁰ Näiteks kirjutas Lõuna-Carolina senaator Hampton, et Aafrika orjakaubanduse küsimus ei ole miski, mille najal võiks Lõunat ühendada.³⁸¹ Pigem olevat antud meede paljudele Lõunaosariikidele pealesurutud ja tekitavat just vastupidist tendentsi,³⁸² mida on arvanud ka Pettigrew.³⁸³ Samas ilmnes Hamptoni, kui ka teiste orjakaubanduse taasavamise vastaste puhul paralleelselt osariiklik regionalism. Nimelt on Hampton rõhutanud, et kui orjakaubanduse taasavamine oleks olnud kasulik kogu Lõunale aga mitte Lõuna-Carolinale, siis seisnuks ta ikkagi orjakaubanduse vastu, rõhutades oma osariigi huvide esmajärgsust.³⁸⁴ Samuti on Pettigrew rõhutanud oma kirjutistes ning ka Lõuna-Carolina esindajatekojas, et ta võtab sõna just Lõuna-Carolina seisukohast lähtuvalt, mida on teinud ka Harper geogialasena.³⁸⁵ Seega on selge, et nii radikaalid kui ka nende kriitikud rõhutasid 1850. aastate Lõunaosariikide sisemise sektsionalismi raames Aafrika orjakaubanduse küsimustes kui ka laiemalt tihti endi koduosariigi huve ning seisukohti. Osalt võib osariigi huvide eest seismine olla katse tõmmata enda seisukohale suuremat autoriteeti rõhutades enda vaateid kui koduosariigi patrioodi omasid. Teisalt aga ilmneb sellest Aafrika orjakaubanduse kriitikute ning orjakaubanduse taasavamist taotlevate agitaatorite teatav erinevus kui ka sarnasus. Mõlemate puhul ilmnes ülelõunaliste ja osariiklike huvide teatav vastandumine. Samas kui agitaatoritest populistid rõhutasid pigem oma plaani ülelõunalisust ning antud universaalse kogu Lõunat päästma pidanud agitatsiooni taustal oma koduosariigi huve, siis välise orjakaubanduse kriitikud lähtusid tinglikult esmajärgus oma koduosariigi majanduslikest ning poliitilistest huvidest ning seejärel ülelõunalistest huvidest.

Tinglikult võiks näha Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajate plaanidest

³⁸⁰ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 120; 161–163.

³⁸¹ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 14–15.

³⁸² Samas, 14–15.

³⁸³ South Carolina. *General Assembly*. [...] *Report of the Minority*, 38.

³⁸⁴ Hampton. *Speech of Hon. Wade Hampton*, 19.

³⁸⁵ South Carolina. *General Assembly*. [...] *Report of the Minority*, 10; 13; 40; Harper. *An Argument Against*, 74.

katset ühtlustada ning lähendada Lõunaosariike rohkemate Aafrika orjade juurdevoolu teel. 1850. aastatel erinesid orjade hinnad piirkonniti üsna suurel määral, mille tõttu said uued Edelaosariigid osta orje kõige kallimate hindade eest kogu Lõunas.³⁸⁶ Eelnevat tingis orjatöajõu puudus ning vastukaaluks heade uute põllumaade rohkus, tekitades töajõu osas nõudluse, mis ületas pakkumist.³⁸⁷ Seega teenisid vanemad Ülem-Lõuna ja Alam-Lõuna osariigid orjade müügist lääne suunal märkimisväärseid kasumeid, tekitades samal ajal osariikides nagu Louisiana, Mississippi, Alabama ja Texas soove leida odavamad töajõudu.³⁸⁸ Sellele probleemile oli aga ainsaks vastuseks Aafrika orjakaubandus. Antud osariikides üritati seda avada, erinevalt Lõuna-Carolinast ning vanadest idaranniku Alam-Lõuna osariikidest, ükskõik mis formaadis ehk ka tähtajalise orjuse raames.³⁸⁹ See näitab vanadest Lõunaosariikidest märksa suuremat vajadust orjade järele, millele omakorda lisasid kaalu hulgalised kuuldused illegaalsest orjakaubandusest. Aafrika orjakaubanduse vastased aga nägid nii üleriigiliselt kui ka Lõunaosariikide siseselt *status quo* säilitamist. Regionaalsete majanduslike huvide ning ülesehituse arvestamist Lõunasisese sektsionalismi vältimiseks ning Lõunaosariikide ühtsuse säilimist vastandumiseks Põhjaga. Võib öelda, et võitjaks sai Aafrika orjakaubanduse vastane suund, mille tõttu 1850. aastate keskel ja teises pooles haripunkti saavutanud Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitatsioon Kodusõja eel päevakorrast varasemaga võrreldes taandus.³⁹⁰ Seda tõenäoliselt just regionaalsete huvide tasandamiseks.

Olenemata aga regionaalsete huvide tõttu päevakorralt taandumisest omas Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunaline agitatsioon hoopis teist dimensiooni. Radikaalide propaganda suunas Lõunaosariikide tähelepanu Aafrika orjakaubanduse taasavamise ning võimaliku ekspansiooni poole ning seeläbi tugevdas Lõunaosariikide orjandust kui institutsiooni välise abolitsionistliku surve vastu, juhtides Lõunaosariikide siseselt tähelepanu orjanduse võimalikust kaotamisest järjest kaugemale. Nii on Aafrika orjakaubanduse vastasest Lõuna-Carolina senaator James Chesnut tugevalt kritiseerinud Põhjaosariikide abolitsionistlikku orjanduse vastast liikumist, samas kui Leonidas W.

³⁸⁶ Deloney. The South Demands More Negro Labor, 500; Bancroft. Slave trading in the Old South, 350–351.

³⁸⁷ Deloney. The South Demands More Negro Labor, 498–501.

³⁸⁸ Samas, 498–501; Fornell. Agitation in Texas, 245–248.

³⁸⁹ Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 52; Hendrix. The Efforts to Reopen the African Slave Trade in Louisiana, 101–110.

³⁹⁰ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 233–234.

Spratti suurimaid oponente Kaubanduslikelt Konventidelt Roger A. Pryor on tõdenud, et tungival vajadusel Põhjale vastu seista toetanuks Virginia setsessiooni ja äärmiselt juhul isegi Aafrika orjakaubanduse liikumist.³⁹¹ Nagu Manisha Sinha on kirjutanud, siis Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaan ei olnud lihtsalt "ekstremistide fantaasia".³⁹² Nii selles agitatsioonis ja taasavamise plaanis kui ka antud plaanile vastuseisus ja selle vastuseisu viisis ilmnes orjandusliku institutsiooni õigustamine, Lõunaosariikide rahvuslus ning "orjaomanike pühendumus orjanduslikule ühiskonnale".³⁹³ David Brion Davis on Manisha Sinha'ga nõustudes väitnud, et olenemata Lõunale omasest seksionalismist olid abolitsionistide Lõuna vastases risticõjas veendunud lõunaosariiklased küllaltki lähedal Leonidas W. Spratti propageeritud Aafrika orjakaubanduse taasavamise ideede aktsepteerimisele.³⁹⁴

³⁹¹ Chesnut. Relations of states; speech of the Hon. James Chesnut, 22–24; DeBow. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama, 579–580; 582.

³⁹² Sinha, Judicial Nullification, 137.

³⁹³ Samas, 137.

³⁹⁴ Davis. Inhuman Bondage, 285.

3. Illegaalne Aafrika orjakaubandus

3.1. Illegaalse Aafrika orjakaubanduse ulatus

Samal ajal kui Lõunaosariikides käisid vaidlused Aafrika orjakaubanduse võimaliku legaalse taasavamise üle, võis paralleelselt täheldada ka Aafrika orjakaubanduse toimimist illegaalselt. Illegaalse orjakaubanduse mahtude kohta on ajaloolased pakkunud väga erinevaid numbreid. Eriti võib teatud mõõndustega tõdeda Aafrika orjakaubanduse suuremaid mahte vahetult pärast keelustamist (1808) ning viimasel kümnendil enne Kodusõja algust. Kui vanemad ajaloolased nagu W. E. B. Du Bois on pakkunud 1850. aastatel illegaalselt imporditud orjade kogumahuks suurusjärgus 15 000 orja³⁹⁵, siis hilisemad konkreetselt Aafrika orjakaubanduse mahtusid uurinud ajaloolased on pakkunud märksa tagasihoidlikumaid arve. Philip D. Curtin pakub ajavahemikul 1808–1861 imporditud orjade arvuks 54 000 ehk umbkaudselt 1000 orja aastas.³⁹⁶ David Eltise hinnangud on isegi veelgi tagasihoidlikumad pakkudes kogumahuks alates keelustamisest 15 000 orja, kusjuures perioodil 1851–1860 pakkus ta imporditud orjade arvuks kõigest 3000.³⁹⁷ David Eltisega samaväärseid arve pakub ka Herbert S. Klein.³⁹⁸ Eelnevad pakkumised tunduvad siiski pigem tagasihoidlikud ning küllaltki umkaudsed ja kõigutamatult jäigad, mis ei võta kuigivõrd arvesse kaubanduse dünaamikat läbi aastate. Esines aastaid, kus kaubandus oli varjusurmas, samas perioode nagu 1850. aastad, kus selle mahud soodustavate majanduslike, poliitiliste ja sotsiaalsete tingimuste tõttu eeldatavalt suurenesid.

Ühtlasi leidub ajaloolasi nagu Don E. Fehrenbacher ja Ward McAfee, kes on käsitlenud Lõunaosariike 1850. aastatel tabanud illegaalsete orjade "üleujutust" kui müüti.³⁹⁹ Samuti on suure hulga kuulujuttude ja kinnitamata juhtumite olemasolule

³⁹⁵ Du Bois. *The Suppression*, 181.

³⁹⁶ Curtin. *The Atlantic slave trade*, 74.

³⁹⁷ Eltis. *Economic Growth*, 249.

³⁹⁸ Klein. *The Atlantic slave trade*, 210–211.

³⁹⁹ Fehrenbacher; McAfee. *The Slaveholding Republic*, 183.

vaatamata suuremahulise Kuuba ja Florida vahelise Aafrika orjakaubanduse toimimise vastu argumenteerinud Kenneth F. Kiple.⁴⁰⁰ Neile vastukaaluks on Ernest Obadele-Starks tõdenud, et antud müütidel ning kuulujuttudel võis siiski alust olla. Ta on toonud välja, et ajaloolased on antud küsimust tingituna suuresti tahtmatusest illegaalse Aafrika orjakaubanduse reaalsel toimimist tunnistada, selle toimumist ning mahte selgelt alahinnanud.⁴⁰¹ Ernest Obadele-Starks'i põhjal oli tollastel äärealadel (nagu Texas või Louisiana), olles riigi tsentraliseeritud kontrollist küllaltki kaugel, soodumust igasuguseks smugeldamiseks ning mitte-ametlike majanduslike suhete kujunemiseks ja toimimiseks.⁴⁰² Seetõttu oli ka riigivõimul, eriti just ebaefektiivse ja otsustusvõimetu James Buchanani administratsiooni (aastatel 1857–1861) all, keeruline toimuvast selget pilti omada.⁴⁰³ Eelnev viitab aga vajadusele pigem illegaalse Aafrika orjakaubanduse toimimist veelgi põhjalikumalt uurida, mitte käsitleda seda kui müüti ning vaid ebaoluliste kuulujuttude rägastikku.⁴⁰⁴ Seejuures on Ernest Obadele-Starksiga sarnast pilti Texasest ning laiemalt äärealadest omanud ka teised ajaloolased nagu näiteks Peter Andreas.⁴⁰⁵

Ronald T. Takaki ning Kenneth M. Stamp on aga 1850. aastate mahtude hulgad jätnud üldjoontes lahtiseks. Seejuures, kui Kenneth M. Stamp on maininud, et mahud olid üpris suured, siis Ronald T. Takaki on väitnud otse vastupidist.⁴⁰⁶ Kumbki neist aga ei paista olevat läbi töötanud spetsiifilist statistikat, ega keskendunud oma uurimustes kuigi palju just illegaalsele Aafrika orjakaubandusele eraldi. Takaki on väitnud, et kuigi Aafrika orjakaubandus toimus läbi Põhjaosariikide sadamalinnade ekstensiivselt, mida tõestas fakt, et ainuüksi 1860. aastal peeti kinni 12 orjalaeva 3119 orjaga pardal, siis valdavalt olid orjad teel Brasiiliasse või Kuubale.⁴⁰⁷ Samuti on illegaalse Aafrika orjakaubanduse mahtude hindamise keerulisust välja toonud Frederic Bancroft, kes on samuti tõdenud hulga kuulduste ning suuremahulise Kuuba suunalise orjakaubanduse toimumist, väites

⁴⁰⁰ Kiple. *The Case Against a Nineteenth-Century Cuba-Florida Slave Trade*, 348–355.

⁴⁰¹ Obadele-Starks. *Freebooters and Smugglers*, 192–194.

⁴⁰² Samas, 193.

⁴⁰³ Samas, 170.

⁴⁰⁴ Samas 193-194.

⁴⁰⁵ Andreas. *Smuggler Nation*, 144.

⁴⁰⁶ Stamp. *The Peculiar Institution*, 271; Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 201–202.

⁴⁰⁷ Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 201–202.

samas, et Ühendriikidesse toimetatud orjade hulk on suuresti vaid spekulatiivne.⁴⁰⁸ Üldjoontes on aga illegaalse Aafrika orjakaubanduse Lõunaosariikide suunaliste mahtude analüüsimine oma olemuselt paljuski spekulatiivne ning keeruline. Teada on vaid käputäis kindlaid tõestatud juhtumeid ning kinnipeetud orjalaevu, millele vastandub tohutu tõestamatute kuulujuttude hulk. Illegaalselt imporditud orjadest leidub kuulujutte alates Texasest, Lousianast, Mississippist ja Alabamast ning lõpetades Georgia, Florida ja Lõuna-Carolinaga. Lisaks oli mitmel pool teada positiivsest suhtumisest võimalikku illegaalsesse Aafrika orjakaubandusse.⁴⁰⁹

1850. aastatel väidetavalt suurenenud illegaalse orjakaubanduse mahtusid tõendaksid pealtnäha hulgalised orjade müügikuulutused, mis on leidnud mainimist Lõuna mitmete osariikide ajakirjanduses. Näiteks Texase osariigis olla Richmond *Reporter* 1859. aastal avaldanud kuulutuse, et müügis on 400 alles hiljuti Texase rannikul maabunud Aafrika päritolu orja, ning lisatud, et orje müüakse mõistlikel tingimustel.⁴¹⁰ 1859. aasta augustist on teada 600 Aafrika päritolu neegri maabumisest Tampa lähedal Floridas, kohalejõudnud föderaalpolitseinik leidis eest hüljatud ning põlenud laeva.⁴¹¹ See oli aga vaid üks paljudest 1850. aastate lõpust pärinevatest kuulujuttudest Floridasse illegaalselt orje vedanud laevadest.⁴¹² 1860. aastast olevat üks alabamalane kuulnud 200 Aafrikast pärit orja äsjasest saabumisest ning veel 800 tulevikus saabuvast aafriklasest, kes on juba kohalike poolt ostuks kinnipandud⁴¹³, mis viitas Aafrika päritolu orjade võimalikust liikumisest ka Alabamasse. Isegi Tennessee ajaleht Memphis *Avalanche* olevat avaldanud kuulutuse, kus pakutakse müüa kolme lähipäevil sinnakanti toodud kuuest Aafrika päritolu orjast hindadega 715\$, 740\$ ja 515\$.⁴¹⁴ Ajakirjas *Mobile Mercury* on kajastatud juhtumit, kus autor kirjeldab, et nägi ükspäev orjade kolonni liikumas sisemaa poole ning et ükski neist ei osanud inglise keelt.⁴¹⁵ See ja ka eelnev kuulutus võib viidata, et Aafrikast pärit orjad jõudsid ka kaugemale sisemaale, mitte ei müüdnud maha vahetult rannikul. Samuti annab see pildi Lõuna ühiskonna suhtumisest illegaalsesse

⁴⁰⁸ Bancroft. *Slave trading in the Old South*, 255–257.

⁴⁰⁹ Fornell. *Agitation in Texas*, 247–248; Taylor. *The Foreign Slave Trade in Louisiana*, 37.

⁴¹⁰ Love. *The Reopening of the African Slave Trade*, 92.

⁴¹¹ Wish. *The Revival of the African Slave Trade*, 585.

⁴¹² Howard. *American Slavers and the Federal Law*, 143; 145.

⁴¹³ Wish. *The Revival of the African Slave Trade*, 586.

⁴¹⁴ Love. *The Reopening of the African Slave Trade*, 93

⁴¹⁵ Cowley; Mannix. *Black Cargoes*, 275.

orjakaubandusse, kuna ilma soosiva või vähemalt kõrvalevaatava suhtumiseta poleks Aafrika päritolu orjadel olnud võimalik läbi maa rahulikult rännata, rääkimata nende panekust oksjonile. Alam-Lõuna elanikkonna laiemale illegaalse orjakaubanduse suunalisele poolehoiule viitavad ka paljude Lõunaosariikide föderaal- ja kohtuametnike teated illegaalsele orjakaubandusele elanikkonna hulgas kohalikul tasemel osaks saavast toetusest.⁴¹⁶ Samuti olevat näiteks Savannah's, Jacksonville'is, New Orleansis ja mujal levinud keeluseaduste elluviimise takistamine.⁴¹⁷

1860. aastal pakuti ajakirjades, mis väitsid tuginevat korralikel allikatel, et kuni 20 orjalaeva oli paisanud oma laadungi viimaste kuude jooksul Lõunaosariikide rannikule.⁴¹⁸ Illegaalne orjakaubanduse võimalikest mahtudest annavad ülevaate ka teated orjakauplejate poolt loodud ladudest Mehhiko lahe rannikuvetes, millest esimesi on teada juba aastatest 1847– 1853 ning milles olevat pidevalt viidud kuni 1600 orja Floridasse, Texasesse või Kuubale. Kõneldi, et see oli aktsiaselts, milles osalesid tuntuimad kaubandusega tegelevad USA firmad ning mille seotus Põhjaosariikide sadamalinnadega olevat ilmne.⁴¹⁹ Taolist salakaubandust olevat soodustanud ka Lõunaosariikide ääretult pikk rannik, mida oli võimatu efektiivselt nii meritsi kui maitsi patrullida⁴²⁰ ning oli teoreetiliselt vägagi võimalik, et Kuubale veetavate suurte mahtude ülejääk kandus just Lõunaosariikidesse.⁴²¹ Lisaks veel kõrgemad hinnad ja suurema kasumi lootus soodustasid orjakauplejaid võtma suuri riske.⁴²² Seejuures on veelgi spekulieritud, et Kuuba eeskujul võis toimuda teatud piirkonna istanduseomanike ühisprojekte odavate orjade hankimiseks Aafrika rannikult.⁴²³ Kuigi taolisi kuulujutte esines palju, siis on nende tõesuses tagantjärele keeruline kui mitte võimatu veenduda. Siiski viitasid Edelaosariikides ja ka Floridas valitsevad olud illegaalse Aafrika orjakaubanduse eduka toimimise võimalikusesse. Näiteks oli Florida üks piirkondi, kus algele keelustamisele järgnenud kümnenditel kuni 1820. aastate teise pooleni toimus illegaalne Aafrika

⁴¹⁶ Howard. *American Slavers and the Federal Law*, 143–144.

⁴¹⁷ Samas, 143–144.

⁴¹⁸ Love, *The Reopening of the African Slave Trade*, 92.

⁴¹⁹ Du Bois. *The Suppression*, 165–166.

⁴²⁰ Horne. *The Deepest South*, 152.

⁴²¹ Samas, 157.

⁴²² Samas, 130.

⁴²³ Leyburn. *Cuban Life and Capabilities*, 347–48.

orjakaubandus.⁴²⁴ Kuuba ja Florida suhtelise läheduse tõttu on näiteks Kuuba–Florida Aafrika orjakaubanduse toimimise üle palju spekuleeritud. Seejuures on rõhutatud taaskord asjaolu, et Ühendriikide keskvõimul puudus reaalne võimekus Florida rannikul keeluseaduseid efektiivselt kehtestada ning toimimist kindlustada.⁴²⁵ Warren S. Howard on aga sama väitnud kogu Lõunaosariikide ranniku kohta. Nimelt tõi ta välja, et vähese hulga föderaalvägede kohalolu tõttu, ning eriti ratsaväe puudumisest tingituna, puudusid föderaalpolitseinikel Lõunas võimalused illegaalseid orje otsida.⁴²⁶ Kohalike elanike hulgast kokku aetud omakaitseväelased polnud aga taoliste juurdluste jaoks usaldusväärsed.⁴²⁷ Siiski on Kenneth F. Kiple Aafrika orjakaubanduse statistikat analüüsidest tõdenud, et pigem on laialdase Kuuba ja Florida vahelise Aafrika orjakaubanduse toimimine muut ning need juhtumid, mis peaksid kaubanduse toimimist tõendama olevat pigem näited sellest, kuidas Kuubale suunduvad laevad on Florida rannikule ära eksinud.⁴²⁸ Lisaks on ta väitnud, et Kuubal endal eksisteeris orjatööjõu puudus ning taolistes oludes olevat olnud tõenäolisem orjade jätmine Kuubale kui avantüürina Ühendriikidesse suundumine.⁴²⁹ Seega olevat suurema mahulise illegaalse Florida suunalise orjakaubanduse toimimine ebatõenäoline.

Kiple'i seisukohale võiks lisada kaalu fakt, et keskvalitsuse poolt läbiviidud juurdlusted illegaalse orjakaubanduse toimimisse viitasid asjaolule, et kuulujutud võisid olla peamiselt seotud üksikutelt kinnitust leidnud orjalaevadelt pärit orjade laialivalgumisega üle Lõuna.⁴³⁰ Eelnev viitaks seega asjaolule, et illegaalselt imporditi suhteliselt limiteeritud hulk orje, kuna orjad aga valgusid laiali üle Lõuna väikestes kogustes ning erinevatesse piirkondadesse, siis kaasnes sellega kujutelm laialdasemast illegaalsest kaubandusest.⁴³¹ Samas isegi kui illegaalselt imporditi vaid väga vähene hulk Aafrika päritolu orje, siis suure hulga taoliste kuulujuttude eksisteermine viitab Aafrika orjakaubanduse suunalise propaganda suurele mõjule. Milleks pidanuks lõunaosariiklased igal pool üle Lõuna pidevalt rääkima illegaalselt imporditud orjadest, kui mitte tänu

⁴²⁴ Stafford. *Illegal Importations*, 124–133.

⁴²⁵ Kiple. *The Case Against a Nineteenth-Century Cuba-Florida Slave Trade*, 347.

⁴²⁶ Howard. *American Slavers and the Federal Law*, 148.

⁴²⁷ Samas, 148.

⁴²⁸ Kiple. *The Case Against a Nineteenth-Century Cuba-Florida Slave Trade*, 350–351.

⁴²⁹ Samas, 351–352.

⁴³⁰ Howard. *American Slavers and the Federal Law*, 147–153.

⁴³¹ Samas, 153.

radikaalide sisendatud Aafrika orjakaubanduse propagandale, mis pani Lõunaosariiklasi mõtlema, et orjakaubanduse taasavamine oli reaalselt päevakorral küsimus. Eriti kui eksisteeris ka reaalselt tõendatud illegaalse Aafrika orjakaubanduse juhtumeid.

Kuulujutted kõrval on 1850. aastatest teada kolm orjalaeva, millel on õnnestunud vedada Aafrikast illegaalselt orje Lõunaosariikidesse või vähemalt olla kinni peetud Ühendriikide ranniku lähedal. Esiteks 1858. aastal Savannah lähedale Georgiasse umbes 170 Aafrika päritolu orja vedanud orjalaev *Wanderer*, mille omanikuks oli üks sõjakamaid Aafrika orjakaubanduse pooldajaid, Leonidas W. Spratti ringkonda kuulnud Lõuna radikaal Charles Augustus Lafayette Lamar.⁴³² Kuigi Charles A. L. Lamarilt võõrandati tema laev ning laeva meeskonda süüdistati piraatluses, siis tingituna lõunaosariiklaste Põhjale vastandumisest õnnestus tal laev hilisemal oksjonil mõõduka summa eest tagasi osta ning ka orjalaeva meeskond pääses süüdimõistmisest.⁴³³ Lisaks olevat Charles A. L. Lamar orjade vedamisega teeninud 180 000 dollarit kasumit.⁴³⁴ Teiseks kinnitatud juhtumiks oli 1859. aastal Alabamasse üle 120 Aafrika päritolu orja vedanud *Clotilde*.⁴³⁵ Mobile'i lahte suundunud *Clotilde* aga hävitati enne kui föderaalvõimud selle kinni pidada said. Samuti nagu *Wandereri* puhul jäid ka *Clotilde* kapten ja omanik ning meeskonna liikmed karistuseeta.⁴³⁶ Veelgi enam *Clotilde* arvatavast omanikust sai mitte just üllataval kombel varasemast märksa rohkemate orjadega istanduseomanik. Oma osalust Aafrika orjakaubanduses aga ta eitas.⁴³⁷ Siiski oli 1850. aastatel Alabamas Aafrika orjakaubanduse taasavamisele teatav toetajaskond eesotajas senaator William L. Yancey'ga olemas, mistõttu illegaalse orjakaubanduse toimumine ilma süüdimõistmisteta kuigivõrd suure üllatusena ei tohiks tollases kontekstis paista.⁴³⁸ Kolmandaks juhtumiks oli Lõuna-Carolinasse suundunud ning föderaalvalituses patrulllaeva poolt Kuuba lähedal 1859. aastal kinni peetud orjalaev *Echo*.

Echo juhtum ning sellele järgnenud kohtuasi, millest on juttu olnud ka varasemates peatükkides, tekitas Lõuna-Carolinas palju kõneainet. Kõigepealt vaieldi

⁴³² Takaki, A Pro-Slavery Crusade, 201–204.

⁴³³ Takaki. A Pro-Slavery Crusade, 201–204; 209, 211; Jordan. Charles Augustus Lafayette Lamar, 280–288.

⁴³⁴ Jordan. Charles Augustus Lafayette Lamar, 249.

⁴³⁵ Diouf. Dreams of Africa in Alabama, 72–89.

⁴³⁶ Samas, 72, 89.

⁴³⁷ Samas, 80–89.

⁴³⁸ Sellers. Slavery in Alabama, 191–192.

selle üle, mida teha kinnipeetud orjalaeva laadungiga. Peale pikki vaidlusi ning orjakaubanduse pooldajate argumenteerimist, et *Echo* aafriklased pidanuks jätma orjadena Lõuna-Carolinasse, otsustas kohus siiski ellujäänud aafriklased suuresti president James Buchanani administratsiooni jõulise sekkumise tõttu Aafrikasse tagasi saata.⁴³⁹ Kohtuasja toimumise ajal oli Lõuna-Carolinas ühtlasi täheldada selget poolehoidu *Echo* laadungi orjastamiseks, mis oli osalt seotud asjaoluga, et lõunaosariiklaste meelest oli keskvalitsus omapoolse sekkumisega nende õigusi rikkumas.⁴⁴⁰ Loomulikult olid *Echo* aafriklaste orjastamise eestvõitlejad eeskätt Leonidas W. Spratt, kuberner James H. Adams ning nende poolehoidjad.⁴⁴¹ Peamiselt argumenteeriti kaitsjate poolt nullifitseerijatele omaselt, et Ühendriikide konstitutsiooni alusel ei olnud võimalik orjalaeva meeskonda piraatluses süüdi mõista. Selleks tõlgendati meeldevaldselt konstitutsiooni, paralleelselt konstitutsiooniülesusele ning osariigi seaduste ülimuslikkusele rõhutades, mis oli laiemalt 1850. aastatele omane.⁴⁴² Eelnevat seostati vastandumisega Põhjaosariikidele ning võimatusega mõista Lõunaosariiklasi süüdi osalemise eest orjakaubanduses, mis olevat olnud kogu orjanduliku institutsiooni alus ning formeerimisviis.⁴⁴³ Ühtlasi toodi välja asjaolu, et ei olevat võimalik mõista süüdi kedagi orjade transpordis Aafrikast, samal ajal seadmata kahtluse alla Lõunaosariikide sisemist orjakaubandust, mis toimus kohati sammuti orjalaevade kaudu ning Lõunaosariikide orjandust laiemalt.⁴⁴⁴ Seetõttu ei ole imekspandav, et esimene illegaalse orjakaubanduse eest määratud surmanuhtlus Ühendriikides üleüldse jäi 1861. aastasse, kui orjalaeva *Erie* kapten Nathaniel Gordon Kodusõja ajal New York'is surma mõisteti ning 1862. aastal ka hukati.⁴⁴⁵ Lõunaosariikides kedagi illegaalses Aafrika orjakaubanduses osalemise eest aga surma ei mõistetud.

Illegaalsest Aafrika orjakaubandusest oli seega saanud praktiline ning radikaalseim orjandusliku korra õigustamise ning Põhjaosariikidele vastandumise viis.

⁴³⁹ Akehurst. Sectional Crisis and the fate of Africans, 112.

⁴⁴⁰ Samas, 112.

⁴⁴¹ The case of the slaver Echo: history of the proceedings, 7; 75; 140–150; 153–166.

⁴⁴² The case of the slaver Echo: history of the proceedings, 81–92. vt nt. Spratt. The Foreign Slave Trade, 27–28; Spratt. Resolutions on Slave Trade, 1; Walton. Further Views of the Advocates of the Slave Trade, 54; Magrath. United States. Circuit Court (4th Circuit), The slave trade not declared piracy by the act of 1820, 16–26.

⁴⁴³ Spratt. The Philosophy of Secession, 7–8; Spratt. The Foreign Slave Trade, 17–19.

⁴⁴⁴ Spratt. The Foreign Slave Trade, 17–19.

⁴⁴⁵ Howard. American Slavers and the Federal Law, 200–202.

Samal ajal kui Lõunaosariikides käis Aafrika orjakaubanduse taasavamise üle debatt, milles radikaalid olid võtnud vastu poliitilist kaotust, viisid osad radikaalseimad lõunaosariiklased seda sama kaubandust juba fanfaari helide taustal ellu. Samal ajal võidi aga Edelaosariikides viia läbi illegaalset Aafrika orjakaubandust hoopiski suurema saladuskatte all lähtuvalt mitte niivõrd avalikust Põhjaosariikidele vastandumisest kui võrd realsest orjatööjõu puudusest, millele võib viidata just asjaolu, et Edelaosariikidest pärineb suurim hulk illegaalsele orjakaubandusele viitavaid kuulujutte.

3.2. Vastatus illegaalsele Aafrika orjakaubandusele

Huvitaval kombel ei tekkinud, nagu varasemalt Aafrika orjakaubanduse taasavamise küsimusega seoses, illegaalses Aafrika orjakaubanduses tabatute suunal James Johnston Pettigrew ja teiste orjakaubanduse vastaste näol selget opositsiooni. Oma Aafrika orjakaubanduse vastastes pamflettides, artiklites ja kõnedes ei ole illegaalne Aafrika orjakaubandus otseselt käsitlemist leidnud⁴⁴⁶ Pettigrew isegi näiteks tunnistas, et on vastavatele Aafrika orjakaubanduse keeluseadustele kui Lõunaosariikide vastasele ebaõiglusele põhimõtteliselt vastu, kuid tollastes poliitilistes oludes olevat need parem puutumata jätta.⁴⁴⁷ Kuigi nagu ilmnes, siis oli Pettigrew vastu Ühendriikide poolt rakendatava Aafrika rannikul illegaalset orjakaubandust takistava eskaadri tegevusele, olles samas Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastane.

Üldiselt jäi illegaalse Aafrika orjakaubanduse suunaline kriitika peamiselt konstitutsioonaaletse keeluseaduste ning Ühendriikide üleriigiliste seaduste üliluslikkuse rõhutamise valdkonda. Näiteks viitasid Wade Hampton kui ka John D. Ashmore nagu ka varasemalt Aafrika orjakaubanduse küsimuseski asjaolule, et radikaalid ei tohiks saada võimalust rõhutada konstitutsiooni ning seadusülesust.⁴⁴⁸ Wade

⁴⁴⁶ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 1–40; Pettigrew, Protest Against a Renewal, 166–185; Pettigrew, Protest Against a Revival, 289–308.

⁴⁴⁷ South Carolina. General Assembly. [...] Report of the Minority, 40.

⁴⁴⁸ Hampton. Speech of Hon. Wade Hampton, 12–1; Ashmore. Speech of Hon. John D. Ashmore, 5–7.

Hamptonile sarnast liini võis täheldada ka Robert G. Harperi puhul.⁴⁴⁹ Samas jäi illegaalse Aafrika orjakaubanduse kriitika väheseks või koguni olematuks. Illegalse orjakaubanduse vastu võitlemine tundus Aafrika orjakaubanduse vastastele pigem lootusetu üritusena.

Ülem-Lõunas võis täheldada Aafrika orjakaubanduse radikaalsemat kriitikat, kuid ka seal jäi kriitika majandusliku tasuvuse raamesse. Nii toetas Tennessee senaator Emerson Etheridge küll selgesõnaliselt Aafrika orjakaubanduse vastast liini, kuid olles ise orjapidaja, olid tema seisukohad, nagu ka kõigi teiste lõunaosariiklastest Aafrika orjakaubanduse vastastega, mitte kuidagi tollast orjanduslikku intuitsiooni ründavad.⁴⁵⁰ Kuigi mõned ajalehed üle Lõuna vastandusid illegaalsele orjakaubandusele, siis valdavalt ei ole Aafrika orjakaubanduse taasavamise kriitikud oma kirjutistes ning sõnavõttudes illegaalset Aafrika orjakaubandust eraldi käsitlenudki.⁴⁵¹

Osalt võib seda seostada illegaalse Aafrika orjakaubanduse vähesuse ning suhtelise ebatähtsusega, teisalt jällegi Lõunaosariikide patriootidena võimetusega ja tahtmatusega nõuda illegaalses orjakaubanduses osalejate süüdimõistmist. Aafrika orjakaubanduse taasavamist oli kerge kaitsta majanduslikust, poliitilisest ning julgeoleku vaatenurgast lähtudes, samas kui illegaalse orjakaubanduse hukkamõist oleks mõistnud piraatluse alusel süüdi ja karistamisele kuuluvaks oma kaasmaalased. Selle sammuga oleks seega satunud orjandusliku institutsiooni vastaste, põhjaosariiklaste ning isegi abolitsionistide leeri. Lõunaosariiklastest Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastastel ei olnud kuigivõrd palju manööverdamisvabadust, kuna nende kriitika avaldamise ja orjakaubanduses tegutsejatele vastandumise võimalused olid institutsiooni raamidega piiratud. Oldi ju enamasti orjandusliku institutsiooni säilimise ning püsimise eest võitlevad Lõunaosariikide patriootid, kes seisid Aafrika orjakaubandusele vastu eelkõige majanduslikest vaadetest ning orjandusliku Lõuna heaolu säilitamisest tingituna. Orjakaubandust sai rünnata just nii kaua kuni see ei kahjustanud orjandusliku institutsiooni huve ning ei seadnud kahtluse alla institutsiooni formeermise viisi ja siseriiklikku osariikidevahelist orjakaubandust. Seega, kuigi Aafrika orjakaubanduse

⁴⁴⁹ Harper. *An Argument Against*, 34; 21–27.

⁴⁵⁰ Etheridge. *Speech of Emerson Ethridge*, 5–15; Takaki. *A Pro-Slavery Crusade*, 7–8.

⁴⁵¹ Jordan. *Charles Augustus Lafayette Lamar*, 288.

taasavamise eest võitlevad radikaalid võtsid pidevalt osariikide legislatuuri tasandil vastu poliitilisi kaotusi, siis tõestas illegaalse Aafrika orjakaubanduse toimimine ning kohtuasjad, et realselt oli tollastes oludes väga keeruline kedagi illegaalse orjakaubanduse eest piraatidena süüdi mõista. Pigem olid illegaalses orjakaubanduses tegutsevad radikaalid nagu Charles A. L. Lamar isegi Põhjaosariikidele vastandumise eest ülistatud. Nendesuunaline kriitika, nagu ka illegaalse orjakaubanduse võimalikud mahud, jäid aga suuresti küsimärgi alla ja väärivad nagu Ernest Obadele-Starks on kirjutanud, lähemat uurimist ääremaade kontekstis.⁴⁵²

⁴⁵² Obadele-Starks, *Freebooters and Smugglers*, 170–194.

Kokkuvõte

1850. aastatel oli Lõunaosariikidele iseloomulikuks üha süvenev vastandumine Põhjaosariikidele orjanduse küsimuses, koos üha laieneva ning valdavalt setsessioonile suunatud Lõuna apologeetilise orjandusliku radikalismi esilekerkimisega. Majanduslikult küllaltki stabiilset, piirkonniti ekspansioonivõimelist ning kõrgete orjade hindadega Lõunaosariikide majandust oli mõjutamas aga orjatööjõu puudus. Seda eriti just uutes ning nooremates Edelaosariikides, kus orje oli võimalik kõrgete hindadega osta vaid Ülem-Lõunast või vanadest Idaranniku Alam-Lõuna osariikidest. Samuti oli Põhjaosariikide elanikkonna kiirem kasv mõjutamas Ühendriikide senist seksionalistliku poliitilist tasakaalu. Viljakate uute põllumajanduslike maade olemasolu koos paralleelse orjade puudusega ning sellega kaasneva seksionalistliku tasakaalu ja orjandusliku institutsiooni läänesuunalise ekspansiooni piiratus, võimaldasid 1850. aastatel esile kerkida märkimisväärsel Aafrika orjakaubanduse taasavamise kampanial. Seejuures argumenteeriti nii Aafrika orjakaubanduse taasavamist traditsioonilisel kujul kui ka orjade importi Briti ja Prantsuse kolooniatele iseloomulikul *coolie* kaubanduse ja tähtajalise töölepingu ehk õpipoiste näol.

Oma olemuslikult populistlik Aafrika orjakaubanduse taasavamise plaan töötas lahendada ühe hoobiga kõik orjanduslikku režiimi vaevavad probleemid. Aafrika orjakaubanduse taasavamist toetavad radikaalid kuulutasid, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine taastab 3/5 kompromissi toel Ühendriikide seksionalistliku tasakaalu, võimaldab orjandusliku institutsiooni edasise laienemise lääne suunal, alandades samas ülelõunaliselt orjade hindasid ning suurendades ülelõunalist puuvillatoodangut. Eelnevaga oleks pidanud kaasnema orjaomanikest elanikkonna hulga kasv ning suurem toetus institutsiooni säilimisele üle kogu Lõuna. Samuti kuulutati, et Aafrika orjakaubanduse taasavamine muudaks orjandusliku põllumajanduse Ülem-Lõuna osariikides tasuvaks, peatades seeläbi võimalikud abolitsionistlikud tendentsid ja

ühendades Lõunaosariike institusiooni kaitsmisel. Teisalt argumenteeriti paralleelselt Lõunaosariikide setsessiooni ning omaette Konföderatsiooni moodustamist. Kuigi avalikult kõneldi ülelõunalisest ühtsusest ning Aafrika orjakaubanduse taasavamisega kaasnevast Lõunaosariikide sisese sektsionalismi taandumisest, siis tegelikkuses tõi antud kampaania just välja Lõunaosariikide erinevate osariikide ja piirkondade vahelised suured erimeelsused ning vastandlikud majanduslikud huvid.

Paralleelset Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise agitatsiooniga kerkis Lõunaosariikides esile antud agitatsiooni suunaline peamiselt majanduslikest argumentidest lähtuv kriitika. Kui Aafrika orjakaubanduse taasavamise pooldajad rõhutasid üldjoontes Aafrika orjakaubanduse igakülgset kasulikkust eranditult kogu Lõunale, siis nende kriitikud tõid esile Alam-Lõuna, Ülem-Lõuna ning uute Edelaosariikide erinevad ja ühildamatud nägemused Aafrika orjakaubanduse küsimuses. Esiteks olid Ülem-Lõuna osariigid 1850. aastate oludes peamine orjakasvatuse ja müügi piirkondi, kust siirdusid vähemalt määral orjad nii vanadesse Idarannikku Alam-Lõuna osariikidesse kui ka suuremal määral lääne suunal Mississippisse, Louisianasse, Alabamasse ning Texasesse. Ülem-Lõuna osariigid omasid Lõunaosariikide sisemises regionaalses orjakaubanduses üsnagi selget monopoli, mistõttu ei oldud huvitatud mingisugusel viisil Aafrika orjakaubanduse taasavamisest ega orjade hinna langusest. Uutel Edelaosariikidel olid aga võimaliku Aafrika orjakaubanduse taasavamise osas suuremad huvid ning on küllaltki tõenäoline, et neisse osariikidesse toodi teatud mahus orje ka illegaalse kaubanduse teel. Kuigi huvi Aafrika orjakaubanduse taasavamiseks antud osariikides esines, siis ei saavutanud Aafrika orjakaubanduse pooldajad ka nendes osariikides oma eesmärgi. Siiski jõuti nii Louisianans kui ka Texas 1850. aastate teises pooles lähedale Aafrika orjakaubanduse taasavamisele tähtajalise orjuse nime all.

Ühtlasi on ilmnenu, et kuigi vanad Idaranniku Alam-Lõuna osariigid nagu Lõuna-Carolina ja Georgia olid Aafrika orjakaubanduse agitatsiooni keskpunktiks, siis argumenteerisid sealsed kohalikud Aafrika orjakaubanduse vastased Aafrika orjade impordi kahjulikkust oma koduosariikidele. Näiteks toodi välja, et orje oli antud osariikides juba niigi piisavalt ning ka võttes arvesse orjade ekspordi lääne suunal, olevat nende osariikide orjade populatsioon pidevalt nagunii kasvamas. Pigem nähti Aafrika

orjakaubanduse taasavamises võimalikku kasu vaid uutele Edelaosariikidele, mis aga ei kaalunud nende meelest üles võimalikku Lõunaosariikide sisest veelgi suuremat sektsionaliseerimist. Viimases nähti ohtu kogu Lõunaosariikide orjandusliku institusiooni püsijäämisele ning sisemiste vastuolude kasvule vastandumises Põhjaosariikidele. Lisaks nähti Aafrika orjakaubandust kui Lõuna majandusele kahjulikku hüpoteetilist meetet.

Peaaegu eranditult kõik Aafrika orjakaubanduse taasavamise vastased väitsid, et Lõunaosariikide majanduslik heaolu ning orjanduse püsimine tugines orjade kõrgetel hindadel, mida olevat tõestanud Lõuna majanduse kiratsemine perioodidel kui orjade hinnad olid madalad. Seetõttu nähti ette puuvilla ning orjade kõrge hinna püsimist. Samuti tõdeti, et maailmamajanduse kontekstis ei olnud tollal Lõunaosariikidele otseseid konkurente ning Aafrika orjakaubanduse taasavamine olevat põhimõtteliselt ainus samm, mis võinuks soodustada mingisuguseid Suurbritannia poolseid Lõunaosariikide vastaseid sanktsioone. Lisaks toodi välja, et ei olnud võimalik kuidagi ennustada, kuidas täpselt Aafrika orjakaubanduse avamine, orjatööjõu hulga suurendamine, tootlikkuse kasv ning puuvilla hinna langus, koos arvatava põllumajandusliku maa hinna tõusuga realselt mõjutaks Lõunaosariikide majandust maailmamajanduse kontekstis. Tuues välja, et kõige otstarbekam ja kindlam olnuks tollaste tuntud majanduslike olude säilimine.

Teisalt nähti ainsa reaalse võimalusena Aafrika orjakaubanduse taasavamist varasemate konstitutsionaalsete keeluseaduste nullifitseerimise läbi. Sellega oleks arvatavasti aga kaasenend setssioon ning Uniooni pooldajatena oldi taolisele sündmuste käigule valdavalt vastu. Kuigi Lõunaosariikide huvides oli setssioon ka Aafrika orjakaubanduse vastaste arvates võimalik ning vajadusel aktsepteeritav sündmuste käik. Juriidilisest vaatenurgast nähti aga konstitutsionaalsete keeluseaduste nullifitseerimises, osariigi seaduste ülimuslikkuse ning isegi konkreetsetes seadusülesuses selget taunimisväarsust. Esiteks ei vastanud see, nagu ka Aafrika orjakaubanduse maskeerimine tähtajalise orjusena, Lõunaosariikide aukoodeksile. Teisalt nähti orjandust ja Aafrika orjakaubandust käsitlevate konstitutsionaalsete keeluseaduste eiramises ning kehtetuks kuulutamises ohtu tervele orjanduslikule institusioonile Uniooni koosseisus. Nimelt toodi välja, et miks pidanuks Põhjaosariikide abolitsionistid samal ajal

aktsepteerima orjanduslikku režiimi kaitsvaid ning orjandust sätestavaid seadusi, kui lõunaosariiklased orjakaubanduse küsimuses meelevaldselt seadusülesusele rõhuvad. Selline tegevus ei kaitsvat sugugi mitte Lõunaosariikide huve Uniooni koosseisus ning seadusülesusele rõhutamisel orjakaubanduse küsimuses oluks vaid eesmärk muuta võimatuks Lõuna- ja Põhjaosariikide mõõdukate peamiselt demokraatitist ringkondade pingutus Uniooni säilimise nimel. Lisaks soodustas antud tegevus nii Põhja- kui Lõunaosariikide radikaalsete ringkondade propagandat, kes üritasid nende arvates luua vastavalt nii Põhjaosariikides kui ka Lõunaosariikides omamoodi illusoorset vaenlast. Selline propaganda radikaliseeris avalikku arvamust 1850. aastatel vastavalt orjanduse kaitsel ning sellele vastandumisel üha enam.

Samuti leidis kriitikat võimalik orjakaubanduse piiratud mahus avamine mingis ühes teatud osariigis. Antud propositioonile seisti vastu peamiselt argumendi teel, et Lõunaosariikide siseselt puudus osariikidevahelist kaubandust reguleeriv keeluseaduste süsteem ning riiklike keeluseaduste tühistamisel ning Aafrika orjakaubanduse legaliseerimisel teatud osariigis, oluks keeruline säilitada tollast osariikidevahelist vabakaubanduse süsteemi. Antud samm oleks seetõttu tekitanud sektsionaalseid pingeid osariikide vahel. Ühesõnaga tähendanuks Aafrika orjakaubanduse avamine ühes osariigis põhimõtteliselt selle avamist kogu Lõunas. Paralleelselt Aafrika orjakaubanduse taasavamise agitatsiooniga toimus 1850. aastatel spekulatsioonides ning oletatavates mahtudes illegaalne orjakaubandus. Huvitaval kombel aga ei langenud illegaalne kaubandus kuigivõrd suure kriitika alla. Lõunaosariikide kohtutes ei mõistetud piraatluses süüdi ühtegi kinnipeetud orjalaevade meeskonnaliiget. Samuti ei vastandunud tuntud Aafrika orjakaubanduse taasavamise kriitikud selgesõnaliselt illegaalsele orjakaubandusele või vähemalt ei toonud nad illegaalset kaubandust spetsiaalselt välja. Ilmselt tingis seda võimatus mõista lõunaosariiklasi piraatidena süüdi tegevuses, mis oli kogu orjandusliku režiimi ülesehituse aluseks.

Kuigi ajaleheveergudel leidis teatavat illegaalse orjakaubanduse vastasust, siis valdavalt jäi see juriidiliste küsimuste leeri. Eelnev näitab, et Aafrika orjakaubanduse vastastel, kes ründasid orjakaubandust majanduslike, limiteeritud poliitiliste ning juriidiliste argumentide toel, oli samas võimatu mõista edukalt hukka illegaalset

orjakaubandust, millega oleks kaasenenud ka orjandusliku institutsiooni sisemise orjakaubanduse hukkamõist. Kerkisid esile küsimused, kuidas oleks võinud õigustada orjakaubandust Virginiast mereteed pidi Texasesse ning paralleelselt mõistetaks piraatidena surma kaasmaalasi, kes transportisid samal viisil orje Aafrikast? Antud paradoksi läbi ilmneb kogu 1850. aastate Lõunaosariikide Aafrika orjakaubanduse vastase kriitika suurim limiteeritus – Aafrika orjakaubandusele sai vastanduda vaid samal ajal mitte vastandudes orjanduslikule institutsioonile. Orjakaubanduse kriitikat teostasid lõppude lõpuks mehed, kes Kodusõjas võitlesid ja ka surid selle sama orjandusliku institutsiooni nimel ning ei loobunud mitte valge rassi ülimuslikkuse rõhutamisest ka peale kaotatud Kodusõda. Nii on Aafrika orjakaubanduse vastased tugevalt kritiseerinud Põhjaosariikide abolitsionistlikku orjanduse vastast liikumist, samas kui osad neist isegi on väljendanud võimalikku toetust Aafrika orjakaubanduse liikumisele kui see oluks tõesti Lõunaosariikide huvides.

Siinkohal ilmnes ka kõige olulisem Aafrika orjakaubanduse taasavamise suunalise agitatsiooni mõju. Äärmuslik orjandusliku institutsiooni laienemisele suunatud agitatsioon kaotas Kodusõja eelsetes Lõunaosariikides peaaegu täielikult vaidlused orjanduse kui majandusliku süsteemi tasuvuse üle. Orjanduslik režiim eksisteeris enesestmõistetava tõsiasjana ning debatt ei käinud mitte orjanduse kaotamise teemal, nagu varasemalt Briti ja Prantsuse kolooniates, vaid hoopiski orjandusliku korra võimaliku ekspansiooni üle, mis 1850. aastate oludes oli erakordne. Seetõttu samal ajal, kui Põhjaosariigid ning ülejäänud valgustatud maailm arutasid Lõunaosariikide häbelise režiimi ning selle languse ja orjanduse otsese või järk-järgulise kaotamise üle, pidasid lõunaosariiklased debatti 1808. aastal keelustatud Aafrika orjakaubanduse taasavamise üle. Seejuures vaieldi peamiselt antud sammu majandusliku ning poliitilise kasulikkuse küsimuses. Antud seigast ilmneb, et kuigi Aafrika orjakaubanduse taasavamist taotlevad radikaalid olid kõikides osariikides läbi 1850. aastate vähemuses, siis mängis antud agitatsioon olulist rolli orjandusliku institutsiooni 1840. aastate järgses sisemises tugevnemises ja vastandumises Põhjaosariikidele, olles seeläbi ühtlasi Lõunaosariikide väliselt vaadelduna oma kujuteldamatu radikaalsuse tõttu üheks olulisemaks Lõuna- ja Põhjaosariikide kaugenemise faktoriks ning setsessiooni katalüsaatoriks. Nimelt oli

Aafrika orjakaubanduse küsimus kõigi setsessioonini viinud faktorite hulgas ainus, mille puhul Põhjaosariigid järeleandmisi teha kuidagi ei tahtnud ega ka saanud. Seeläbi transformeeris Aafrika orjakaubanduse suunaline agitatsioon Lõunaosariikide poolse orjandusliku institutsiooni õigustamise apologetilistelt alustelt agressiivsematele ning ekspansionistlikematele alustele paralleelselt suurendades ja radikaliseerides vastandumist Põhjaosariikidele.

Southern Pro-Slavery Radicalism: Debate Over the Possible Reopening of the African Slave-trade on the Eve of Secession

Summary

Historians have often marginalized the influence of the African slave-trade movement of the 1850s in the build-up towards secession. Among a multitude of factors in the causal chain that led up to the secession of the Southern states and eventually the Civil War, the African slave trade question has not usually received emphasis as one of the primal causes. However it was the radical expansionist movement that sought to legally reopen the African slave trade and re-establish a steady influx of African slave labor which ultimately drove the Southern states further and further from the North. The African slave trade question produced an intense internal debate in the Southern states, and while the slave trade advocates did not reach their goal of reopening the African slave trade, the agitation nevertheless managed to destroy the previous apologetic stance of the Southern institution of slavery. Instead of apologizing for slavery as they had done before, the Southern states in the 1850s debated over an influx of new African slaves and ultimately perpetuation and expansion of slavery. The paper at hand analyzes this complex debate as it evolves throughout the 1850s, looking at the economic and political effects the reopening of the African slave trade might have had in the eyes of both slave trade advocates and their mostly moderate pro-slavery opponents. In doing so shedding light on the gradual radicalization of Southern society in defense of slavery and the conflicting images for the future of the South.

Throughout the 1850s the Southern states faced a slave labor shortage, which meant that while there was an abundance of new fertile lands in the South-West to where Southern slavery could expand, it was not feasible without a new influx of African slaves. In the conditions where the global production of cotton was steadily increasing the

internal slave trade could not supply the new Southwestern states with the amount of slave labor that they needed. This shortage of slave labor effectively produced a significant increase in slave prices throughout the South, with the prices reaching their highest level in the new Southwestern states. This ultimately led to the emergence of an extremist movement that sought to reopen the African slave trade. However, as the US constitution made the African slave trade illegal they did not only seek to reopen the African slave trade in its traditional form, but also advocated the reopening of the African slave trade in the guise of the apprentice system. In doing so referring to the examples of British and French colonies who had replaced the slave trade with the coolie trade and slave labor with apprentices or contract labor in the form of indentured servitude.

The inherently populist campaign of the African slave trade advocates promised to solve all the problems facing the Southern states and their institution of slavery during the antebellum years through the sole solution of reopening the African slave trade. The African slave trade advocates continually affirmed that the newly opened African slave trade would re-establish a sectional balance in the United States House of Representatives and the Senate. This was to be achieved through the so-called 3/5 Compromise, which effectively tied the number of slaves with the number of seats the South received in the House of Representatives, with the increase in the number of slaves obviously simultaneously increasing the number of afforded seats. The increase of slaves would have also facilitated an expansion of slavery towards the West, something that had stalled during the 1850s, while also reducing the average price of slaves and rendering the acquisition of slaves possible to Southern whites who previously could not have afforded them. This – according to the pro-slave trade faction – would have in turn had the effect of widening the base of slave ownership and in turn producing a wider base of support for the institution of Southern slavery.

According to the slave trade advocates such as Leonidas W. Spratt the reduction in the prices of slaves would have also made the slave labor profitable in the Upper-South where the depletion of soil in many places had made the slave labor based plantation economy unprofitable or only moderately profitable. The restored profitability of planation economy would have reduced the Upper-South states' dependence on slave

selling in the inter-regional slave trade, while also destroying the emergence of any sort of abolitionist tendencies at their roots. While the pro-slave trade radicals aimed at uniting the South both internally and in facing up to the North through the radical idea of reopening the slave trade, what they actually also achieved was the emergence of sectionalism within the Southern states themselves. This came apparent in the conflicting economic interests of the Upper-South, Lower-South and the new Southwestern states and led to the emergence of a systematic conservative pro-slavery opposition to their plans.

This opposition had their roots in a more conservative vision for the South which either sought to stay within the Union or if secession would have come about, to go that way without the reopening of the African slave trade. While the pro-slave trade radicals continually emphasized the all-round beneficiality of the African slave trade to all Southern regions and parts of society and economy, their pro-slavery opposition argued the exact opposite. The conservative opposition claimed that the reduction of the prices of slaves would have a catastrophic effect on the prosperity of the Southern slavery based economy, bringing forth the argument that the institution had grown stronger during the era of high slave prices, while also emphasizing that any sort of gain from the 3/5 Compromise was impossible due to the share amount of slaves needed to be imported for this to have any effect on the number of seats in the US House of Representatives. They also did not see an imminent danger deriving from Southern non-slaveholders, who according to them were loyal to the regime based on slavery. In addition to this the opposition argued that the Southern prosperity was based on producing the greatest amount of cotton with the smallest amount of labor, essentially referring to the fact that unlike the Northern states where labor was cheap and land was expensive the Southern prosperity was based on high slave prices and the cheapness of land. Neither did the pro-slavery opposition fear the competition of British and French colonies in the world market in the production of cotton, thus arguing against the ideas of the pro-slave trade radicals who sought constant expansion of both cotton production and slavery itself. Unlike them the conservatives believed that the Southern slavery would solve its problems internally through time, and not through radical programs like the reopening of

the African slave trade. This meant that while one side was arguing expansion and the other the perpetuation of the *status quo*, both of them were actually adamant on the profitability of slavery and slave labor.

The pro-slavery opposition also brought out that states like Virginia held the monopoly in the inter-regional slave trade and had no interest in getting any sort of competition from the reopened African slave trade. This inherently meant that unlike the new Southwestern states who wanted more slaves and in cheaper prices than Virginia and other Upper-South states could provide, the Virginians were happy with the state of things as they were. This meant that while Virginia (and the rest of the Upper-South) remained relatively calm during the pro-slave trade debates the Southwestern states like Louisiana and Texas came close to actually reopening the African slave trade in the guise of the apprentice system. For example in 1858 the Louisiana House of Representatives approved a bill for the importation of 2500 African apprentices on 15 year contracts. While passing in the House of Representatives the bill only very narrowly failed the approval process in the Louisiana state Senate in 1859. Along with persistent rumours of illegal African slave trade throughout the 1850s these events showed that the Southwestern states were the more radical part of the South in terms of agitation to reopen the external slave trade, and that the African slave trade program received more support in states like Louisiana, Texas, Mississippi and Alabama.

Nevertheless the older Eastern seaboard states like South-Carolina and Georgia also served as the center for African slave trade agitation. Different pro-slave trade resolutions in the South-Carolina House of Representatives for example received at different times the support of a significant minority and during the office of James H. Adams for a time South-Carolina also had a pro-slave trade governor. Unlike the Southwestern states, in South-Carolina and Georgia the pro-slavery opposition argued that reopening the slave trade would have been damaging to the economic interest of their states. They argued that even after taking into account the export of slaves to the West, there were enough slaves in their states already as it stood. Slave trade critics like James J. Pettigrew, Wade Hampton, John D. Ashmore and Robert G. Harper also argued that slave trade was only beneficial to the Southwestern states and that this agitation would

only sectionalize the South and destroy its unity.

South-Carolina and Georgia were also the center for the agitation to nullify the constitutional bans that prohibited the African slave trade. This agitation came apparent in the court case of the slaver *Echo*, when the defendants such as Leonidas W. Spratt argued against the constitutional bans and tried to twist the wording and meaning of these Acts in favour of their cause. The propaganda for the nullification of constitutional Acts prohibiting the African slave trade was systematic throughout the 1850s, and was more than often equally tied with Southern pride and countering the North, as it was an actual practical goal of the slave trade advocates. The pro-slavery opposition condemned such meddling with the prohibitory laws and the Constitution, since it was injurious to the stability of the Union, as well as damaging to Southern rights within the Union. The opponents namely argued that the nullification of these prohibitory laws might simultaneously lead to the re-interpretation of the laws protecting the Southern institution of slavery within the Union. South-Carolinian senators like Wade Hampton, James Chesnut and John D. Ashmore condemned the manipulation of the Constitution and all kind of higherlawism as both dishonorable for a Southerner, as well as injurious to Southern rights and Southern unity. They also argued that the extremist African slave trade advocates were fueling the similarly perceived extremist Northern abolitionist anti-slavery campaign and simultaneously alienating the more moderate allies the South might have had within the Democratic party and the North in general.

The African slave trade advocates also propagated the reopening of the African slave trade in limited extent. They argued that every Southern state should have the possibility to decide on the issue themselves and if one state should have deemed it fit to reopen the slave trade, it should have been allowed. The pro-slavery opposition however argued that this would have immediately affected the prices of slaves all over the South and produced a situation where the free trade between the Southern states would have had to be regulated. This would have again fueled sectional tensions and distanced Southern states with conflicting economic interests within the framework of Southern slavery. However the opposition to the African slave trade remained relatively silent when the actual trade in the form of illegal African slave trade was concerned. Main opponents of

the trade did not vocally disapprove the illegal African slave trade. Some opponents like James J. Pettigrew even admitted that some of the laws like fielding a squadron near the coast of Africa were not in the interest of the South. Thus the illegal African slave trade though limited in nature became the example of the Southern higherlawism. It was partly difficult for the pro-slavery opponents of the African slave trade to condemn the illegal trade as that would have left the image that they were also condemning the Southern inter-regional slave trade, as well as the formation method of the Southern slavery itself. While the scope of the illegal African slave trade still remains a matter of speculation, the inability of the pro-slavery critics to condemn the illegal trade in any other concern apart from higherlawism has shown that while there existed an intense debate on the question of African slave trade, the South was nevertheless united on the front of protecting their peculiar institution.

Both the extremist advocates of the African slave trade as well as their more moderate opponents were hardened patriots of the South and determined to the preservation of their institution of slavery. This had become apparent in the debate itself that ultimately did not go much further than an economical dispute on the conflicting interests of different Southern regions – all of which were in the end determined to preserve slavery. Thus the debate over the reopening of the African slave trade was more a matter of conflicting visions for the future of Southern slavery. The vision of the pro-slave trade faction included taking a more radical approach in the defense of Southern slavery and instead of maintaining the *status-quo* within the Union they sought the road of secession and radical expansionism, that in most extreme cases included the annexation and expansion of Southern slavery to Mexico, Central-American states and Cuba. While the more conservative views among the extremists were emphasizing the strengthening of the South within the Union.

Their moderate pro-slavery opponents however sought to either maintain the *status-quo* within the Union or secede from the Union without the reopening of the African slave trade, which they also saw as a dangerous political step in regard to the interests of Great Britain and France. Even though their visions differed they were both interested in the most effectual preservation and perpetuation of Southern slavery.

Although the African slave trade advocates failed at reopening the African slave trade then they had produced a debate in the Southern society over the best possible way of preserving Southern slavery in the face of an abolitionist onslaught from the North and Europe, while also propelling the Southern states towards secession with more and more certainty. Due to the fact that the African slave trade question was a matter of no compromise between the North and the South, the radicalist campaign – although supported by a minority – fueled mutual distrust and pushed the South towards secession, while the debate within the South in the end actually consolidated the regime. It was doing that by focusing the attention of the Southerners towards the essentially expansionist African slave trade question instead of apologetic protection of slavery.

Kasutatud kirjandus

Allikad

- Adams, James H. Message no.1, of his excellency Jas. H. Adams, governor of South Carolina, to the Senate and House of Representatives, at the session of 1856, with accompanying documents. Columbia, S. C.: 1856.
- Adger, John B. A Review of Reports to the Legislature of S.C., On the Revival of the Slave Trade. Columbia, S.C.: Press of R. W. Gibbes, 1858.
- Another Chapter on Texas. Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 23, Issue 6, pp 570–575. New Orleans December 1857.
- Ashmore, John D. Speech of Hon. John D. Ashmore, of South Carolina, On the Slavery Question. Washington: Printed by L. Towers, 1860.
- Bryan, Edward B. Letters to the Southern People: Concerning the Acts of Congress And Treaties With Great Britain, In Relation to the African Slave Trade. Charleston, S.C.: Press of Walker, Evans & Co., 1858.
- Bryan, Edward B. Notice of the Rev. John B. Adger's article on the slave trade. Charleston, S.C: Walker, Evans, 1858.
- Bryan, Edward B. The Rightful Remedy: Addressed to the Slaveholders of the South. By Edward B. Bryan. Pub. for the Southern Rights Association. Charleston: Press of Walker & James, 1850.
- Cartwright, Samuel A. Abolitionism, a Curse to the North, and a Blessing to the South – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 32, Issue 3, Issue 4, pp 295–304. New Orleans March-April 1862.
- Cartwright, Samuel A. Diseases and Peculiarities of the Negro Race. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 11, Issue 3, pp 331–338. New Orleans Sept 1851.

- Chesnut, James. Relations of States: Speech of the Hon. James Chesnut, Jr. of South Carolina. Baltimore: Printed by J. Murphy & co., 1860.
- Clark, Rufus W. The African Slave-trade. Boston: American Tract Society, 1860.
- Core, Richard, S. The African Slave Fleet and Right of Search. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 25, Issue 5, pp 512–545. New Orleans November 1856.
- DeBow, J. D. B. The interest in slavery of the southern non-slave holder. The right of peaceful secession. Charleston: Evans & Cogswell, 1860.
- DeBow, J. D. B. Southern Convention at Savannah. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 22, Issue 2, pp 216–224. New Orleans February 1857.
- DeBow, J. D. B. The African Slave Trade. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 23, Issue 1, pp 47–56. New Orleans July 1857.
- DeBow, J. D. B. The Southern Convention at Knoxville. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 23, Issue 3, pp 298–320. New Orleans September 1857.
- DeBow, J. D. B. Proceedings of the Southern Convention at Montgomery, Alabama – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 24, Issue 6, pp 574–606. New Orleans June 1858.
- Deloney, Edward. The South Demands More Negro Labor — Address to the People of Louisiana. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 25, Issue 5, pp 491–506. New Orleans November 1858.
- Deloney, Edward. The Union Broken. Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 28, Issue 5, pp 604–607. New Orleans November 1860.
- Development and Prospects of Texas. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 21, Issue 3, pp 256–265. New Orleans September 1856.
- Department of Agriculture. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial

- progress and resources. / Volume 9, Issue 1, pp 105–115. New Orleans July 1850.
- Elliot, William. Southern Cotton, and the Competition of Algeria. Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 24, Issue 3, pp 193–201. New Orleans March 1858.
- Etheridge, Emerson. Speech of Emerson Etheridge, of Tennessee, On the Revival of the African Slave-trade, And the President's Message, Delivered In the House of Representatives of the United States, Feb. 21, 1857. Washington: [s.n.], 1857.
- Fitzhugh, George. Wealth of the North and the South. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 23, Issue 6, pp 587–596. New Orleans December 1857.
- Fitzhugh, George. The Administration and the Slave Trade. - Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 26, Issue 2, pp 144–148. New Orleans. Feb 1859.
- Hammond, James H. Speech of Hon. James H. Hammond, delivered at Barnwell C.H., October 29th, 1858. Charleston [S.C.] : Steam Power Press of W. Evans, 1858.
- Hampton, Wade. Speech of Hon. Wade Hampton, on the constitutionality of the slave trade laws, delivered in the Senate of South Carolina, December 10th, 1859. Columbia, S.C. : Gibbes, 1860.
- Harper, G. Robert. An argument against the policy of re-opening the African slave trade. Atlanta, Ga. : Hanleiter, 1858.
- Hughes, Henry. A report on the African apprentice system, read at the Southern Commercial Convention, held at Vicksburg, May 10th, 1859. Vicksburg, Miss. : s.n., 1859.
- Hughes, Henry. State liberties: or, The right to African contract labor. Port Gibson, [Miss.] : Southern reveille, 1858.
- Hunter, Robert, M. T. Mr. Hunter on the English Negro Apprentice Trade. - Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 24, Issue 6, pp 492–502. New Orleans June 1858.
- Hyams, Henry J. The African Apprentice Scheme. Sugar planter. (West Baton Rouge [i.e. Port Allen, West Baton Rouge Parish, La.]), 17 April 1858. *Chronicling America*:

- Historic American Newspapers. Lib. of Congress.
- Las Casas (pseud of Mazyck, Alexander). The Charleston courier and the slave trade 1858. Charleston, S.C. : s.n., 1858.
- Leyburn, Rev. Dr. Cuban Life and Capabilities. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 26, Issue 3, pp 347–349. New Orleans March 1859.
- Love, Loss de William. The Reopening of the African Slave Trade. – New Englander and Yale Review Volume 0018 Issue 69, pp 90–125 New Haven February, 1860.
- Lubbock, Francis Richard. Six decades in Texas; or, Memoirs of Francis Richard Lubbock, governor of Texas in war time, 1861-63. A personal experience in business, war, and politics. Austin, B. C. Jones & co., printers 1900.
- Magrath, A. G. United States. Circuit Court (4th Circuit), The slave trade not declared piracy by the act of 1820 : the United States vs. William C. Corrie : presentment for piracy: opinion of the Hon. A. G. Magrath, district judge in the Circuit Court of the United States for the District of South Carolina, upon a motion for leave to enter a nol. pros. in the case. Charleston : Courtenay, 1860.
- Marana (pseud). The future of America, considered somewhat in view of movements regarding re-opening the slave trade. Boston: Mansfield, 1858.
- Miller, C.W. Address on re-opening the slave-trade, to the citizens of Barnwell, at Wyldemoore, August 29, 1857. Columbia, S.C. : Carolina times, 1857.
- Pettigrew, J. Johnston. Protest Against a Renewal of the Slave Trade. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 25, Issue 2 , pp 166–185. New Orleans August 1858.
- Pettigrew, J. Johnson. Protest Against the Revival of the African Slave Trade. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 25, Issue 3, pp 289–308. New Orleans Sept 1858.
- Polk, H. M. African Apprentice System. Sugar planter. (West Baton Rouge [i.e. Port Allen, West Baton Rouge Parish, La.]), 08 May 1858. Chronicling America: Historic American Newspapers. Lib. of Congress.
- Raymond, Henry Jarvis. Disunion And Slavery: A Series of Letters to Hon. W. L. Yancey,

- of Alabama. New York, 1861.
- Revival of the African Slave Trade. Edgefield advertiser. (Edgefield, S.C.), 26 May 1858. *Chronicling America: Historic American Newspapers*. Lib. of Congress.
- Roberts, Percy. African Slavery Adapted to the North and Northwest. Debow's review, *Agricultural, commercial, industrial progress and resources*. / Volume 25, Issue 4, pp 379–395 New Orleans October 1858.
- Ruffin, Edmund, Esq. Agricultural Features of Virginia and North Carolina. Debow's review, *Agricultural, commercial, industrial progress and resources*. / Volume 23, Issue 1, pp 1–20. New Orleans July 1857.
- Ruffin, Edmund. Consequences of Abolition Agitation (concluded). Debow's review, *Agricultural, commercial, industrial progress and resources*. / Volume 23, Issue 6, pp 596–607. New Orleans December 1857.
- Ruffin, Edmund. Consequences of Abolition Agitation (cont'd.). Debow's review, *Agricultural, commercial, industrial progress and resources*. / Volume 23, Issue 3, New Orleans Sept 1857.
- Senator Brown's Speech. Barbecue at Terrytown. *New Orleans daily crescent*. ([New Orleans, La.]), 25 June 1859. *Chronicling America: Historic American Newspapers*. Lib. of Congress.
- Slavery as a Moral Relation. – *Southern literary messenger*; devoted to every department of literature and the fine arts. / Volume 17, Issue 6, pp 393–410 Virginia June 1851.
- Slave Trade Between Jamaica and the East Indies. *New Orleans daily crescent*., December 03, 1859. *Chronicling America: Historic American Newspapers*. Lib. of Congress.
- Slave Trade. *New Orleans daily crescent*. (New Orleans, La.), 17 Sept. 1859. *Chronicling America: Historic American Newspapers*. Lib. of Congress.
- South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Report of the special committee of the House of Representatives of South Carolina, on so much of the message of His Excellency, Gov. Jas. H. Adams, as relates to slavery and the slave trade. Columbia S.C: Steam Power Press 1857.

- South Carolina. General Assembly. House of Representatives. Special Committee on Slavery and the Slave Trade. Report of the Minority of the Special Committee of Seven: to Whom Was Referred So Much of Gov. Adams' Message, No. 1, As Relates to Slavery And the Slave Trade. Charleston: Harper & Calvo, Printers, 1858.
- Spratt, Leonidas W. A series of articles on the value of the union to the South, lately published in the Charleston Standard. Charleston, Printed by James, Williams & Gitsinger, 1855.
- Spratt, Leonidas W. Resolutions on the Slave Trade: Offered in the House of Representatives and made the Special Order for Monday evening, on the 4th December, 1858. S.l: s.n, 1858.
- Spratt, Leonidas W. The foreign slave trade: the source of political power, of material progress, of social integrity, and of social emancipation to the South. Charleston: Walker, Evans, 1858.
- Spratt, Leonidas W. Report on the Slave Trade, to the Southern Convention. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 24, Issue 6, pp 473–491. New Orleans June 1858.
- Spratt, Leonidas W. Slave Trade in the Southern Congress. – Southern literary messenger; devoted to every department of literature and the fine arts. / Volume 32, Issue 6 , pp 409–420. Richmond June 1861.
- Spratt, Leonidas W. The philosophy of secession: a southern view, presented in a letter addressed to the Hon. Mr. Perkins of Louisiana, in criticism on the provisional constitution adopted by the Southern Congress at Montgomery, Alabama. Charleston, S.C, 1861.
- The case of the slaver Echo: history of the proceedings, with the arguments of counsel and decision of the court, in the case of the United States vs. R. T. Bates & others, indicted for piracy on the high seas, before the United States commissioner, and in the United States court for the district of South Carolina, reported by Douglas A. Levien, Albany, N.Y. Albany: Weed, Parsons, 1859.
- The Growth of Cotton in Foreign Countries. Debow's review, Agricultural, commercial,

- industrial progress and resources. / Volume 23, Issue 6, pp 624–639. New Orleans December 1857.
- The Slave Trade in New York. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 18, Issue 2, pp 223–228. New Orleans February 1855.
- Walton, Thomas. Further Views of the Advocates of the Slave Trade. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 26, Issue 1, pp 51–66. New Orleans January 1859.
- Wheat, J. T. Convention of the State of Louisiana. New Orleans daily crescent. (New Orleans, La.), 07 Feb. 1861. *Chronicling America: Historic American Newspapers*. Lib. of Congress.
- Wilder. The Slave-Trade in New York. – *The Continental Monthly: devoted to literature and national policy* Volume 0001 Issue 1, pp 86–91. New-York and Boston January, 1862.
- Wilson, J. Leighton. The foreign slave-trade : can it be revived without violating the most sacred principles of honor, humanity, and religion? 1859.
- Wright, W. W. The Coolie Trade; or, the Excomienda System of the Nineteenth Century. – Debow's review, Agricultural, commercial, industrial progress and resources. / Volume 27, Issue 3, pp 296-321 New Orleans September 1859.

Kirjandus

- Akehurst, Hazel. 2008. Sectional Crises and the Fate of Africans Illegally Imported into the United States, 1806–1860, *American Nineteenth Century History*, 9:2, 97-122.
- Andreas, Peter. 2013. *Smuggler Nation: How Illicit Trade Made America*. New York: Oxford University Press.
- Andrew, Rod. 2008. *Wade Hampton: Confederate Warrior to Southern Redeemer*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.

- Ashworth, John. 1995. *Slavery, Capitalism, and Politics in the Antebellum Republic*. Cambridge (England): Cambridge University Press.
- Bancroft, Frederic. 1959. *Slave trading in the Old South*. New York: Ungar.
- Beckert, Sven. 2004. *Emancipation and Empire: Reconstructing the Worldwide Web of Cotton Production in the Age of the American Civil War*. *The American Historical Review* Vol. 109, No. 5 (December), pp. 1405-1438.
- Bernstien, Barton J. 1966. *Southern Politics and Attempts to Reopen the African Slave Trade*. *The Journal of Negro History* Vol. 51, No. 1. 16-35. Washington: Association for the Study of African-American Life and History, Inc.
- Campbell, Randolph B. 1989. *An Empire for Slavery: The Peculiar Institution in Texas, 1821-1865*. Baton Rouge: Louisiana State University Press.
- Cisco, Walter B. 2004. *Wade Hampton: Confederate Warrior, Conservative Statesman*. Washington, D.C: Brassey's.
- Conrad, R. E. 2001. *In the Hands of Strangers: Readings on Foreign and Domestic Slave Trading and the Crisis of the Union*. Pennsylvania: The Pennsylvania University Press.
- Coulter, E. Merton. 1972. *Daniel Lee, Agriculturist: His Life North and South*. Athens, GA: University of Georgia Press.
- Cowley, Malcolm; Mannix, Daniel Pratt. 1976. *Black Cargoes: A History of the Atlantic Slave Trade*. New York ; Markham: Penguin Books.
- Curtin, P. D. 1970. *The Atlantic slave trade: a census*. Madison: University of Wisconsin Press.
- Davis, Brion David. 2006. *Inhuman Bondage: The Rise and Fall of Slavery in the New World*. Oxford, England: Oxford University Press.
- Davis, Brion David. 1984. *Slavery and human progress*. New York: Oxford University Press.
- Davis, William C. 2001. *Rhett: The Turbulent Life and Times of a Fire-Eater*. Columbia: University of South Carolina Press.
- Deyle, Steven. 2005. *Carry Me Back: The Domestic Slave Trade in American Life*. New York: Oxford University Press.

- Dew, Charles B. 2001. *Apostles of Disunion: Southern Secession Commissioners and the Causes of the Civil War*. Charlottesville: University Press of Virginia.
- Diouf, Sylviane A. 2007. *Dreams of Africa in Alabama: The Slave Ship Clotilda and the Story of the Last Africans Brought to America*. Oxford: Oxford University Press. Print.
- Du Bois, W. E. B. 1970. *The suppression of the African slave-trade to the United States of America, 1638-1870*. New York: Dover.
- Eltis, David. 1987. *Economic growth and the ending of the transatlantic slave trade*. New York: Oxford University Press.
- Fehrenbacher, Don E, and Ward McAfee. 2001. *The Slaveholding Republic: An Account of the United States Government's Relations to Slavery*. New York: Oxford University Press. Print.
- Ford, Lacy K. 2009. *Deliver Us from Evil: The Slavery Question in the Old South*. Oxford (England): Oxford University Press. Print.
- Ford, Lacy K. 1988. *Origins of Southern Radicalism: The South Carolina Upcountry, 1800-1860*. New York: Oxford University Press.
- Fornell, Earl W. 1956. *Agitation in Texas for Reopening the Slave Trade*. *The Southwestern Historical Quarterly* Vol. 60, No. 2 (October), pp. 245-259.
- Fornell, Earl W. 1961. *The Galveston Era: The Texas Crescent on the Eve of Secession*. Austin: University of Texas Press.
- Fox-Genovese, Elizabeth, and Eugene D. Genovese. 2005. *The Mind of the Master Class: History and Faith in the Southern Slaveholders' Worldview*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Genovese, Eugene Dominick 1967. *The political economy of slavery: studies in the economy and society of the slave South*. New York: Vintage Books.
- Guelzo, Allen C. 2012. *Fateful Lightning: A New History of the Civil War & Reconstruction*. Oxford: Oxford University Press.
- Hettle, Wallace. 2001. *The Peculiar Democracy: Southern Democrats in Peace and Civil War*. Athens: University of Georgia Press.
- Hendrix, James Paisley. 1969. *The Efforts to Reopen the African Slave Trade in*

- Louisiana. Louisiana History: The Journal of the Louisiana Historical Association. Vol. 10, No. 2, Slavery in Louisiana (Spring), pp. 97-123.
- Horne, Gerald. 2007. *The deepest South: the United States, Brazil, and the African slave trade*. New York: New York University Press.
- Howard, Warren S. 1963. *American Slavers and the Federal Law, 1837-1862*. Berkeley: University of California Press.
- Johnson, Walter. 2013. *River of Dark Dreams: Slavery and Empire in the Cotton Kingdom*. Cambridge, Massachusetts: Belknap Press of Harvard University Press.
- Johnson, Vicki V. 1992. *The Men and the Vision of the Southern Commercial Conventions, 1845-1871*. Columbia, MO: University of Missouri Press.
- Jordan, Jim. 2009. Charles Augustus Lafayette Lamar and the Movement to Reopen the African Slave Trade. *The Georgia Historical Quarterly* Vol. 93, No. 3 (FALL), pp. 247-290.
- Kachur, Matthew. 2006. *Slavery in the Americas: The Slave Trade*. New York: Info Base Publishing.
- Kelley, Robin D. G., Lewis, Earl. 2000. *To Make Our World Anew: Volume I: A history of the African Americans to 1880*. New York: Oxford University Press.
- Kiple, Kenneth F. 1971. The Case Against a Nineteenth-Century Cuba-Florida Slave Trade. *The Florida Historical Quarterly*. Vol. 49, No. 4 (Apr.), pp. 346-355.
- Klein, S. H. 2005. *The Atlantic slave trade*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Kruusmaa, A. 2010. *Illegaalne orjakaubandus ja taotlused selle taasavamiseks Kodusõja-eelses Ameerika Ühendriikides*. Tartu.
- Laclau, Ernesto. 2002. "Miks on tühjad tähistajad poliitikas olulised?" / tõlk. Jüri Lipping. *Akadeemia* nr. 6, lk. 1180-1202.
- Majewski, John D. 2009. *Modernizing a Slave Economy: The Economic Vision of the Confederate Nation*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- May, Robert E. 1973. *The Southern Dream of a Caribbean Empire, 1854-1861*. Baton Rouge: Louisiana State University Press.
- Meagher, Arnold J. 2008. *The Coolie Trade: The Traffic in Chinese Laborers to Latin America 1847-1874*. Philadelphia, Pa.: Xlibris Corporation.

- Otto, John S. 1989. *The Southern Frontiers, 1607-1860: The Agricultural Evolution of the Colonial and Antebellum South*. New York: Greenwood Press.
- Obadele-Starks, Ernest. 2007. *Freebooters and Smugglers: The Foreign Slave Trade in the United States After 1808*. Fayetteville: University of Arkansas Press.
- Pritchett, Jonathan B. 2001. Quantitative Estimates of the United States Interregional Slave Trade, 1820-1860. *The Journal of Economic History*, Vol. 61, No. 2 (Jun.), pp. 467-475.
- Ratner, Lorman, Dwight L. Teeter. 2003. *Fanatics and Fire-Eaters: Newspapers and the Coming of the Civil War*. Urbana: University of Illinois Press.
- Schoen, Brian. 2009. *The Fragile Fabric of Union: Cotton, Federal Politics, and the Global Origins of the Civil War*. Baltimore, Md: Johns Hopkins University Press.
- Sellers, James B. 1994. *Slavery in Alabama*. Tuscaloosa: University of Alabama Press.
- Sinha, Manisha. 1999. "Judicial Nullification: The South Carolinian Movement to Reopen the African Slave Trade in the 1850s" *Black Imagination and the Middle Passage*. Ed. Maria Diedrich, Henry Louis Gates and Carl Pedersen. Oxford, England: Oxford University Press, 127-143.
- Sinha, Manisha. 2000. *The Counterrevolution of Slavery: Politics and Ideology in Antebellum South Carolina*. Univ of North Carolina Press.
- Stampp, Kenneth Milton. 1956. *The Peculiar Institution: Slavery in the Ante-bellum South*. New York: Vintage Books.
- Stafford, Frances J. 1967. Illegal Importations: Enforcement of the Slave Trade Laws along the Florida Coast, 1810-1828. *The Florida Historical Quarterly* Vol. 46, No. 2 (Oct.), pp. 124-133.
- Tadman, Michael. 1979. Slave Trading in the Antebellum South: An Estimate of the Extent of the Inter-Regional Slave Trade, *Journal of American Studies* Vol. 13, No. 2 (Aug), pp. 195-220.
- Takaki T Ronald. 1965. "The Movement to Reopen the African Slave Trade in South Carolina," *South Carolina Historical Magazine* 66:1 (January), 38-54.
- Takaki T. Ronald. 1971. *A Pro-Slavery Crusade. The Agitation to Reopen the African Slave Trade*. New York: Free Press.

- Taylor, Joe G. 1960. The Foreign Slave Trade in Louisiana After 1808. *Louisiana History: The Journal of the Louisiana Historical Association* Vol. 1, No. 1 (Winter), pp. 36-43.
- Thomas, Hugh. 1997. *The Slave Trade: The Story of the Atlantic Slave Trade, 1440-1870*. New York: Simon & Schuster.
- Walther, Eric H. 2006. *William Lowndes Yancey and the Coming of the Civil War*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- Wish, Harvey. 1941. The Revival of the African Slave Trade in the United States, 1856-1860. *The Mississippi Valley Historical Review* Vol. 27, No. 4. 1k 569-588. Bloomington: Organization of American Historians.
- Wish, Harvey. 1972. *Slavery in the South: first-hand accounts of the ante-bellum American Southland from northern & southern whites, Negroes, & foreign observers*. New York: Noonday Press.

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja lõputöö üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina, **Andre Kruusmaa** (sünnikuupäev: 10.08.1988) ,

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) enda loodud teose

magistritöö „Orjanduslik radikalism Lõunaosariikides: debatt Aafrika orjakaubanduse taasavamise üle setsessiooni eelõhtul“,

mille juhendaja on lektor Marten Seppel (Phd),

- 1.1. reprodutseerimiseks säilitamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise eesmärgil, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace-is lisamise eesmärgil kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni;
 - 1.2. üldsusele kättesaadavaks tegemiseks Tartu Ülikooli veebikeskkonna kaudu, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace'i kaudu kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni.
2. olen teadlik, et punktis 1 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.
 3. kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei rikuta teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse seadusest tulenevaid õigusi.

Tartus 11.05.2015

